

292549970

101 Københavns kommune

Mag. 09.3384 Fo

Forsl. til Lov om
comm. Skatter af de
faste Ejendomme

RHB

58 5063

Mag.
09.3384
do

Revisionsfor 1873

Forslag til Lov

om

communale Skatter af de faste Eiendomme

paa

Staden Københavns Grund,

med Motiver og Bilag,

udarbejdet af en Commission bestaaende af Medlemmer
af Magistraten og Borgerrepræsentationen.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

1873.

Forslag til Lov

1872

63

communale Skatter af de faste Kiendomme

1872

Staden Kjøbenhavns Grund

med Motiver og Bilag

udarbejdet af en Commission bestående af Medlemmer
af Magistraten og Borgerrepræsentationen

672

1872

Da der i 1865 nedsattes en Commission bestaaende af Medlemmer af Magistraten og Borgerrepræsentationen for at tage Skatteforholdene her i Staden under Overvejelse og derom afgive Betænkning, valgtes af Magistraten Borgmester Larsen og Raadmand Bülow, af Borgerrepræsentationen medundertegnede Henrichsen og Kayser samt Murmester Carstensen, der samme Aar afgik ved Døden, hvorefter medundertegnede Collstrop valgtes til at indtræde i hans Sted. Efter Raadmand Bülows Udtrædelse af Magistraten i 1869 valgtes i hans Sted Etatsraad, Borgmester Gammeltoft. Saaledes var Commissionen sammensat, da den i et Slutningsmøde den 27de Januar d. A. endelig vedtog den Betænkning og det Forslag, som hermed fremsendes af undertegnede Medlemmer af Borgerrepræsentationen. Kort Tid efter dette Møde led nemlig Communalbestyrelsen det store Tab at blive ved Døden berøvet de to af dets Medlemmer, der paa Magistratens Vegne havde Sæde i Commissionen. Etatsraad Larsen var dens Formand, han skulde have været dens Ordfører under Sagens Behandling i Communalbestyrelsen, og han har affattet Commissionens Betænkning. Paa Indholdet af Lovforslaget, saaledes som det endelig vedtoges i Commissionen, har Etatsraad Gammeltoft udøvet stor Indflydelse under de Forhandlinger, der førtes paa Grundlag af et i Commissionen tidligere udarbejdet Forslag. Sagens videre Behandling i Communalbestyrelsen vil selvfølgelig i høj Grad komme til at lide under et Tab, der vil

foles paa saamange andre Punkter, men som efter de forhaandenværende Omstændigheder vil blive særlig føleligt i denne Sag.

Nogen Tid efter Slutningsmødet sendte Formanden Correcturaftryk af Forslaget til Commissionens øvrige Medlemmer med Anmodning til dem om at gjøre de Bemærkninger derved, hvortil de maatte finde Anledning. Ligesom Etatsraad Gammeltofts Sygdom forhindrede ham i at efterkomme denne Anmodning, saaledes var det kun faa Bemærkninger, der fremkom fra anden Side, og de vedkom nærmest Redactionen. Formanden oplevede ikke at benytte dem, og det blev vort Hverv at samle og endelig afslutte Sagen, der herved fremsendes.

Commissionen har i sin Tid forment at behøve som Grundlag for sine Overvejelser en udførlig Undersøgelse af de forskjellige Værdier, som Ejendomme i Staden og paa dens Grund have ifølge deres Beliggenhed, sammenlignet med de Skatter, som hvile paa de forskjellige Ejendomme. Disse Undersøgelser ere foretagne ved Stadsconducteurens Hjælp, og dette vidtløftige Arbejde er nedlagt i Protocoller, der ere udarbejdede af ham.

Collstrop.

Henrichsen.

Kayser.

Til

Communalbestyrelsen.

Forslag til Lov

om

communale Skatter af de faste Eiendomme paa Staden Københavns Grund.

§ 1.

I Stedet for de nuværende Skatter af faste Eiendomme paa Københavns Grund til Københavns Commune, nemlig Arealskatten, Grundskatten og Brolægningskatten, træder en samlet Afgift under Navn af Hus- og Grundskatten.

§ 2.

Hus- og Grundskattens Størrelse bestemmes ved en Vurdering af Grundene, hvad enten disse ere bebyggede eller ubebyggede, og ved en Vurdering af Bygningerne. For hvert enkelt Matrikuls-Nr. sammenlægges Grundens og de paa den opførte Bygningers Værdi til et samlet Beløb, der bliver Eiendommens Værdi.

§ 3.

Den i § 2 ommeldte Vurdering foretages ved et Udvalg, bestaaende af 2 af Magistratens Medlemmer,

valgte af denne, og 3 af Borgerrepræsentationens Medlemmer, valgte af denne. Magistraten vælger derhos udenfor Communalbestyrelsens Medlemmer og Borgerrepræsentationen ligeledes udenfor Communalbestyrelsens Medlemmer hver 1 Medlem blandt Eierne af faste Eendomme i Communen til at tiltræde Udvalget. Udvalget vælger selv sin Formand. Stadsconducteuren deeltager i Udvalgets Forhandlinger, dog uden Stemme, og yder det sin Medhjælp ved Fremskaffelsen af de Oplysninger, til hvilke han har Adgang, og ved Udførelsen af Arbejderne m. m. Over Udvalgets Forhandlinger føres en af Overpræsidenten stadfæstet Protocol. De forskellige Valg gjælde for 3 Aar; udræder noget Medlem, inden de 3 Aar ere forløbne, af den Afdeling af Communalbestyrelsen, der har valgt ham, ophører han at være Medlem af Udvalget, og nyt Valg foretages paa et Medlem i hans Sted for den tilbageværende Tid, hvilket ligeledes iagttages, naar et Medlem af andre Aarsager udræder af Udvalget.

§ 4.

Grundene ansættes til den Værdi pr. Kvadratalen, som Udvalget finder, at de have i Handel og Vandel. Til denne Værdi beregnes dog kun den Del af Grunden, som ligger mellem Gade- eller Veilinen (hvortil ogsaa henregnes Vandvejes Grændselinie) og en parallel med denne i 25 Alens Afstand trukken Linie, hvorimod der beregnes den halve Værdi pr. Kvadratalen for den Del, som ligger mellem den sidstnævnte Linie og en anden i 25 Alens Afstand fra samme trukken parallel Linie, og for Resten beregnes en Fjerdedel for hver Kvadratalen. For Grunde, der skyde sig bag andre Grunde, beregnes dog kun til fuld eller halv Værdi de Dele, som i de ovennævnte 25 Alen brede Belter ligge indtil 10 Alen til Siden for de Linier, som opreises lodret paa Façadelinen i dens Endepunkter, medens de Arealer, som

ligge udenfor den nævnte Afstand kun beregnes til en Fjerdedel pr. Kvadratalen.

Dette Beregningsforhold kan forandres, naar Communalbestyrelsen med Indenrigsministeriets Samtykke vedtager saadant. Ligeledes kan Udvalget fravige det ved Vurderingen af Grunde, der have et større Omfang end 7,000 Kvadratalen, saasom Skibsværfter, til Have eller Mark benyttede Jorder og deslige; i saadanne Tilfælde ansætter Udvalget Grundens Værdi pr. Kvadratalen under eet uden Hensyn til Nærheden ved Gade eller Vei. Iøvrigt behøver Udvalget ikke at ansætte Værdien pr. Kvadratalen for hver enkelt Grund for sig, men kan under en samlet Ansættelse indbefatte Værdien pr. Kvadratalen for flere Grunde ved samme Gade eller Vei, eller samme Deel af en Gade eller Vei, som den skjønner at være lige stillede.

Udvalget skal ved Vurderingen navnlig have for Øie, at det er Opgaven at sætte Eiendommene i et saadant indbyrdes Forhold, at Skattebyrden kan forholdsmæssig lignedes paa dem efter deres Evne til at bære den ved Hjælp af de Indtægter, som de give eller under sædvanlig forstandig Benyttelse kunne give, og under Hensyn til de særegne Byrder, som de bære, eller de særegne Goder, som de savne, og vil saaledes navnlig Beliggenhedens større eller mindre Fordeelagtighed komme i væsentlig Betragtning.

§ 5.

Bygningerne ansættes til den Værdi, hvortil de ere fuldt forsikrede enten i Kjøbenhavns Brandforsikkring eller i Landbygningernes Brandforsikkring eller i en anden Brandforsikkring, som Communalbestyrelsen erkjender at kunne afgive Betryggelse for en rigtig Vurdering; ere Bygningerne ikke fuldt forsikrede, men dog fuldt vurderede, kan ligeledes den fulde Forsikkringsvurderingssum benyttes. I Forsikkringssummen fradrages, hvad der

maatte være medtaget for Maskiner eller andre Gjenstande, der ikke høre til den faste Eiendom. Ere Bygningerne slet ikke brandforsikrede eller kan Brandforsikkringssummen ikke benyttes, kan Udvalget benytte en i Henhold til Lov om Brandvæsenet i Kjøbenhavn af 15de Mai 1868 § 9 optagen Vurdering, eller hvis saadan ikke findes eller ikke antages at svare til de nærværende Forhold, lade en saadan ved Magistratens Foranstaltning uden Udgift for Eierne foretage efter de almindelige Regler for Brandtaxation.

§ 6.

De Fortegnelser over Værdierne, som fremkomme i Henhold til §§ 4 og 5 og i hvilke bortkastes, hvad der ikke udgjør fulde Hundreder, fremlægges efter offentlig Bekjendtgjørelse med 8 Dages Varsel til de Skattepligtiges Eftersyn paa Raad- og Domhuset i 14 Dage. Indsigelser kunne indgives i Løbet af de næste 8 Dage. Udvalget afgjør derefter ved en Kjendelse, om og hvorvidt det kan tage Hensyn til Indsigelserne, og underretter dem, fra hvem de ere fremkomne, derom. Denne Kjendelse kan i Løbet af 14 Dage indankes for en Overtaxationscommission, som bestaaer af 3 Medlemmer, eet Medlem valgt af Magistraten, eet af Borgerrepræsentationen og eet af den vedkommende Eier. De tvende førstnævnte Medlemmer vælges for et Tidsrum af 3 Aar, det sidstnævnte for hvert enkelt Tilfælde, iblandt Communalbestyrelsens Medlemmer eller udenfor disse, dog med Udelukkelse af Mænd, der have taget Del i den paaankede Kjendelses Afsigelse.

§ 7.

Totalsummen af de kommunale Skatter for alle fuld beskattede Eiendomme paa Kjøbenhavns Grund sammenholdes med Totalsummen af de Værdier, der efter §§ 4 og 5 ere udfundne for de samme Eiendomme. Det

Forhold, hvori disse Totalsummer staa til hinanden, er da tillige det Forhold, hvori i Fremtiden hver enkelt Eiendoms Skattebyrde skal staa til dens Vurderingssum. Forholdet udtrykkes saaledes, at det med det nærmeste hele Tal angiver, hvormange Tusindedele Summen af Skatterne er af Summen af Eiendomsværdierne, og altsaa tillige, hvormange Tusindedele den enkelte Eiendoms Skattebyrde er af dens ved Vurderingen ansatte Værdi.

Forhøielse eller Nedsættelse af det i Overensstemmelse med denne Paragraf fastsatte Forholdstal kan i Tidens Løb finde Sted, naar Kommunalbestyrelsen vedtager det og Kongen bifalder det.

§ 8.

Den i § 4 ommeldte Vurdering forbliver gjældende i 10 Aar, efter hvilken Tids Forløb der foretages en ny Vurdering efter de foranførte Regler. Opføres der i Løbet af de 10 Aar nye Bygninger eller skeer der Forandringer ved ældre Bygninger, som lede til Forhøielse eller Formindskelse i deres Forsikringsværdi, eller skeer der en Forandring i denne ved en Omforsikkring af bestaaende Bygninger, foretages en ny Beregning af Bygningernes Værdi, og om fornødent en ny Vurdering af Bygningerne. Beregningen foretages af Stadsconducteuren, uden at Vurderingsudvalget behøver at træde i Virksomhed, i Henhold til de Oplysninger, som de Brandforsikringsselskaber, hvis Vurdering benyttes, ere pligtige halvvaarsviis at levere, og Skatteforandringerne træde i Kraft fra den 1ste i det Kvartal, som følger, efterat de nye Bygninger eller Ombygninger ere tagne i Brug. Hvis en ny Vurdering af Eiendommen er fornøden i Henhold til Bestemmelserne i § 5, skeer denne Vurdering paa den i bemeldte § foreskrevne Maade og Skatteforandringen indtræder ligeledes fra den 1ste i det Kvartal, der følger efter, at Bygningerne ere tagne i Brug.

Ved Grundes Udstykning eller Sammenlægning foretages af Stadsconducteuren en ny Beregning over de fremkomne Grundes Værdi i Overensstemmelse med den af Udvalget i Henhold til § 4 foretagne Vurdering.

Aabnes der nye Gader eller Veie til offentligt Brug eller til Brug for flere særskilt matriculerede Lodder, eller forsynes Gader og Veie, som ikke tidligere have havt alle communale Goder, med et eller flere af disse, træder Vurderingsudvalget til for at bestemme, om denne Omstændighed bør have nogen Indflydelse paa den tidligere Vurdering af de tilstødende Grunde, og da hvilken; med denne Vurdering forholdes iøvrigt som i § 4 bestemt og den træder i Gyldighed fra den 1ste i det følgende Kvartal, efterat Forandringen er sket.

§ 9.

Overgangen fra de nuværende Skattesatser til den nye Skatteansættelse foregaaer paa følgende Maade.

For hver Eiendom udfindes dels det Beløb, som den efter det i Medfør af § 7 fastsatte Forholdstal fremtidig skal udrede, dels det samlede Beløb af dens communale Skatter ved Ugangen af Aaret 1874 samt endelig Forskjellen imellem disse 2 Beløb.

Hvis Eiendommen hidtil har svaret mindre Skat, end der fremtidig skal svares, udjævnes Forskjellen derved, at der i Aaret 1875 foruden det hidtil svarede Skattebeløb udredes 1 pCt. af det hele fremtidige Skattebeløb, i Aaret 1876 2 pCt. af samme osv., og at omvendt, hvis det fremtidige Skattebeløb er mindre end det i 1874 svarede, nedsættes dette sidste med 1 pCt. aarlig af det fremtidige Skattebeløb. Naar Forskjellen er udjævnet saa vidt, at der ikke er en Procents Forskjel imellem det tidligere og det ved denne Lov fastsatte Skattebeløb, svarer Eiendommen derefter det som fremtidig Skat beregnede Beløb, indtil dette lovlig forandres.

Ved Beregningen af, hvad hver Eiendom har at svare, bortkastes det Beløb i Skillinger, som delt med 4 ikke giver hele Skillinger.

Naar Grunde, bebyggede eller ubebyggede, deles, bliver det Beløb, som skal tillægges eller fradrages Eiendomsskatten, fordeelt paa de enkelte Dele i Forhold til deres Værdi, saaledes som denne beregnes til Skatteansættelse efter denne Lov og bliver derefter at udjævne for hver enkelt Deel. Paa lignende Maade forholdes, naar Grunde, bebyggede eller ubebyggede, sammenlægges.

§ 10.

De Skatteenedsættelser, som ere hjemlede i de bestaaende Skatteenordninger paa Grund af visse Eiendommers Bygningsmaade, Beboernes Trang eller Eiendommenes Savn af visse communale Goder, komme dem tilgode saaledes:

1. Naar en Bygning er fritagen for Fattigskat i Henhold til Fr. 1ste Octbr. 1802 § 31 sidste Punktum og § 33 sidste Punktum med tilhørende Lovbestemmelser, godtgjøres der Eierne $\frac{2}{5}$ Dele af Hus- og Grundskatten af de Dele af Bygningen, som ere fritagne for Fattigskat. Beregningen foretages af Stadsconducteuren efter de fritagne Deles Forhold til den hele Eiendom.

2. Naar en Eiendom nu er aldeles fri for Vandskat, som beliggende udenfor Voldene og uden at have Vand indlagt fra Stadens Vandværk, godtgjøres $\frac{1}{5}$ Deel af Hus- og Grundskatten; naar en Eiendom indenfor Voldene i Henhold til Lov af 30te Novbr. 1857 om Staden Kjøbenhavns og dens Grunds Forsyning med Vand fra de nye Vandværker § 2 kun skal svare en Trediedeel Vandskat, godtgjøres $\frac{1}{15}$ Deel af Hus- og Grundskatten.

I de under Nr. 1 og 2 ommeldte Tilfælde beregnes Afdraget i Forhold til det Beløb af Hus- og Grundskat, som til enhver Tid udredes af den paagjældende Eiendom, altsaa stigende eller faldende efter Reglerne i § 9.

3. I de Tilfælde, som ommeldes i Loven af 14de December 1857 angaaende en Grundtaxt for Staden Kjøbenhavns udenbyes Grunde, § 13, hvorefter der tilkommer visse Eiendomme Fritagelse for Lygte- og Vægterskat eller heelt eller deelviis Fritagelse for Renovations-, Bro-lægnings- og Veiskat, gives intet Afslag i Hus- og Grundskatten, men ved Vurderingen af saadanne Grunde i Overeensstemmelse med § 4 tages der Hensyn til disse Omstændigheder til en passende Nedsættelse i Taxten, hvorom der ved Vurderingen bør skee udtrykkelig Bemærkning, ligesom Størrelsen af Nedsættelsen, der omtrent skal svare til den nu stedfindende Nedsættelse, bør anføres særskilt for hver af de ældre Skatter med sit Beløb. Hæves nogen af Grundene til Nedsættelsen, da lægges det fradragne Beløb forsaavidt igjen til Vurderingssummen.

§ 11.

Den Frihed for Arealskat, som er hjemlet offentlige Bygninger ved Forordningen af 1ste October 1802 § 34, saavel som den Frihed for Grundskat, der er hjemlet ved Loven af 14de December 1857 § 8 og lignende eller anden Skattefrihed, der er hjemlet ved andre gjældende Love, vedbliver indtil videre saalænge de lovbestede Betingelser ere tilstede. I saadanne Tilfælde vedbliver det nu saadanne Eiendomme paahvilende Beløb af andre Skatter at hvile paa dem som et indtil videre uforanderligt Skattebeløb, der benævnes Gammelskat, og som saalænge denne Tilstand bevares, hverken forhøies eller nedsættes, med mindre en almindelig Forhøielse af Hus- og Grundskatten eller Paalæg af nye Skatter af de faste Eiendomme lovlig skulde blive vedtagen. Saadanne Eiendomme kunne derfor ogsaa undtages fra den i § 4 paabudne Vurdering.

Naar ellers en Eiendom, der ikke tilhører Staten eller Kommunen, i Medfør af ældre specielle Bestemmelser hidtil har nydt en større eller mindre Skattefrihed, bliver

det efter foregaaende Undersøgelse af de enkelte Tilfælde af Communalbestyrelsen at afgjøre, om denne Frihed bør vedblive eller bortfalde heelt eller tildeels, dog saaledes at hvis nogen Deel af den hidtil nydte Frihed negtes, udfordres dertil Indenrigsministeriets Samtykke, ligesom Adgang til Domstolene staaer baade Communen og Eieren aaben. I Stedet for den Fritagelse for de Afgifter, der lignes paa Arealskattens Grundlag, som hidtil er blevet tilstaaet offentlige eller private Stiftelser, der virke i velgjørende Retning, kan Communalbestyrelsen herefter med Indenrigsministeriets Bifald tilstaae Fritagelse for en passende forholdsmæssig Deel af Hus- og Grundskatten.

Ligeledes kan Communalbestyrelsen med Indenrigsministeriets Samtykke tilstaae Lempelser i Skattebyrden for visse Aar, naar bebyggede eller ubebyggede Grunde, der tidligere have henhørt under en anden Jurisdiction, indlemmes i Kjøbenhavns Jurisdiction.

§ 12.
De Regler, som med Hensyn til Opkrævning, Forfaldstid, Sikkerhed, Inddrivelse og i andre ikke i denne Lov berørte Henseender gjælde for Arealskat, Grundskat og Brolægningsskat, komme ogsaa til Anvendelse paa Hus- og Grundskatten. I Tilfælde af Leiligheders Ledighed tilkommer der Eieren en delvis Godtgjørelse i Hus- og Grundskatten. Denne Andeel bestemmes og godtgjøres, naar ikke hele Eiendommen er ledig, efter den ledige Leiligheds Forhold til hele Eiendommen efter Stadsconducteurens Beregning. Forsaavidt de ledige Leiligheder allerede i Henhold til § 10 ere fritagne for visse Skattedele, finder Godtgjørelse kun Sted for Resten af den beregnede Andel.

§ 13.
Hus- og Grundskatten betragtes som paahvilende Eiendommen som saadan og Eieren alene er ansvarlig

for samme, uden at kunne afkræve Leieren nogen Deel af den, hvor dette ikke er udtrykkelig vedtaget; som Følge heraf ophæves for denne Skats Vedkommende Bestemmelserne i Forordning 1ste October 1802 § 27 og § 33, 1ste og 2den Sætning.

§ 14.

Denne Lov har ingen Indflydelse paa Bestemmelserne i Loven af 15de Mai 1868 om Kjøbenhavns Brandvæsen § 9 eller paa andre Afgifter, som ikke vedkomme den nuværende Arealskat, Grundskat eller Brolægningsskat, saasom Jordskyld, Kanon, Afgift for Jords Indtagelse til Bygning, Have eller Gaard, Godtgjørelse for Gade- eller Veianlæg og for Gas- eller Vandrørs Nedlægning, Betaling for Vand til Næringsbrug osv.

§ 15.

Den Staten efter Frd. 1ste Oktbr. 1802 og senere Love og Anordninger tilkommende Bygningsafgift beregnes efter de hidtil gjældende Regler og indbetales fra Communsens Kasse til Statskassen efter Fradrag af Opkrævningsomkostningerne inden 4 Maaneder efter Forfaldsdagen. For det Beløb, som Kommunen saaledes vil have at udrede, tilkommer der den Dækning hos de bygningsskatpligtige Eiendomme paa den Maade, at det af disse udredes efter Fordeling i Overensstemmelse med de i denne Lov for Hus- og Grundskatten givne Regler. Navnlig fordeles Bygningsskattens sammenlagte Beløb for hele Stadens Grund over de bygningsskatpligtige Eiendommers sammenlagte Vurderingssum; den paa hver faldende Andel beregnes, og ligeledes Forskjellen imellem det efter de hidtil gjældende Regler og efter den ny Fordeling fremkommende Beløb, og kun det sidstnævnte Beløb udredes af hver Eiendom med Tillæg eller Fradrag af den Del af Forskjellen, som fremkommer ved en i Overensstemmelse

med § 9 stigende Udjævning af Forskjellen. De for Bygningsafgift hidtil fritagne Eiendomme fritages indtil videre for samme; hvis Fritagelsen kun er delvis eller midlertidig, godtgjøres den efter Stadsconducteurens Beregning Eieren tilkommende Del af Skattevederlaget. Iøvrigt behandles Vederlaget for Bygningsafgift ganske som Hus- og Grundskatbidraget.

§ 16.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1875, dog saaledes at alle forberedende Foranstaltninger forinden kunne træffes; fra samme Tid hæves Lov af 19de Februar 1861 om en Omordning af de communale Skatter i Staden Kjøbenhavn §§ 1—4.

Til omstaaende Forslags enkelte Paragrafer skal Udvalget endnu knytte følgende Bemærkninger:

Til § 1.

Der har i Commissionen været delte Meninger om hvorledes man helst skulde benævne den nye samlede Skat, idet man ogsaa foreslog Benævnelsen Eiendomsskat, men Ordene »Hus- og Grundskatten« fandtes dog bedst at betegne den egentlige Gjenstand for Beskatningen.

Til § 2.

Naar man vil undgaa at lade hver enkelt Eiendom vurdere for sig, hvilket vilde lede til en overordentlig Vidtløftighed og Tidsforbrug samt Bekostning, og i hvilket Tilfælde det vilde være nødvendigt at benytte flere Vurderingscommissioner, der kunde lede til, at forskellige Anskuelse gjorde sig gjældende, synes den her foreslaaede Fremgangsmaade at være den hensigtsmæssigste.

Til § 4.

Man har her omtrent holdt sig til de nugjældende Regler, men dog efter de større Fordringer, der nu stilles til Grundenes Dybde, ladet Gadejorden gaa 5 Alen længer tilbage end hidtil, nemlig 20 Alen, altsaa ialt 25 Alen, og tillige formindsket det Forhold, hvori den bagvedliggende Grund nedsættes i Værdi, idet denne nu benyttes fordelagtigere end langt tilbage i Tiden, hvad enten den bebygges eller bruges paa anden Maade.

Ligeledes har man søgt at give en Regel for en billig Vurdering af Grunde, som have en uregelmæssig Figur. Imidlertid har man forudsat, at Erfaring mulig kunde lede til at vælge endnu bedre til Grundenes sande Værdi svarende Forholdstal, og derfor holdt det aabent, at der kan ske Forandring deri, uden at Lovgivningsmagten sættes i Bevægelse. Endelig har man ment, at der kunde være Grunde, hvis Størrelse og Benyttelse gjorde det utilraadeligt at anvende de i Almindelighed rigtige Forholdstal paa dem og for deres Vedkommende forsaavidt tilladt en særskilt Vurdering.

Til § 5.

Uagtet Værdiansættelsen ved Hjælp af Vurderingen til Brandforsikkring maa erkjendes ikke i alle Henseender at være saa nøiagtig, som det er muligt, idet visse almindelige Hensyn der maa gjøres gjældende, saa synes den dog at være tilstrækkelig i det her omhandlede Øiemed. Iøvrigt har man i det Væsenlige holdt sig til de ifølge Lov 14de December 1857 om den udenbyes Grundtaxt § 4 gjældende Regler.

Til § 7 og 8.

Det sidste Punktum af § 7 sigter til at holde det aabent, at Skatterne af de faste Eiendomme her i Staden kunne forhøies, naar der nogensinde i Tidens Løb skulde vise sig Trang dertil, og ligeledes at kunne ned sætte Skatternes Beløb, hvis der skulde vise sig Grund dertil, alt uden at der til en saadan communal Foranstaltning, der ikke vilde gribe ind i Beskatningsgrund sætningerne, behøvedes den lovgivende Magts Medvirkning. Iøvrigt er det Forslagets Tanke, at det engang udfundne Forhold mellem Eiendommens Værdi og deres Beskatning skulde i Tidens Løb blive uforandret, medens naturligtvis de enkelte Eiendommers Værdi kunde forandre

sig ved Forandring i de Momenter, der bidrage til at bestemme den enkelte Eiendoms Værdi.

Commissionens Medlem Larsen har dog været mest tilbøielig til at bringe større Bevægelighed ind i disse Beskatningsforhold. Jeg har nemlig ment, at der hvert 10de Aar skulde foregaa ikke blot en Omvurdering af samtlige faste Eiendommens Værdi, saaledes som i § 8 foreslaaet, men ogsaa en Sammensummering af samtlige daværende Eiendommens Skatter og en Beregning af det Antal tilsvarende Dele, som da viser sig at være Skattebyrdens Forhold til Værdien. Naar dette Forhold da er udfundet (ganske i Lighed med, hvad der i § 8 er foreslaaet ved den første Ansættelse), skulde det derved fremgaaende Tal benyttes i de næste 10 Aar og saa fremdeles. Det vil jo nemlig kunne tænkes og i de nærmeste Tiaar endog sandsynligvis indtræde, at Værdierne af samtlige Eiendomme ere stegne i den Grad, at et ringere Antal Tusindedele af Værdierne kunde udbringe ligesaa stort et samlet Skattebeløb, som hidtil et noget større. I saa Fald vil Communen, om jeg saa maa udtrykke mig, tjene Penge ved Eiendommenes Stigning i Værdi og Forholdet imellem den personlige Skat og Hus- og Grundskatten noget forrykkes. Paa den anden Side vilde det jo ogsaa være muligt i en tilbagegaaende Periode, at der vilde behøves et større Forholdstal end hidtil for at skaffe Communen samme samlede Indtægt af de faste Eiendomme som hidtil. Jeg har imidlertid ikke kunnet vinde Tilstømning hos mine Colleger i Udvalget og derfor ikke villet stille noget Forslag i denne Retning, idet jeg maa erkjende, at det er vanskeligt at overse Forholdene for længere Tidsrum og at de Omstændigheder, som kunde bringe den samlede Eiendomsværdi til at stige saa stærkt, at det uforandrede Forholdstal vil bringe Communen større Indtægt, end om en ny Beregning fandt Sted, rimeligvis ville være ledsagede af en Stigning i Communens Fornødenheder eller i en Synken af Pen-

genes Værdi. Skulde Misforholdet til den ene eller den anden Side blive betænkeligt, vil Benyttelsen af § 7 andet Stykke i alt Fald kunne raade Bod derpaa.

Til § 9.

Ogsaa Forholdene i Overgangstiden have fremkaldt Meningsulighed i Commissionen uden at foranledige Ændringsforslag. Undertegnede Larsen, der anser det fuldkommen begrundet, at man skrider til en ligeligere Fordeling af Skattebyrden, maa vel erkjende det for billigt, at der ikke sker altfor bratte Overgange fra den lavere til den høiere Beskatning, men finder, at Forslagets § 9 2det Stykke leder til en altfor langsom Udjævning af Forskjellen imellem den nye og den gamle Skat, idet denne vil vare indtil i 50 Aar. Det forekommer mig tilstrækkeligt, at Forskjellen fordeles paa 10, allerhøist 20 Aar. Jeg formener ogsaa, at hvor Forskjellen i enkelte Tilfælde kan synes meget betydelig, vil det enten være i saadanne Tilfælde, hvor Eiendommens Beliggenhed er saa fordelagtig, at den giver gode Bidrag til at bære den høiere Skattebyrde, eller i saadanne Tilfælde, hvor Forskjellen vel i og for sig er stor, men selv det forhøiede Skattebeløb en lidet betydelig Byrde. Da samtlige andre Medlemmer i Commissionen ere imod mit Forslag, har jeg foretrukket at frafalde dette.

Et Mindretal (Kayser) kan af de efterfølgende Grunde ikke slutte sig til Hovedtanken i nærværende Forslag.

Det erkjendes villig, at den foreslaaede Ordning er meget simpel, idet den paa en vis Ejendom hvilende Skattebyrde derefter kunde udfindes ved at dividere Ejendommens Værdi med et givet Tal, ens for alle Ejendomme, medens den nævnte Værdi bestemtes ved Sammenlægning af Grundens antagne Værdi og de paa Grunden værende Bygningers Assurancesum. Imidlertid vilde Følgen af denne Ordning blive, at der vilde ind-

træde ikke ubetydelige Forandringer i mange af de nærværende Ejendommers Skattebyrde; saaledes vilde en Del Ejendomme her inde i Staden faa den dobbelte Skattebyrde af den, de nu have, andre vilde kun komme til at svare i Skat $\frac{2}{3}$ af, hvad de nu svare, medens Forskjellen vilde paa mange Steder udenfor Staden blive langt betydeligere. Heri er Aarsagen til min Betænkelighed ved at slutte mig til Forslaget, thi jeg er bange for, at den opnaaede Simpelhed vindes paa Retfærdigheds og Billigheds Bekostning.

Det er nemlig min Formening, at naar Talen er om Skatter paa faste Ejendomme, er i Almindelighed den Sætning rigtig, at en gammel Skat er en retfærdig Skat; thi ifald en saadan Skat ikke har været det fra Begyndelsen, er den bleven det ved en Udjævning i Tidernes Løb, og at man derfor ikke uden paatrængende Nødvendighed skal forandre de bestaaende Ejendoms-skatter. Efter Forslaget gjør man dette uden at have den Hensigt at ville tilvejebringe en større Indtægt igjennem Forandringen; tværtimod, man eftertragter kun en anden Fordeling af den samlede Skatteindtægt. Til Grundlag for denne Fordeling lægges en Vurdering af de faste Ejendomme, der med Hensyn til Skatteansættelsen forekommer mig vilkaarlig. Man gaaer nemlig derved ud fra, at en Ejendoms Værdi kan bestemmes alene af dens mere eller mindre gunstige Beliggenhed, i Forbindelse med det Beløb, hvorfor dens Bygninger ere brandforsikrede. Det synes mig, at man derved fæster Øjet formeget paa Ejendommene og for lidt paa disses Ejere, der dog ere dem, der skulle udrede Skatten. Det er billigt, at Skattebyrden rettes efter Skatteevnen; men det er formentlig urigtigt, at den Skatteevne, en Ejendomsbesidder, som saadan, er i Besiddelse af, staar i Forhold til hans Ejendoms gunstige Beliggenhed sammenholdt med Størrelsen af dens Bygningers Assurancesum. Skulde der paalægges Ejendom-

mene en ny Skat, kunde denne Sætning have Betydning, men ikke lige over for en gammel Beskatning, der har gjort sin Indflydelse gjældende igjennem mangfoldige efter hinanden følgende Ejendomshandler. Der forholder Ejernes Skatteevne sig mere som Forskjellen imellem deres Ejendommens Indtægter og Udgifter; med disse for Øje er i Almindelighed en Ejendom kjøbt, og iblandt Udgifterne indtage Skatterne en ikke ubetydelig Plads; deres Størrelse faaer derfor en tilsvarende Indflydelse paa Kjøbesummen. Det er saaledes ikke fordelagtigere at købe en Ejendom med ubetydelige Skatter end en, med Hensyn til hvilken det modsatte er Tilfældet; at Kjøbesummen retter sig derefter, er almindelig bekjendt. Ingen vil betragte det som i pecuniar Henseende fordelagtigere at købe en Ejendom paa Østergade end i Larsbjørnstræde, eller paa Nørregade fremfor paa Nørrebrogade, eller omvendt. Ifald man altsaa forandrer de nuværende Skatter, f. Ex. forhøjer dem, der hvile paa Østergades Ejendomme, men formindsker dem, der hvile paa Larsbjørnstrædes, saa omstyrter man i en væsenlig Henseende de Beregninger, hvorefter de forskjellige Ejere have kjøbt deres Ejendomme. Den Ejer, for hvem Skatterne forringes, skjænkes et saa stort Beløb, som det, hvormed Kjøbesummen for hans Ejendom i sin Tid er nedbragt paa Grund af de større Skatter; den Ejer, hvis Skattebyrde forhøjes, fratages derved det Vederlag, som han har regnet paa at have for den større Kjøbesum.

Med andre Ord, ved den foreslaaede Forandring i Fordelingen af de nuværende Ejendomsskatter foretager man tillige en Forandring af de tilsvarende Ejendommens virkelige Værd i Handel og Vandel, saaledes at nogle vinde, medens andre tabe, hvad hine have vundet.

Ved at anvende Forslagets Vurderingsmaade paa ældre Bygninger, kommer man ogsaa til andre Ubilligheder. Saaledes kunne Grundene i en eller anden Gade eller Plads have en fortrinlig Beliggenhed med Hensyn

til en vis Brug, en vis Bebyggelsesmaade af dem, og sættes derved til en høj Værdi; men ifald enkelte eller flere ældre Bygninger i denne Gade i sin Tid ikke ere opførte med denne Brug for Øje, vilde den fortrinlige Beliggenhed ikke komme dem til Gode. Skatteforhøjelsen vilde imidlertid uanseet dette ogsaa finde Sted for deres Vedkommende.

Mindretallet maa udtrykkelig fremhæve, at det ikke vil hævde nogen Kjøber af en Ejendom Ret til at vente, at de Skatter, der hvile paa Ejendommen, naar han kjøber den, ikke skulde kunne forhøjes; det vil kun gjøre gjældende, at Forhøjelsen skal finde Sted for at skaffe det Offentlige Indtægt, men ikke til Fordel for andre Ejere, der ved Erhvervelsen af deres Ejendomme ikke have været stillede mindre gunstigt end han.

Nu er det sandt, at den Uret, som formenes at vilde blive en Følge af Forslaget, indtræder ikke strax med sin hele Vægt, den er i Begyndelsen ubetydelig og stiger kun gradevis; er Forholdet imellem en Ejendoms Skatter før og efter en Forhøjelse som 4 til 5, vil der hengaae 20 Aar, inden Forhøjelsen indtræder; er Forholdet som 7 til 8, vil der hengaae 12 $\frac{1}{2}$ Aar, og er den som 1 til 2, vil der endog hengaae 50 Aar. Dette er dog kun en Formildelse ikke en Ophævelse af denne Uret, men ganske vist bør man foretrække Forslaget med en saadan Overgangstilstand, fremfor uden den.

Vilde man følge Hovedtanken i Flertallets Forslag uden at gjøre sig skyldig i den her paaankede Uret, maatte man formentlig ved Siden af en eventuel ny Skat beholde en ældre, en **Gammelskat**. Man kunde da bibeholde den Divisor, hvormed Flertallet vilde have enhver Ejendoms Værdi divideret, for derved at udfinde denne Ejendoms Skattebyrde, men den skulde i den Hensigt divideres ind i et andet Tal end det, der i Flertallets Forslag fremstiller Ejendommens Værdi. Enhver af de nuværende Ejendomme skulde da i Skatte-

bøgerne opføres for et Beløb, en Skatteværdi, lig den paa dem hvilende Skat, multipliceret med Divisor. Saalænge Ejendommen ikke underkastedes nogen Forandring, der havde nogen Indflydelse paa dens Værdi, beholdt den sin Skatteværdi uforandret, og Divisionen vilde give dens nuværende Skatter som Kvotient. Naar derimod en saadan Ejendom erholdt en forandret Værdi, enten derved at indtraadte Forhold gav den en bedre Beliggenhed, eller der fandt en Udvidelse eller en Indskrænkning Sted af dens Bygninger, saa føjedes det fulde Beløb af denne Værdiforandring til Skatteværdien, der i Reglen vilde blive forhøjet paa denne Maade. Den nye Skatteværdi, divideret med den nævnte Divisor, gav da den forandrede i Reglen forhøjede Skat. Svarede f. Ex. en af de nuværende Ejendomme 600 Rd. i Skat om Aaret, og antages 100 som den nævnte Divisor, vilde den faa en Skatteværdi af 60,000 Rd. Ifald en senere Udvidelse af dens Bygninger giver denne Ejendom en forøget Værdi af 20,000 Rd., føjes dette Beløb til Skatteværdien, der saaledes bliver 80,000 Rd., som divideret med 100 derefter giver en aarlig Skat af 800 Rd. Ifald en senere Gadeudvidelse eller Lignende ved en Vurdering viste sig at have forøget Ejendommens Værdi med 6000 Rd., bliver dens Skatteværdi 86,000 Rd., der divideret med 100 giver den en aarlig Skat af 860 Rd. Paa samme Maade, skjøndt langt sjældnere, kunde det Tilfælde indtræde, at en Ejendom ved indtrædende Omstændigheder erholdt en Formindskelse i dens aarlige Skattebyrde.

Mindretallets Tanke vil forhaabenlig fremgaae tilstrækkelig klart af det her fremsatte. Det har ikke været Meningens dermed at fremsætte et bestemt Forslag; jeg har ikke anset det for hensigtssvarende at forsøge det gennemført i en Række Paragrafer, og jeg har heller ikke Betingelserne for at kunne gjøre det paa en fyldestgjørende Maade. Jeg har væsenlig ønsket dermed

at gjøre min Indvending imod Hovedforslaget mere tydelig.

Sluttelig kan jeg ikke undlade at udtale som min Overbevisning, at det er en Illusion, at Indførelsen af den i Flertallets Forslag optagne Skattebasis i nogen væsentlig Grad kunde lette Tilvebringelsen af billigere og sundere Boliger for Arbejderklassen eller at man derved fik en Beskatningsmaade, der for den skulde blive lempeligere og retfærdigere end den nuværende. Det er rigtigt, at efter Forslaget vil den laveste Beskatning falde paa de Ejendomme, der ere opførte med den mindste Bekostning paa Grunde, der have den mindst gunstige Beliggenhed for almindelig Brug. Men selv om det indrømmes, hvad jeg ikke troer, at det kan, at saadanne Grunde, der sædvanlig ligge meget afsides, ere fordelagtige til Opførelse af Arbejderboliger, saa er det efter de i Udvalget erhvervede Oplysninger udenfor al Tvivl, at det netop er saadanne Grunde, der efter Forslaget ville faae den største Forhøjelse i Skat, og selv om dette heller ikke var Tilfældet, maa det erindres, at Skatten, Bygningsafgiften iberegnet, kun vil blive omtrent $\frac{1}{100}$ af en Ejendoms Værdi, og at man ved at købe 500 □-Alen mindre heldig Byggegrund til 1 Rd. pr. □-Alen istedetfor 500 □-Alen meget hensigtssvarende Byggegrund til 5 Rd. pr. □-Alen, vil spare 2000 Rd. i Udgift men kun vinder 20 Rd. om Aaret i Skat, der skal komme Ejendommens forskellige Lejere til Gode. Hensynet til det Ønske at udøve en gunstig Indflydelse paa det vigtige Spørgsmaal, om hvorledes man kan komme de mindre bemidlede Samfundsklasser til Hjælp, vejer derfor neppe med i Vægt-skaalen ved Afgjørelsen af det fremsatte Forslag.

Til § 10 og 11.

Idet Commissionen har søgt at løse den Opgave, at tilvejebringe en ligeligere Fordeling af Skattebyrden, har den troet at burde holde sig til de bestaaende Be-

stemmelser, forsaavidt disse hjemle visse Ejendomme en Fritagelse for alle eller nogle Skatter eller en Nedsættelse i disses Beløb. At indlade sig paa at gennemgaa det Rigtige eller Urigtige i disse Skattelempelser vilde føre ind paa flere omtvistelige Enkeltheder, hvorved Oversigten over Hovedbestemmelserne vilde tabes og Sagens Gjennemførelse besværliggjøres. Saaledes har Commissionen ikke villet berøre det nu særskilt behandlede Spørgsmaal om smaa Boligers Fritagelse for Fattigskat (og Bygningsafgift), men kun villet gjøre Forslag til, hvorledes den nu bestaaende Skattelempelse kan passes ind i det foreslaaede System; hvilke Forandringer der end maatte vinde Bifald, ville de paa en eller anden Maade kunne passes ind i Systemet. De ville f. Ex. enten kunne komme i Betragtning ved Vurderingen, i Henhold til § 4 sidste Stykke og § 10 Nr. 3, eller bestemmes til en vis Del af Hus- og Grundskatten, jvfr. § 10 Nr. 1 og § 11 2det Stykke. Og for her at imødegaa en Bemærkning af Mindretallet ovenfor i Slutningen af dets Yttringer i § 10, tilføjes, at dette skulde ske derved, at Vurderingsudvalget bemyndigedes til, hvor det fandt, at en Bygning var bestemt til og hensigtsmæssigt indrettet til Boliger for trængende Familier, at nedsætte Vurderingssummen under det, den efter de almindelige Regler vilde blive, eller bestemme et vist Skatteafslag.

Med Hensyn til § 10 Nr. 1 bemærkes, at naar Arealsskat, Grundsskat og Brolægningssskat sammenlægges, altsaa alle de communale Skatter af faste Eiendomme, viser Forholdet sig, som bemærket p. 95, at være saaledes, at af 100 Rdl. Skatter hidrører

fra Grundsskatten	29 Dele,
fra Brolægningssskatten	6 —
fra Arealsskatten	65 —

100 Dele,
med nogen Stigning af Arealsskatten i de sidste Aar til

henimod 66 Hundredele og Synken af Grundskatten til noget mindre end 29 Hundredele.

Imellem Arealskattens Bestanddele er igjen

Fattigskatten	3	Gange	Arealskattens oprindelige Beløb,
Vandskatten	$1\frac{1}{3}$	—	—
Ligningsskatten	$\frac{1}{6}$	—	—

$4\frac{1}{2}$ Gange Arealskattens oprindelige Beløb, altsaa Fattigskatten $\frac{2}{3}$ af hele Arealskatten, og da denne er c. $\frac{66}{100}$ af hele den communale Eiendomsskat, bliver Fattigskatten alene $\frac{2}{3} \times \frac{66}{100} = \frac{132}{300}$, eller lidt over $\frac{2}{5}$ af de samlede Eiendomsskatter. Noget mindre end $\frac{2}{5}$ vilde Fattigskatten stille sig, hvis man tog Hensyn til, at ikke alle Eiendomme svare Vandskat, og der gaaes saaledes ikke de for Fattigskat fritagne Eiendomme for nær, ved at tilstaa dem en Eftergivelse af $\frac{2}{5}$ af Hus- og Grundskatten. Med Hensyn til Nr. 2 i § 10 bemærkes, at Vandskatten forholder sig som bemærket til Fattigskatten som $1\frac{1}{3} : 3$, og er saaledes lidt mindre end det halve af denne, hvilket naar, som bemærket, Fattigskatten rigelig dækkes med en Skatteeftergivelse af $\frac{2}{5}$, gjør det forsvarligt at sætte Eftergivelse, hvor intet Vandindlæg er, til $\frac{1}{5}$ af Eiendomsskatterne, et Forhold, der vilde naaes, naar man gik ud fra en Beregning, hvori alle Eiendomme medtoges som vandskattepligtige. Hvad de andre Skattenedsættelser angaaer, som ommeldes under Nr. 3, nemlig for Brolægningskat, Vægterskat, Lygteskat, Renovationsskat og Veiskat, da lod det sig vel gjøre at udfinde et lignende Udtryk for den Andel af den samlede Skat, som de burde fritages for, men da disse Brøker vilde blive smaa og vanskelige at benytte og heller ikke aldeles sikre, synes det rigtigere her at tage det fornødne Hensyn ved Vurderingen, hvor disse Afsavns hele Betydning i det enkelte Tilfælde bedre vil kunne komme til sin Ret.

Ligesom det ikke vil være Stedet her i denne Lov at røre ved de offentlige og communale Bygningers

Bilag.

Bilag.

Bestyrelsen for Kjøbenhavns udenbyes Grundeierforening indgav under 25de October 1861 et Andragende til den da samlede Rigsdag, som gik ud paa, at der maatte blive nedsat en Commission til at undersøge de udenbyes Eiendommers Beskatningsforhold og til at forberede et Lovudkast om en passende Skatnedsættelse for disse Eiendomme. Dette Andragende henvistes af Folkethinget til Indenrigsministeren. Ministeriet var imidlertid, som det udtalte i Skrivelse til Magistraten af 25de Februar 1863, utilboieligt til at bevirke en saadan Commissions Nedsættelse, men forlangte i bemeldte Skrivelse Magistratens Erklæring angaaende nogle de udenvolds Eiendommers Beskatning vedkommende Forhold. Ved at afgive denne Erklæring, hvilket skete ved Skrivelse til Indenrigsministeriet af 13de Januar 1864, yttrede Magistraten blandt andet, at der heller ikke efter dens Formening var Grund til at nedsætte en Commission i det Øiemed, hvori en saadan begjæredes i det ovennævnte Andragende, men den kunde dog, hedder det i Skrivelsen, ikke undlade at henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, at en Omordning af det hele Skatteforhold neppe vilde lade sig udsætte længe, og at Vigtigheden af saavelsom Vanskeligheden ved en saadan Omordning kunde gjøre det ønskeligt betimeligt at træffe forberedende Skridt i saa Henseende. Idet Magistraten derefter nærmere udviklede Grundene herfor og fremhævede de Vanskeligheder, der vilde være at overvinde, bemærkede den: »Det første

Anledningen
til Commis-
sionens Ned-
sættelse.

Skridt til at overvinde disse Vanskeligheder vil være at tilveiebringe et fuldstændigt Materiale, der udviser, hvor stort et Skattebeløb der hviler paa hver Eiendom, og hvilken Værdi der kan tillægges hver Eiendom; denne Værdi, der formentlig kan udfindes ved at taxere Grundene i større eller mindre Grupper og til hver Eiendoms saaledes udfundne Grundværdi at lægge dens Assurance-sum, kunde da lægges til Grund for en Beregning af, hvor stor en Procent af Værdien der som Skat hviler paa hver enkelt Eiendom saavel som paa samtlige Eiendomme under eet. Først naar et saadant Materiale er skaffet tilveie, vil der være en sikker Grundvold tilstede, hvorpaa der kan bygges, saavel med Hensyn til Opstillingen af et Princip for et nyt Skattesystem, der fordelte Skattebyrden ligeligt efter Eiendomsværdien, som med Hensyn til et saadant Skattesystems Overførelse paa de nu bestaaende Forhold. I Betragtning af disse Forhold er Magistraten betænkt paa at foretage de fornødne Skridt sigtende til at bevirke et saadant Materiale tilveiebragt for ved Hjælp af dette at forberede en Ordning af de Skatter, der hvile paa Kjøbenhavns Eiendomme.

Under 4de April 1864 forlaugte Indenrigsministeriet, med Hensyn til at det i Loven af 19de Fesbruar 1861 er bestemt, at de i Lovens §§ 2, 3 og 11 indeholdte Bestemmelser skulde underkastes en Revision, Magistratens Yttringer om, hvorvidt der maatte være Anledning til at bevirke nogen Forandring saavel i bemeldte som i de i Loven forøvrigt indeholdte Bestemmelser. Herved fremkaldtes en Erklæring fra Stadsconducteuren, Capitain Krack, af 25de Juli 1864, hvori han udtalte sig imod at foretage stykkevise Forandringer i de nævnte Bestemmelser, hvad de faste Eiendommers Beskatning angaaer, og derimod tog Ordet for en gennemgribende Omdannelse af Grundlagene for de faste Eiendommers Beskatning, idet han nærmere paaviste baade Manglerne ved den nuværende Tilstand og den Retning, hvori han forment at

en Omdannelse burde foregaae, samt foreslog, at der paa-begyndtes en Taxation af samtlige Eiendomme heri Staden for derved at tilveiebringe et Materiale til Udarbejdelsen af et Lovudkast om denne Gjenstand. Efter den i Henhold hertil skete Indstilling af Magistraten blev der ved Communens Budget for Aaret 1865 bevilget 200 Rd. til at indsamle det fornødne Materiale til Undersøgelse af de faste Eiendommers Beskatning. Stadsconducteuren foreslog derefter under 18de Februar 1865, at først skulde der skee en Fastsættelse af de Regler, efter hvilke Taxationen af Byens Eiendomme skulde foregaae, og dernæst Taxationen foretages, og dette Hverv overdrages til en Commission af 5 Medlemmer. Magistraten indstillede derfor i Skrivelse til Borgerrepræsentationen af 8de Marts 1865, at der i det nævnte Øiemed nedsættes en Commission bestaaende af 3 af Borgerrepræsentationens og 2 af Magistratens Medlemmer. Ved Skrivelse til Magistraten af 26de April 1865 meddelte Repræsentantskabet derefter, at det havde tiltraadt Magistratens Forslag om, at der nedsættes en af 2 af Magistratens og 3 af Repræsentantskabets Medlemmer bestaaende Commission, »der vil have at tage Skatteforholdene her i Staden under Overveielse og derom afgive Betænkning.«

Til Medlemmer af denne Commission valgte Magistraten Borgemester Larsen og Raadmand Bülow og Repræsentantskabet Høiesteretsadvokat Henrichsen, Muurmester Carstensen og Tømmermester Kayser. Da Muurmester Carstensen nogen Tid efter Forhandlingernes Paa-begyndelse afgik ved Døden, valgtes Tømmerhandler Oberst Collstrop til at træde i hans Sted. Raadmand Bülow udtraadte af Commissionen, da han med Udgangen af Aaret 1869 ophørte at være Raadmand, og i hans Sted indtraadte ved Magistratens Valg Borgemester Etatsraad Gammeltoft. Stadsconducteuren Capitain Krack har derhos vedvarende deltaget i Forhandlingerne.

Commissionens Hverv og Sammensætning.

Commissionen har derefter holdt flere Møder for at

vedtage de Regler, hvorefter Eiendommenes Skatteværdi skulde udfindes, og for at taxere de enkelte Grupper af Grunde saaledes som allerede antydet i Magistratens ovennævnte Skrivelse til Indenrigsministeriet af 13de Januar 1864 og i Stadsconducteurens Erklæring af 25de Juli s. A. Derefter er Materialet blevet bearbejdet under Stadsconducteurens Tilsyn og Resultaterne deraf samlede i den hermed følgende Protokol, som tilstilledes Commissionen under 19de November 1866. Arbejdets Omfang og navnlig Formandens Deeltagelse i forskellige offentlige Hverv have medført, at Commissionen først nu kan afgive sin Betænkning.

Commissionen begrænder sin Opgave.

Som ovenanført har Commissionen faaet det Hverv ganske i Almindelighed at tage Skatteforholdene her i Staden under Overveielse. Den har imidlertid efter Sagens historiske Gang betragtet det som sin nærmeste Opgave at overveie de faste Eiendommens Beskatning. Dertil skal den ogsaa nu indskrænke sin Betænkning og agter overhovedet ikke at gaae ind paa Reglerne for den personlige Communeskat, hvis dertil ikke skulde blive givet den en særlig, hidtil ikke foreliggende Anledning, og det saa meget mindre som der, medens Commissionen har været til, paa anden Maade er ført Forhandlinger angaaende Indkomstskatten baade som communal Skat og som Statsskat og nu tillige bebudet Forslag fra Regjeringens Side angaaende de den personlige Beskatning vedrørende intercommunale Forhold. Nogle andre Sager angaaende Skatteopkrævningen ere blevne forelagte Commissionen til Overveielse, men hvis den overhovedet deraf skulde tage Anledning til at gjøre Forslag, anseer den det baade i sig selv rigtigst og tillige for Sagens Fremme tjenligst derom senere at afgive en særskilt Betænkning.

Fremstilling af den gjældende communale Skattelovgivning.

Forinden vi gaae ind paa at forsøge Løsningen af vor Opgave, troe vi det rigtigst at give en Fremstilling af de bestaaende Skatteforhold. I saa Henseende kunne vi vel henvise til flere tidligere trykte Actstykker, saa-

som en Comitebetænkning af 23de September 1853, der forberedte Indførelsen af den personlige Hjælpeskat og af den senere Indkomstskat, en Comitebetænkning af 23de August 1856, der forberedte Indførelse af den udenvolds Grundtaxt, et Skrift af Stadsconducteuren Capitain Krack betitlet: Fremstilling af Reglerne, hvorefter Skatterne, som hvile paa Bygningerne og Grundene i Staden Kjøbenhavn og dens Forstæder, beregnes; Kbhvn. 1860, m. fl., men da disse ikke ere let tilgængelige for alle dem, som denne Betænkning vil komme i Hænde og ikke længer gaa til Nutiden, hidsætte vi Følgende.

I. Angaaende de faste Eiendommers Beskatning.

Den ældre Tid frembyder Exempler paa flere Grundlag for de faste Eiendommers Beskatning, som nu forlængst ere ophævede og som ikke egne sig til Gjenoptagelse, saasom den ældre Grundtaxt, Bidrag til Brolægning, Gaderenovation, Belysning, Vægterhold m. m. Disse skulle vi derfor ganske forbigaae og alene holde os til de nu bestaaende, nemlig:

A. Grundtaxten. Dette Skattegrundlag, der støtter sig paa Hensyn til Grundenes Størrelse og Beliggenhed, synes oprindeligt at være indført for paa det at fordele Byrderne ved Indquarteringen og fik en ny, endnu i det Væsentlige gjældende Indretning ved et Reskript af 19de Marts 1756, der findes aftrykt i Sørensens Samling af Bestemmelser for Kjøbenhavns Commune. Det sees deraf,

1) at enhver fri og ufri Pladses Størrelighed og Begreb i Længde, Dybde og Vinkler blev af Ingenieur-officerer maalt og i Opmaalingsbogen tegnet samt af Stadsconducteuren derudi til Quadratalen anført og udregnet,

2) at deraf 20 Alens Dybde blev anseet som Gadejord til fuld Beregning, men den øvrige indvendige, som

Grundtaxten
fra 1756.

mindre beqvem til Bygning og Brug noget ringere efter en vis Proportion taxeret, ved at samme blev reduceret med 8 og Resten lagt til Gadejorden, saaat begge Dele sammenregnede udgjøre de contribuierende Qvadratalen, undtagen de smallere Hjørne- og andre Gadegrunde, som ingen Indjord havde, thi i disses hele Grund fradroges 10 pCt. og til Resten lagdes igjen en 8de Part af disse 10 pro Cent.

3, at til Fundament angaaende Situationens Beleilighed og den Forskjel, hvoraf det ene Sted høiere eller ringere end det andet var at taxere, brugtes den gamle Taxt paa de Steder, hvis Omstændigheder ei siden vare forandrede, saaledes, at den enten antoges uden Forandring, eller efter nøie Overlæg, hvad Fordel ei alene det ene Qvarteer og den ene Gade, men endog den ene Ende af Gaden nu havde fremfor den anden, proportionaliteter forhøiedes eller forringedes,

4) at der paa Alenen sattes en Taxt, der for de fleste var fra 1 til 4 Mk., for andre fra 4 til 8 Mk. og for nogle faa ikkun fra 8 Sk. til 1 Mk.,

5) at det udregnede skattepligtige Areal multipliceredes med den pr. Kv.-Alen satte Taxt og at derved fremkom Grundtaxtværdien, der ansattes til Portioner saaledes, at der for hver 80 Rd. regnedes 1 Portion,

6) at Afgang skete for Gader, Kirkegaarde, Volde og Torve og de indtil den Tid uopmaalte Steder, saasom Christiansborg Slot, og endvidere for saadanne Steder, som allerede dels havde Privilegium paa Indquarteringsfrihed, dels vare til saadant publikt Brug, at de ikke fra denne Frihed burde mere end de andre excluderes, saa længe de til det publike Brug anvendes.

Grundtaxt-
portionernes
Forøgelse i
1812.

Dette Skattegrundlag blev uforandret benyttet indtil 1812, da der efter Forslag af en i Aaret 1809 nedsat Commission med Hensyn til at der i Aarenes Løb var opstaaet flere Uligheder derved, at Grundens sande Benyttelse ikke stod i det rette Forhold til dens Størrelse

og Beliggenhed efter Grundtaxtmatriklen, ved en Anordning af 21de April 1812 betræffende Staden Københavns Udgifters Ligning paa Grund og Næring, blandt mere blev bestemt: —

at der skulde indrettes en Grundskatsmatrikul efter følgende Regler:

a. at de Afgifter, som paalignes Grundene, fremdeles som hidtil bør beregnes efter Portioner i Overeensstemmelse med den i Aaret 1756 udfærdigede Matrikul,

b. at de nuværende Uligheder skulde udjævnes ved at lempe Afgiften efter Grundens større Afbenyttelse derved, at Bygningerne enten i Høide eller Vidde vare forøgede og saaledes at drage disses nuværende Værdi ind under nye Portioner, bestemte efter Bygningernes faste Assurancesum, saaledes, at der tages 2 pCt. af hver Bygnings Assurancesum, hvorfra dannes nye Portioner à 100 Rdl. pr. Portion, hvilke lægges til hine ældre Portioner; disse Portioners samlede Beløb skulle da udgjøre enhver Grunds nye Matrikulstaxt.

Hvert 5te Aar skal Grundtaxten forandres efter de i Løbet af den foregaaende Tid skete Forandringer i Assurancesummerne.

Grundtaxtmatriklen var, som bemærket, oprindelig tilveiebragt for derpaa at ligne Indkvarteringen in natura og de ved Indkvarteringen foranledigede Udgifter; ved Reskript af 10de April 1762 paabødes en aarlig Afgift til Fattigvæsenet af 9000 Rd., hvilken ligeledes skulde lignedes efter denne Maalestok, Pl. 13de August 1764, og senere anvendtes den tillige til Ligning af andre Afgifter.

Ved nysnævnte Anordning af 21de April 1812 § 11 blev det bestemt, at kun følgende Udgifter skulde lignedes paa Grundtaxten, nemlig Borgervæbningsskatten, Indkvarteringsskatten, Renovationsskatten, Lygteskatten og Vægterskatten, og ved et kongeligt Reskript af 28de August 1829 blev det bestemt, at disse 5 Skatter skulde sammendrages til een almindelig Grundskat og opkræves

Hvad der lignedes paa Grundtaxten.

med een samlet Sum. Herved er dog at bemærke, at da der med Hensyn til Indqvarteringen bestod forskjellige Friheder, som ikke gjældte med Hensyn til de øvrige Afgifter, og da der ligeledes findes nogle Fritagelser fra de øvrige Afgifter, saa kunde den samlede Sum ikke lignedes under eet, men for nogle Grundes Vedkommende maatte forskjellige Afdrag finde Sted. Da ved Lov af 20de Juni 1850 om Ophævelse af flere ældre Skatter og Skatteligninger og om Fordeling af Vederlaget herfor, flere ældre Statsskatter ophævedes, imod at der udskreves en saakaldet Ligningskat, blev det bestemt, at af Ligningsskattens samlede Beløb for Kjøbenhavn, 53,000 Rd., skulde to Trediedele eller 35,333 Rd. 2 Mk. udredes som hidtil Indqvarteringsskatten, altsaa efter Grundtaxtmatriklen (dog efter Afdrag i de 53,000 Rd. af det da fastsatte Hartkornsbidrag.) Endelig blev det ved Indenrigsministeriets Skrivelse at 1ste August 1854 bifaldet, at de til Kjøbenhavns Gasbelysning fra den Tid, da det forehavende Gasanlæg er kommet i Stand, medgaaende Udgifter udredes paa samme Maade som hidtil Lygteskatten, altsaa ogsaa efter Grundtaxten. Denne Bestemmelse (jfr. kgl. Reskript af 4de October 1854,) har midlertidig ikke faaet nogen praktisk Betydning, da Gasværket af sine egne Indtægter hidtil har afholdt ikke blot sine Driftsudgifter, men ogsaa det til Forrentning og Amortisation af den samme vedkommende Deel af Communens Laan fra 1854 og 1859 fornødne Beløb og derhos givet Overskud, saaat nogen særskilt Beregning for Gasværkets Vedkommende har været ufornoden.

Uagtet det ikke udtrykkeligt siges i det Reskript af 19de Marts 1756, hvorved Grundtaxtmatriklen bifaldtes, at denne kun omfattede Grundene indenfor Voldene, saa er dette dog klart af selve Matriklen og de dertil hørende Acter, og dette er ogsaa begrundet i de daværende Forhold, da Bebyggelsen udenfor Voldene var saa ringe, og Indqvartering der vistnok ikke fandt Sted. Dette har

imidlertid udøvet Indflydelse ogsaa paa de øvrige Afgifter, og Følgen deraf blev, at Eiendommene udenfor Voldene ikke svarede Borgervæbningsskat, Indkvarteringskat og Renovationsskat, hvorimod de tildels svarede Lygteskat og Vægterskat efter særegne Regler (Reskript af 7de Septbr. 1813, Pl. 27de Decbr. 1830, Pl. 17de Nov. 1845).

Forholdene i Forstæderne udviklede sig imidlertid mere og mere, og navnlig tiltog Bebyggelsen der stærkt, efterat Lov af 6te Januar 1852 om Fastsættelsen af en ny Demarcationslinie udenom Kjøbenhavns Fæstningsværker m. v. havde frigivet Bebyggelsen paa Grundene udenfor Søernes inderste Linie og dens Forlængelse til Stranden paa begge Sider. Det maatte fra den Tid være en Opgave for Communalbestyrelsen at søge at udjævne de bestaaende Forskjelligheder imellem Grundene indenfor og udenfor Voldene. Ifølge en Skrivelse fra Magistraten af 13de September 1852, nærmest foranlediget ved et Ønske fra Indenrigsministeriet om Ophevelse af Port- og Passagepengene, der tildels faldt som en Afgift paa Samfærdselen imellem de 2 Dele af Stadens Grund, men tillige ved Nødvendigheden af at skaffe Stadens Kasse større Indtægter til Dækning af de stærkt stigende Communeudgifter og de under Forberedelse værende store communale Anlæg af Hospitaler, Kloaker, Vand- og Gasværker m. m. nedsattes en combineret Comite forat tage Spørgsmaalet om de communale Afgifts- og Beskatningsforhold i dets hele Udstrækning ogsaa for Forstædernes Vedkommende under Overveelse. Denne Comite kunde derfor ikke Andet end komme ind paa Spørgsmaalet om Grundtaxtbeskatningens Udvidelse til eller en tilsvarende Beskatnings Indførelse i Forstæderne. Comiteen yttrede blandt Andet i sin Betænkning af 23de September 1853, at det var kommet under Overveelse, om ikke tillige den nu for selve Staden gjældende Grundtaxtberegning burde underkastes en Revision, ikke blot forat en ligeartet Beskat-

Grundtax-
tens Udvi-
delse til
Forstæderne.

De forud-
gaaede For-
handlinger.

ning kunde indføres baade indenfor og udenfor Voldene, men tillige fordi den i selve Staden var forældet »idet den ikke svarer til de nuværende Forhold, men hviler paa et Grundlag, der i sit Princip neppe kan erkjendes at være rigtigt«. Det maa nemlig erindres, hedder det, at Grunden i og for sig betragtet næsten ikke har nogen Værdi, da den med Undtagelse af enkelte Skibsværfter og Handelspladse ikke afgiver nogen Indtægt, og at det kun er forsaavidt den bliver bebygget, at den ved sin Beliggenhed formedelst den opførte Bygning erholder en større eller mindre Værdi. Ved at combinere Beliggenhedsværdien med Bygningsværdien forment man, at der baade for Forstæderne og for Byen vilde erholdes et tilfredsstillende Fundament for Beskatningen. Imidlertid vare ikke alle Comiteens Medlemmer enige i, at Grundtaxten for Staden indenfor Voldene skulde underkastes en Forandring, da dens Afvigelser fra de bestaaende Forhold ere blevne udjævnede ved Eiendommenes Kjøb og Salg; de kunde imidlertid ikke have noget imod, at Spørgsmaalet ogsaa derom undergaves en nøiere Prøvelse, og Comiteen indskrænkede sig i det Hele til hvad Grundtaxten angaaer at indstille under V. »at Communalbestyrelsen skulde andrage paa, at en Commission, bestaaende af Stadsconduceteuren og andre sagkyndige Mænd samt nogle af Communalbestyrelsens Medlemmer, skulde ned sættes forat gjøre Forslag til de Regler, hvorefter de udenbyes Eiendomme kunne ansættes til Grundtaxt, samt derhos at afgive Betænkning om, hvorvidt og i bekræftende Fald efter hvilke Regler Grundtaxtansættelsen i selve Staden bør undergaae nogen Forandring, samt naar disse Principer have erholdt høiere Sanction, derefter skride til en fuldstændig Taxation af Forstædernes og eventualiter tillige af Stadens Eiendomme.

Dette Forslag bifaldtes ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 1ste August 1854; en combineret Commission, hvoraf den daværende Stadsconduceteur var Medlem,

sammensattes og afgav sin Betænkning under 23de August 1856. Commissionen kom til den Overbevisning, at det forat naae et praktisk Resultat vilde være rettest i det Væsenlige at holde sig til de hidtil gjældende Regler for Grundtaxten indenfor Voldene alene med de Forandringer, som Forstædernes særegne Forhold gjorde nødvendige. Den antog nemlig, at Beskatningsnormen indenfor Voldene i sine Hovedtræk var rigtig, da Grundens Størrelse og Beliggenhed i Forening med Værdien af de Bygninger, som findes paa Grunden, upaatvivlelig ere de Momenter, som væsenlig bør komme i Betragtning ved en Grundtaxt, og den væsentligste Indvending imod den daværende Grundtaxt var, at Taxten var bleven staaende uforandret, uagtet de Værdier, hvorefter den var beregnet, havde forandret sig. Der fremhævedes Nødvendigheden af ligeoverfor Forstæderne at tage Hensyn til Beliggenhedsværdien og heller ikke at lade Bygningsværdien være upaaagtet, da ellers de ubebyggede Grunde vilde komme til at bære for høie Afgifter, og endelig erklærede denne Commission sig imod den i Betænkningen af 1853 fremførte Ytring, at Grunden i og for sig betragtet næsten ikke har nogen Værdi, henvisende til den fordeeltige Benyttelse, der ofte gjøres af Grunden, og det Ubillige i, at store ubebyggede Strækninger i Forstæderne skulde fritages for at bidrage til Udgifterne ved Brolægning- og Veivæsenet, Gaderenovationen o. s. v. Commissionen maatte derfor tilraade, at ogsaa Grundtaxtansættelserne indenfor Voldene bleve omregulerede. Vel er det saa, siger Commissionen, som væsenligt anføres imod Forandringer i Ligningen af Skatterne paa faste Eiendomme, at Ulighederne have udjævnet sig i Tidens Løb ved at være tagne i Betragtning ved Bestemmelsen af de Værdier, til hvilke Eiendommene i Tidens Løb ere blevne overdragne fra Mand til Mand, og at en vis Fasthed i Afgiftssystemet altid er ønskelig, navnlig hvad faste Eiendomme angaaer, men Principet er dog og bør

dog være, at Beskatningen retter sig efter den Fordeel, som Eiendommene indbringe eller ved sædvanlig Benyttelse kunne indbringe, og naar Forholdet i Tidens Løb er blevet saa stærkt forrykket som her, bør der sørges for det rigtige Forholds Gjenoprettelse. Der henvises derhøjs til, at Grundtaxten i Kjøbenhavn er omreguleret i 1690, 1756 og 1812, og at selv en ny Hartkornsmatrikel er bleven indført, at Skatterne ikke ved Beregningen af Eiendommenes Værdi var et væsentligt Moment, især da de communale Skatter ikke vare af nogen fast Størrelse, og at Omordningen overhovedet ikke vilde drage betydelige Følger efter sig, da en Forøgelse kun vilde falde paa de Eiendomme, som ved den stegne Leieindtægt let kunde bære dem, og ved Forstædernes Inddragelse under Beskatningen igjen vilde faae nogen Skattenedsættelse. Omreguleringen formentes ikke at ville blive noget overordentlig vidtløffigt eller besværligt Arbeide, da man hvad Værdiansættelsen af Grundene angaaer kunde indskrænke sig til at udfinde en Taxt for hver Gade eller for større Afdelinger af hver Gade, og Opmaalingerne af Grundenes Størrelse samt Bygningernes Værdi have, de sidste ved Assurancesummerne.

Det af Commissionen paa disse Betragtninger byggede Lovforslag, hvis § 1 lød saaledes: »Den nuværende Grundmatrikul for de kjøbenhavnske Eiendomme indenfor Voldene bliver at gennemgaae og forandre og Eiendommene paa Kjøbenhavns Grund udenfor Voldene at ansætte til Grundtaxt i Overensstemmelse med de Regler, som i det Følgende fastsættes« (og disse Regler vare med enkelte Forandringer de samme indenfor Voldene og udenfor Voldene) vandt imidlertid ikke Flertal for sig i Communalbestyrelsen, der foretrak et Ændringsforslag af et Medlem udenfor Commissionen. Dette gaaer ud fra, at det ikke skulde være foreneligt med en rigtig Vurdering af Grundene udenfor Voldene at anvende paa dem den indenfor Voldene gjældende Deling af Grundene

i Gadejord og Indjord, eftersom Grundene udenfor Voldene have en saa stor Udstrækning og kun for en ringe Deel ere bebyggede og mange ganske ubebyggede. Kun forsaavidt en Grund virkelig er bebygget, kan den taxeres som Byggegrund; dens Værdi som saadan stiger med Bygningernes Omfang, og Forøgelsen af Værdien ved Bebyggelsen bør derfor udtrykkes ved at tillægge visse Procent af Bygningsværdien; da Værdiforøgelsen er større jo fordeelagtigere Bygningernes Værdi er, saa maa Procentens Størrelse voxe med Beliggenhedens Fordeelagtighed, dog kun efter en Classification af Grundene med visse for eensartede Grunde lige store Procenter. Der foresloges saaledes et fra det hidtil gjældende Grundtaxtssystem ganske forskjelligt Grundtaxtssystem udenfor Voldene, hvori Beliggenhedsværdien slet ikke kom i Betragtning med Hensyn til de ubebyggede Grunde, der ansattes til Skat efter den Leie, som de efter deres forskjellige Benyttelse kunde indbringe, inddeelte i saa Henseende i 4 Classer, og hvori bebyggede Grundes Udstrækning ikke fik nogen særskilt Betydning, men beholdt deres Taxt som ubebyggede Grunde med Tillæg af visse Procent af de paa dem opførte Bygningers Værdi, saaledes at disse Procents Størrelse classeviis voxede med Beliggenhedens Fordeelagtighed.

Forholdsmæssigheden imellem den uforandrede Grundtaxt indenfor Voldene og den nye Grundtaxt udenfor Voldene søgtes opnaaet ved at udfinde, hvor stor en Sum af de indenbyes Eiendommers virkelige Værdi der bærer 1 Portion Grundtaxt. Nogen Vurdering af Eiendommene indenfor Voldene forelaae imidlertid ikke, og man benyttede i Stedet derfor en Commissionen meddeelt Fortegnelse over alle de Handeler, som havde fundet Sted med indenbyes og udenbyes Eiendomme i de 10 Aar fra 1ste Januar 1845 til sidste December 1854, forsaavidt disse kunde erfares af de thinglæste Skjøder med Angivelse af deres Kjøbesummer, hvortil Assurancesummerne vare føiede. Fortegnelsen omfattede omtrent

$\frac{1}{3}$ af samtlige Stadens Eiendomme, og Opsummeringen viste en solgt Assuranceværdi af 19,519,400 Rd. og at Overskudet, hvormed de fleste Eiendomme ere betalte høiere end Assurance, havde udgjort 3,352,200 Rd. Dette Overskud maatte dog antages at være noget for høit, da der ikke var skeet Afdrag for de Tilfælde, hvori en Eiendom var solgt for mindre end Assuranceværdien. Differencen, der efter de anførte Summer vilde udgjøre 17 pCt. (nøiagtigere 17 $\frac{1}{4}$ pCt.), antoges derfor ikke at kunne blive større end 15 à 16 pCt. Herefter ansattes alle Stadens Eiendomme indenfor Voldene, der vare assurerede for noget over 62 Millioner, til at have en Totalværdi af 72 Millioner Rigsdaler, og da der paa samtlige Eiendomme hvilede c. 24,000 Portioner Grundtaxt, vilde der komme 1 Portion Grundtaxt paa 3000 Rd. Grundeiendomsværdi. Med denne Divisor vilde altsaa de udenbyes Grundeiendommers Værdi være at dividere forat udfinde Portionernes Antal for hver Eiendom.

Forslagsstilleren anbefalede en Revision af den indenbyes Grundtaxt efter de for Forstæderne foreslaaede Grundtræk og indstillede iøvrigt, at Commissionens Forslag forkastedes i dets daværende Skikkelse og at det overdroges en combineret Comite at prøve saavel Commissionens som andre indkomne Forslag. Den i Henhold hertil nedsatte Comite sluttede sig i det Væsentlige til det ovennævnte Forslag og efterat Borgerrepræsentationen med 19 St. imod 8 havde forkastet et Forslag om Anvendelsen af de samme Grundsætninger paa den indenbyes Beskatning, bifaldtes det af Communalbestyrelsen og Regjeringen og tiltraadtes af Rigsdagen. Derved fremkom Loven af 14de December 1857 angaaende en Grundtaxt for Staden Kjøbenhavns udenbyes Grunde. Af dennes Indhold fremhæves her:

1) at Loven alene angaaer Grundtaxtansættelse paa Eiendommene udenfor Voldene, men at der dog i § 3

Lov af 14
Decbr. 1857
om den uden-
byes Grund-
taxt.

hentydes til en Omregulering af Grundtaxten indenfor Voldene ved de Ord: »Saalænge Grundtaxten i Kjøbenhavn indenfor Voldene ikke er bleven omreguleret i Forhold til Eiendommenes Værdi i Handel og Vandel, inddeles de udenbyes ubebyggede Grunde i 3 Classer o. s. v., jfr. § 5 »saalænge den indenbyes Omregulering ikke har funden Sted« og § 6 »forsaavidt ikke en Omregulering af Kjøbenhavns Grundtaxt forinden maatte have fastsat et eensartet Grundlag for de indenbyes og udenbyes Grundes Beskatning«.

2) at Grundtaxten udenbyes skal rette sig efter Grundens og naar den er bebygget tillige efter Bygningernes Værdi.

3) at de ubebyggede Grunde deles i 3 Classer efter deres Benyttelse uden Hensyn til deres Beliggenhed a. Agerjord eller Græs jord 600 Rd. pr. Td. Land, b. Havejord 1200 Rd. pr. Td. Land, c. Jord til andet industrielt Brug 5000 Rd. pr. Td. Land (dog med nogen Nedsættelse, hvis Beliggenheden er ugunstig.) Isolerede Gaardspladse henregnes til 1ste Classe eller, naar de grændse til en anden ubebygget Jord, til samme Classe som denne.

4) at Bygningsværdien bestemmes efter Assurance eller en tilsvarende særskilt Vurdering.

5) at der til Værdien af ubebyggede Grunde som forøget Værdi ved Bebyggelsen lægges indtil 10 pCt. af Bygningernes Assuranceværdi, ansat classeviis for visse Strækninger saaledes, at Forskjellen mellem hver Classe bliver 1 pCt. (Det bemærkes herved, at ifølge den Forklaring, der er given under Sagens Forhandling i Borgerrepræsentationen (XVIII p. 83—84) og som følges i Praxis, er dette at forstaae saaledes, at Tillæget kun rammer den Deel af Grunden, hvorpaa Bygningerne hvile, det virkelige overbyggede Areal, saaledes at dette derved udgaer af Ansættelse efter § 3 (se Nr. 3), og ikke kommer videre i Betragtning).

6) at de forskjellige Værdier sammenlægges og for hver 3000 Rd. ansættes Eiendommen til 1 Portion Grundtaxt,

(dog forbeholdtes en fornyet Overveielse heraf inden 5 Aar fra Lovens Kundgjørelse).

7) at et almindeligt Gjennemsyn af Grundtaxten skulde finde Sted hvert 5te Aar.

8) at de udenbyes Grunde bære Borgervæbnings-skatten og de $\frac{2}{3}$ af Ligningsskatten efter deres fulde Grundtaxt, men Lygte-, Vægter- og Renovations-skatten kun med nogle Lempelser, nemlig:

a. at i Lygte- og Vægterskatten deeltage kun de Eiendomme, som ligge ved eller i indtil 100 Alens Afstand fra en Veistrækning, som er forsynet med offentlige Lygter og Vægtene,

b. at Eiendommene med Hensyn til Renovations-skatten efter deres Beliggenhed inddeles i 3 Classer, hvoraf den første svarer fuld Renovationsskat, den anden halv Renovationsskat, den tredie en trediedeel Renovationsskat.

Ved samme Lov fritoges de udenbyes Grunde for at svare Hartkornsskatter til Staten, idet disse udredes af Stadens Kasse uden Refusion af Grundeierne, og Port- og Passagepengene bortfaldt.

Denne Lov af 14de December 1857, hvis Virkninger skulde begynde fra 1ste Januar 1859, udkom paa en Tid, der medførte mange Vanskeligheder for Eierne af udenbyes Grunde, idet Bebyggelsen af disse var skredet frem i et for stærkt Omfang i Forhold til Søgningen, uden tilstrækkeligt forberedende Foranstaltninger fra Grundeiernes Side med Hensyn til Gader, Veie og Vandløb, til hvis bedre Ordning der søgtes virket ved en anden Lov af samme Dato, og i mange Tilfælde under mislige Pengeforhold, der endnu forværredes ved Krisen i Slutningen af 1857 og dens Eftervirkninger. Til disse Besværligheder kom saaledes en forøget Skattebyrde og Trykket af en strængere Anvendelse af Reglerne om Bygningsafgiftens Udredelse, hvorom nedenfor skal blive gjort nærmere Bemærkning. Der fremkaldtes herved

stærke Klager fra de udenbyes Grundeiere, der navnlig fandt sit Udtryk i Andragender fra Bestyrelsen for den af dem dannede Kjøbenhavns udenbyes Grundeierforening. Hvor meget grundet der end kunde være i disse Klager, maatte det dog være indlysende, at de ikke i nogen væsentlig Grad vare foranledigede ved Grundskattens Indførelse, da dens Beløb var af forholdsviis mindre Betydning. Det opgives saaledes i en Skrivelse fra Magistraten til Indenrigsministeriet af 10de November 1860, at samtlige udenbyes Eiendommers Grundskat for 1860 kun udgjorde 26,335 Rd. 40 Sk., der fordeeltes paa 1,315 Eiendomme og altsaa i Gjennemsnit faldt paa hver med 20 Rd. Men det erkjendtes ogsaa fra Magistratens Side, at det var en ubillig Bestemmelse i Grundtactsloven af 14de December 1857, at en udenbyes Bygnings Assurancesum skulde bidrage 1 Portion Grundtact for hver 3000 Rd., medens indenfor Voldene kun svarede 1 Portion for hvert 5000 Rd. af Assurancesummen. Dette Forhold blev derfor forandret ved Loven af 19de

Forandring
i Løven.

Februar 1861 om Omordningen af de communale Skatter i Kjøbenhavn § 4 saaledes, at de udenbyes Eiendomme kun ansættes til 1 Portion af hver 5000 Rd. af deres Assuranceværdi (eller den i Stedet derfor for uassurerede eller ikke fuldt assurerede Bygninger trædende Vurderingssum) og til 1 Portion af hver 3,000 Rd. af Grundens Taxation (dens ved Classificationen bestemte Arealværdi med Tillæg af Beliggenhedsprocenterne).

B. Areal-skatten. (Bygningsafgiften). De

Bygnings-
afgiften.

under andre Magters Krige i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aarhundrede trufne Foranstaltninger til Rigernes og Landenes Sikkerhed imod fjendtligt Overfald og til Beskyttelse for Handelen og Skibsfarten, Statsudgifternes Tiltagen og de vedvarende fornødne Anstalter til Fædrelandets Beskyttelse nødte Regjeringen til ved flere Forordninger af 1ste Oktober 1802 at paabyde forskellige Afgifter og blandt andre

»en aarlig Afgift af Besiddelse, Nytte og Brug af faste Eiendomme i Kongeriget Danmark». Denne skulde ikke svares af Bygningerne som Bygningseiendom men af Nytten og Brugen, som Bygningerne gave Besidderne, det være Eiere eller Leiere § 27; Bygningernes Qvadratmaal skulde lægges til Grund for Afgiften § 28. I Kjøbenhavn skulde ethvert Forhuus til Gaden eller paa aaben Plads og ethvert Side- eller Baghuus til Gaarden (Skure og Halvtaghuse undtagne, som bruges til Tørve-, Brænde- eller Kulhuse, eller til andre smaa Bekvemmeligheder) maales efter Udsiderne i Længde og Brede og derefter beregnes i Qvadratalen etageviis fra Grunden til Taget. Lofter og Loftsværelser, hvis Vinduer ere igjennem Taget eller i Gavlene, tages ikke med i Beregning; Qvistetager derimod undtages ikke, men beregnes forholdsmæssigen til Afgiftens Svarelse; naar en saadan Etage ikke gaar igjennem Huset fra den ene Side til den anden, antages dens Brede at være halv imod Husets. § 29. Naar Eieren selv bruger en heel Bygning udreder han den fulde Afgift; dersom han derimod har bortleiet eller paa anden Maade til Andre overladt Nytten og Brugen af Vaanings- eller andre Værelser og Leiligheder, hvoraf Afgift svares, udreder Leieren eller, hvem han har overladt Nytten og Brugen til, Afgiften efter det Qvadratmaal, som til ham er overladt (udvendig beregnet) og Eieren det øvrige, som maatte blive tilbage af det, som den fulde Afgift af Bygningen beløber. Naar en Gaard- eller Huuseier beviser, at Værelser eller andre Leiligheder i hans Gaard eller Huus, som ere bestemte til Bortleielse, have staaet uden Leier og aldeles uafbenyttet i $\frac{1}{2}$ Aar eller længere Tid, kommer Afgiften af disse Værelser og Leiligheder for samme Tid til Afdrag og Godtgjørelse for ham i den Bygningsafgift, han har at erlægge. Afgiften betales ikke af Leiligheder, som beboes af Almissemøder. § 33. Ligeledes fritages Leiligheder, som beboes af een Familie og tilsammen ikke indeholde over 64 Kv.-

Alen (§ 32), og de Kongen tilhørende eller offentlige Bygninger, undtagen forsaauidt offentlige Bygninger beboes af Embedsmænd, Betjente eller Andre, som deri have Vaaning som en Deel af Embedsindkomst, hvilke da svare forholdsmæssigen af de Vaanings- og andre Leiligheder, de have til Nytte og Brug. § 34. Skjøndt Afgifterne fordeles paa Eiendommens Besiddelse, Nytte og Brug, hæfter dog deres fulde Beløb paa de afgiftspligtige Bygninger og bliver at indfordre hos Eierne, hvorimod disse ikke alene have Regres til Besidderne og Brugerne for den Andeel, disse have at udrede af Afgifterne, men endog samme Sikkerhed som Huuseiere for resterende Huusleie.

Disse Grundtræk af Bygningsafgiften ere i flere Enkeltheder nærmere bestemte ved senere Forskrifter, som man blandt andet vil kunne for Kjøbenhavn Vedkommende finde i Instrux og Forretningsregulativ for Rødemestrene i Kbhvn. m. v. 1866, og her anføres kun, som nærmest vedkommende selve Skattegrundlaget, at en Lov af 4de Marts 1857 paalagde Beboelsesleiligheder i Mansardetager eller i Loftstrummene under visse nærmere Betingelser at svare Bygningsafgift, at en Lov af 23de Decbr. 1861 under visse Betingelser fritog ubeboede Loft- eller Mansardrum for Bygningsafgift, om end de tildeels begrænsedes af Muurværk og have Vinduer i dette under en vis Afstand fra Gulvet, og ligeledes alle ubeboede Kjælderrum under Forhuse, samt at en Lov af 16de Februar 1866 igjen satte i Kraft den ved Lov af 4de Marts 1857 § 2 for nye Bygninger ophævede og for ældre til Bortfaldelse om 10 Aar betegnede Bestemmelse i Fr. 1. Octbr. 1802 om Afgiftsfrihed for Leiligheder under 64 Kv.-Alen.

For hver i Henhold til det Ovenanførte beregnet Quadratalen skulde der efter Fr. 1ste Octbr. 1802 § 31 i Kjøbenhavn svares af Forhusene etageviis $1\frac{1}{2}$ Sk. (deri Kjælderen indbefattet) og af Side- og Bagbygninger samt

af Pakhuse eller Stalde til Gade eller Gaard, ligeledes etageviis, men Kjælderer undtagen, 1 Sk. Ved Fr. 4de Septbr. 1804 forhøiedes Skattebeløbet med $\frac{3}{4}$ og ved Fr. 17de April 1816 (i Anledning af Ildstedskattens Ophævelse) med dens oprindelige Beløb 1 Gang taget, og saaledes i alt med $2\frac{3}{4}$ Gange dens oprindelige Beløb, (eller $4\frac{1}{8}$ Sk. pr. Kv.-Alen Forhuus og $2\frac{3}{4}$ Sk. pr. Kv.-Al. Sidehuus m. m.) hvorved dog maa erindres, at Møntfoden dengang var bleven $37\frac{1}{2}$ pCt. lavere end i 1802, saaat Skatten nu kun svares med $\frac{5}{8}$ af dens tidligere Beløb.

Ganske i Almindelighed maa det her bemærkes, at medens der i 1802 paabødes en Afgift af Jorder, som senere er indlemmet i Hartkornsskatterne, paabødes der ogsaa en Bygningsafgift af Bygningerne i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn og af saadanne Bygninger paa Landet, som ikke nærmest vedkom Landbovæsenet, men denne endnu bestaaende Bygningsafgift opkræves dog ikke efter de samme Regler og med et forholdsviis noget mindre Skattebeløb end som ovenfor anført for Kjøbenhavn og kun med 2 Gange det oprindelige Beløb. Denne Ulighed i Beskatningen af kjøbenhavnske Bygninger og Bygninger udenfor Kjøbenhavn har flere Gange givet Anledning til Klager fra Kjøbenhavns Side, hvilke dog hidtil ikke ere blevene paaagtede og hvorom henvises til Borgerr. Forhandling I. p. 38, 40; II. p. 35 og de Oplysninger, som meddeles i Cancelliskrivelse af 19de Marts 1842 med Note i Ussings Reskriptsamling.

Bygnings-
afgiften ind-
føres i den
communale
Beskatning.

Medens Bygningsskatten saaledes ifølge sin Oprindelse var en Statsskat og aldeles ikke vedkom Commu-
nens Skatteindtægter, skete der senere en Forandring heri.

Fattig-
skatten.

Som ovenfor bemærket lignedes der ifølge Reskript 10de April 1762 paa Grundtaxten en aarlig Afgift til Fattigvæsenet af 9000 Rd., men ved Anordningen af 21de April 1812 betræffende Staden Kjøbenhavns Ud-
gifters Ligning paa Grund og Næring, § 10, blev det

bestemt, at denne Ligning herefter skulde bortfalde, og hvad deraf var kommet Fattigvæsenet tilgode (idet største Delen var igjen bleven udbetalt til forskjellige offentlige Indretninger) inddrages under en almindelig Ligning af Fattigvæsenets Udgifter. Dettets hidtil værende Indtægter og navnlig den frivillige Subscription havde nemlig viist sig utilstrækkelige og en tvungen Ligning af Bidrag til Fattigvæsenets Udgifter var bleven nødvendig. Denne paabødes først ved Pl. 9de Marts 1814 paa Basis af den da endnu bestaaende Ildstedskat, der ligesom dens Efterfølger Bygningsafgiften var en Statsafgift af Bygninger, men ved Pl. 15de Juli 1816 forandredes dette derhen, at der forat dække Fattigvæsenets Udgifter for 1815 skulde opkræves 2 Gange Areal-skattens oprindelige Beløb (see Dept. 1816 p. 446, hvor som Motiv anføres »med Hensyn til de store Vanskeligheder, som en direkte Ligning efter Formue og Leilighed vilde medføre« og Noten i Sørensens Samling p. 80). Lignende Opkrævninger vedbleve derefter med vexlende Beløb,

Samtidigt med at Anordningen af 21de April 1812 ^{Vandskatten.} gav Anledning til, at Fattigvæsenets manglende Indtægter bleve dækkede ved en Ligning efter Areal-skatten, bestemte Adn. om Kjøbenhavns Vandvæsen af s. D. § 7 og 8, at der — i Stedet for som hidtil af Vandportioner — skulde udredes en almindelig Skat for Vand til Huusholdningsbrug og en særdeles Skat for Vand til Næringsbrug, den førstnævnte saavel af Eiere som af Leiere efter de i Fr. 1ste Octbr. 1802 for Bygningsafgiften i Kjøbenhavn fastsatte Grundsætninger, dog med Forskjel eftersom der benyttedes Springvand, Pumpevand eller Spildevand og eftersom der var indlagt Vand i Huset eller i Gaden m. v. Denne Fordelingsmaade blev benyttet ogsaa efterat Vandvæsenet var blevet forbedret og udvidet ved de nye Anlæg, i det Løv af 30te Novbr. 1857 om Staden Kjøbenhavns og dens Grunds Forsyning med Vand fra dens Vandværker § 2 bestemmer »Udgifterne ved

Vandværkets Drift og Vedligeholdelse, Forrentning og Amortisation af Laan m. v. lignedes aarlig som Skat, efterat Vandvæsenets særegne Indtægter deri ere komne til Afdrag, paa alle de Private tilhørende Eiendomme i Staden og paa dens Grund, der ere forsynede med Vand fra Vandværkerne i Forhold til vedkommende Bygningers Areal i alle Etager efter de i Fr. 1ste Octbr. 1802 og senere Bestemmelser i Henseende til Bygningsafgiften af Bygninger i Kjøbenhavn fastsatte Regler. Af Eiendomme i Staden, hvori Vand fra Vandværket ikke er indlagt, tilsvares $\frac{1}{3}$ af hvad der vilde have været at paaligne samme, dersom Vand var indlagt. Derimod svares Afgiften for de offentlige Bygningers og de Staden tilhørende Etablissements Vedkommende efter tidligere eller senere Overenskomster og ikke efter Areal-skattens Maalestok, ligesom der af Vand til Næringsbrug og andet Brug end Huusbrug svares en særskilt Afgift og af det større Antal Taphaner end det i Loven bestemte, svares en Afgift af 2 Rd. pr. Hane, § 5. Her maa fremhæves den af nysanferte Bestemmelse i § 2 flydende Forskjel imellem Eiendomme indenfor Voldene og udenfor Voldene, at de førstnævnte svare Vandskat, hvad enten de have Vand indlagt eller ikke, nemlig i første Tilfælde fuld Vandskat, i sidste Tilfælde kun $\frac{1}{3}$, medens Eiendommene udenfor Voldene kun svare Vandskat, naar der er indlagt Vand i dem.

Lignings-
skatten.

Foruden disse 2 communale Afgifter, nemlig Fattigskatten og Vandskatten, lignedes endnu paa Bygningsafgiftens Basis en Communen paahvilende Statsafgift, nemlig den $\frac{1}{3}$ af Ligningsskatten (efter Fradrag af Hartkornsskatten), hvis $\frac{2}{3}$ bæres af Grundtaxten. Da nemlig Loven af 20. Juni 1850 § 4 bestemte, at den ene Trediedeel af Ligningsskatten skulde udredes som hidtil Bidrag til Straffeanstalterne og disse Bidrag, der kun bestode i de 2500 Rd., der tidligere vare tilsvarede Tugthuset af Fattigvæsenet, saaledes hidtil vare lignede under eet med Fattigskatten,

lignede man Bidraget ligesom Fattigvæsenets øvrige Udgifter paa Bygningsafgiftens Basis.

Det vil af foranstaaende Udvikling om Bygnings-skattens Oprindelse sees, at denne selvfølgelig strax rammede Bygningerne udenfor Voldene ligesaavel som Bygningerne indenfor Voldene og at den rammer dem lige uden Hensyn til deres Beliggenhed og Værdifuldhed, uden Hensyn til deres Høide i Etagerne, deres Udstyring, deres Materialier og deres Benyttelse (med de i selve Loven begrundede Forskjelligheder mellem forskjellige Dele af samme Bygning) og da denne Afgiftsnorm benyttes baade af Staten og af Communen, og af begge til at skaffe temmelig høie Beløb tilveie, saa er det fornemmelig imod denne Afgift, at Misfornøielsen har reist sig og imod den, at navnlig baade Kjøbenhavns Grundeierforening og Kjøbenhavns udenbyes Grundeierforening have rettet deres Andragender til Rigsdagen og til Communalbestyrelsen. Ogsaa Rigets øvrige Kjøbstæder have arbeidet for Afgiftens Ophævelse eller Forandring, men uden at der i saa Henseende hidtil er fremkommet Forslag, der have kunnet vinde Indgang. En særegen Omstændighed, der bidrog meget til at gjøre denne Afgift til Gjenstand for Uvillie i Kjøbenhavns Forstæder, maa ikke lades uomtalt. Da der tidligere udenfor Voldene saagodtsom ikke fandtes andre Gader end de nuværende Hovedgader, bleve en Mængde Bygninger efterhaanden opførte saaledes, at de kun igjennem private Veie stode i Forbindelse med disse Hovedgader og derved med den øvrige Deel af Byen; de opførtes tildels paa Parceller, der bestode af Baggrunde til ældre bebyggede eller dog imod Hovedgaderne liggende Grunde. Bygninger med denne Beliggenhed bleve af den forrige Stadsconducteur i mange Tilfælde ansatte til Bygningsafgift som Bagbygninger (altsaa kun til $\frac{2}{3}$ Skat imod Forbygninger). Men ved Indenrigsministeriets Resolution af 18de Decbr. 1857 bestemtes det, at de fremtidig skulde

Klager over
Bygnings-
afgiften.

svare Skat af deres Forhuse, som om disse laae udtil Gade. De forskjellige Skridt, som i denne Anledning foretoges navnlig af Bestyrelsen for Kjøbenhavns udenbyes Grundeierforening forat bevirke en Forandring heri, blandt andet ved Henvendelse til Domstolene (Dom af 5te Decbr. 1859 J. U. 1860 p. 136) og til Rigsdagen, bleve forgjæves, og efterhaanden som Nettet af offentlige Gader er blevet udvidet til at naae flere af disse Bygninger, og efterat Regjeringens Fortolkning har været forud bekjendt for dem, der senere have bygget under lignende Omstændigheder, har dette Klagepunct tabt sin Betydenhed.

C. Brolægningskatten.

Brolægningskatten.

Efterat Steenbroen paa Stadens Gader, Torve og Pladser tidligere var bleven bekostet og vedligeholdt af Huus- og Gaardeierne samt andre Vedkommende hver for sin Deel, paabød Forordningen af 20de Aug. 1777 angaaende Steenbrolægningen med anden dertil hørende Indretning paa Gaderne, Torvene og Pladserne i Kjøbenhavn, at Bekostningerne paa Gadernes, Torvenes og Pladsernes Omlægning efter den nye Brolægningsmaade, hvor den ikke allerede var indført, samt til Udbedringer og Reparationer paa den nye og gamle Steenbro aarlig skulde lignedes paa alle, som have Lod og Deel i Stadens Steenbro, være sig saavel Kongens Kasse, forsaavidt til Civiletaten og begge de militaire Etater henhører, som Staden med Huus- og Gaardeierne, saavidt dem vedkommer saaledes, at den aarlige fulde Udgift inddeles paa den hele Steenbroes Qvadratfavnemaal og hver udreder deraf sin Anpart efter det Favnemaal eller den Deel, han haver i samme Steenbro.

Veiudgifterne.

I Overensstemmelse hermed lignedes saaledes Brolægningsvæsenets Udgifter indenfor Voldene. Gaderne udenfor Voldene betragtedes som Landeveie, der, hvad enten de vare brolagte eller ikke, bleve vedligeholdte for Kæm-

nerkassens Regning, altsaa ved Hjælp af Stadens ikke til særskilt Anvendelse bestemte Indtægter, og, hvis disse ikke kunde dække de Kassen paahvilende Udgifter, ved den personlige Skat, Næringskatten. Forstæderne udredede saaledes intet særskilt Bidrag til disse dem væsentlig vedkommende Udgifter, uagtet Fordringerne i denne Henseende stege ved Bebyggelsens Tiltagelse. Da det ikke lod sig gjøre at anvende Brolægningskattens i og for sig u hensigtsmæssige Basis, der alene rettede sig efter Gadernes Brede og Bygningernes Facade, uden Brolægnings Hensyn til disse Bygningers større eller mindre Fordele- og Veiafgift i Forstæderne. agtighed, paa Forstæderne, hvor Gader og Veie ofte ere meget bredere end indenfor Voldene og Eiendommene omvendt ofte af ringere Værdi eller Grundene ubebyggede, foreslog den i 1856 sammentraadte Commission angaaende Grundtaxtens Udvidelse til Forstæderne at ligne saavel Brolægningsvæsenets som Veivæsenets Udgifter paa Grundtaxten, imod at en denne hidtil paahvilende omtrent ligesaa stor Afgift som Veivæsenets Udgifter, nemlig til Vægtervæsenet, belastedes den personlige Skat, der hidtil havde baaret Veivæsenets Udgifter. Derimod foreslog den senere combinerede Comite den Regel, som findes i Lov af 14de Decbr. 1857 § 12 og som støtter sig til den Beregning, at hvis man havde lignet Brolægningskattens Beløb paa den udenbyes Grundtaxt, vilde 1 Portion af denne have kommet til at svare samme Beløb, som 5 Kv.-Favne Steenbro, men for at være sikker paa ikke at gaae de udenbyes Grunde for nær, paalagdes der disse ikkun at betale for hver Portion Grundtaxt, hvad der lignedes paa 4 Kv.-Favne Steenbro indenfor Voldene. For at bevare Forholdet til Hovedkassen, der hidtil havde baaret Veivæsenets Udgifter alene, bleve Brolægningsvæsenets og Veivæsenets Udgifter, der efter flere Aars Gjennemsnit ikke havde været meget forskellige i Størrelse, slaede sammen og Halvdelen paalagt Hovedkassen og Resten fordeelt paa

Brolægsningsskattens Quadratfavneantal samt den udenbyes Grundtaxt, naar for hver Portion regnedes 4 Kv. Favne Steenbro, dog saaledes at Classeinddelingen med Hensyn til Renovationsskatten ogsaa her kom til Anvendelse.

Saaledes bevaredes Brolægninsskatten som en særskilt Beskatning af de faste Eiendomme indenfor Voldene og Grundtaxten udenfor Voldene fik en Byrde, som ikke paalignes Grundtaxten indenfor Voldene.

D. I den nyeste Tid er der endnu indført en særegen Beskatning af de faste Eiendomme, nemlig Bidrag til Brandvæsenets Udgifter. Disse bleve i et langt Tidsrum indenfor Voldene baarne af Kjøbenhavns Brandforsikkring som et tvungent Interessentskab imellem Bygningseierne indenfor Voldene, der igjen affholdt disse Udgifter ved sine Indtægter af Premier og Renter m. v., og i Medfør af Pl. 29de October 1802 og 11te Juli 1806 blev der af de udenbyes Bygninger udredet en Afgift til Dækning af Udgifterne ved Forstædernes særskilte Brandslukningsvæsen, der under Navn af Spreiteskat fordeeltes paa Bygningernes Assurancesum (eller, forsaavidt de vare uforsikkrede, deres tilsvarende Vurderingssum) og hvortil i de seneste Aar (Justitsministeriets Skrivelse af 9de October 1863) kom en yderligere Afgift af 4 Sk. pr. 100 Rd. Assurancesum eller Vurderingssum, der for de i Landbygningernes Brandforsikkring assurerede Bygningers Vedkommende godtgjordes af denne Forsikkring. Men efterat Lov om Brandvæsenet i Kjøbenhavn af 15de Mai 1868 havde henlagt dette under Communalbestyrelsens Omraade og gjort samme til et kommunalt Anliggende, paabød Lovens § 9, at der af alle Bygninger i Staden og paa dens Grund med Undtagelse af Nyholm, være sig Statseiendomme, kommunale eller private Eiendomme, skal udredes et aarligt Bidrag af 4 Sk. af hvert 100 Rd. af Brandforsikkrings- eller Taxationsværdien. Factisk fremtræder dette Paabud dog kun som en Skat af de faa Bygninger, som ikke ere for-

Afgift til
Brand-
væsenet.

sikkrede i Københavns eller Landbygningernes Brandforsikring, da disse Forsikringer hver for sit Vedkommende afholde Bidragene for de til dem hørende Bygninger. Den Deel af Udgifterne, som ikke kan afholdes af ovennævnte Bidrag fra Bygningerne, udredes af Communen.

Efterat Communeskatterne af de faste Eiendomme efterhaanden havde udviklet sig saaledes som foran forklaret, blev denne Deel af Beskatningen paa en Maade afsluttet ved de vigtige Bestemmelser i Lov om en Omordning af de communale Skatter i Staden København.

Eiendoms-
skatterne
sættes til et
fast Beløb.

Hidtil vare Skattegrundlagene fremkomne efterhaanden, som der viste sig Trang til at tilveiebringe Indtægter for Communen til Opfyldelse af bestemte med Udgifter forbundne Opgaver, og til hver enkelt Opgaves Fyldestgjørelse anvistes der et Skattegrundlag, paa hvilket da lignedes, hvad der aarlig behøvedes dertil, snart mere snart mindre. Visse Udgifter vare dog anviste paa at dækkes af den saakaldte Kæmnerkasse eller Stadens ordinaire Fond, i hvilken indfløde Communens Indtægter fra andre Kilder end Skatter, navnlig fra dens Eiendomme og Capitaler; hvis disse Indtægter ikke kunde dække Udgifterne, maatte det Manglende bæres af den personlige Skat, nemlig Næringskatten, i de senere Aar Nærings- og Hjælpekatten. Heri skete nu den Forandring, at de hidtil paabudne Skatter af de faste Eiendomme fastsattes til et uforanderligt aarligt Beløb, beregnet omtrent efter deres Gjennemsnit i de sidste Aar. Med dette Beløb opkræves saaledes disse Skatter aarlig uden Undersøgelse om, hvorvidt mere eller mindre end hver Skats samlede Beløb behøves til Dækning af de Udgifter, for hvis Skyld de oprindelig paabødes og efter hvilke de tildeels endnu benævnes. De betragtes som Indtægtskilder for Communens Kasse og anvendes i Forbindelse med dens øvrige Indtægter til at dække samt-

lige Udgifter være sig af hvilkensomhelst Art, forsaavidt de kunne tilstrække, og forsaavidt de ikke kunne dette, hvilket hidtil har været Tilfældet og ikke kan ventes at ville blive anderledes, dækkes det Manglende ved den almindelige personlige Indkomstskat. De faste Eendomme ere nu saaledes stillede, at deres Afgifter baade til Staten og til Communen ere uforandrede Aar for Aar, forsaavidt ikke Bygningsforandring eller Omvurdering af Bygningerne eller af Beliggenhedsværdien foranlediger nogen Forøgelse eller Nedsættelse. Skattebeløbets samlede Sum til Indtægt for Communen kan væsenlig kun stige ved nye Bygningers Opførelse eller ældres Udvidelse, eller Omvurdering og Grundenes forandrede Classification. Skjøndt Brandvæsensafgiften først indførtes ved en senere Lov, er den dog ganske stillet lige med de øvrige Afgifter af de faste Eiendomme, hvad dens Uforanderlighed angaaer,

Denne væsenlige Reform i det københavnske Skattevæsen indledes ved Indenrigsminister Monrads Skrivelse til Magistraten af 5te Juli 1860 (jfr. Borgerrepræsentaternes Forhandlinger XXI p. 66 og Rigsdagstidenden 12te Session Anhang A. Spalte 729 ff.), hvori det hedder »Ministeriet har tillige troet, at den foreliggende Leilighed bør benyttes til at søge en Modification tilveiebragt i den Maade, hvorpaa de til Dækning af Udgifterne til Stadens Fattigvæsen fornødne Midler hidtil ere tilveiebragte, idet man ikke kan Andet end finde, at Fattigskatten, saaledes som den nu med et efter Fattigvæsenets Behov aarligt vexlende Beløb lignes efter Arealet, er en mindre billig og principrigtig Beskatningsmaade. Forsaavidt nemlig en Arealskat falder paa vedkommende Eiere, virker den paa samme Maade som et Capitalafdrag ligt Skatten capitaliseret, og forsaavidt den, hvad der vil være det sædvanlige, falder paa vedkommende Leiere, skjønnes den ikke at give et hensigtsvarende Fundament for Beskatningen, da Huusleien ikke

Forhandlin-
gerne derom.

altid staaer i Forhold til den Paagjældendes Indtægt, men afhænger af andre Omstændigheder, saasom Beskaffenheden af Vedkommendes Næringsdrift, Familiens Størrelse o. s. v. Imidlertid vil, naar Skatten først engang er anordnet og saalænge dens Størrelse bliver uforandret, de deraf flydende Uligheder efterhaanden have udjævnet sig; men de fremtræde atter ved enhver Forhøielse af Afgiften, og man maa derfor formene, at dette Beskatningsfundament kun bør beholdes som Norm for en stedse lige stor fast Afgift til Fattigvæsenet, der omtrent er lig Minimum af den i de senere Aar udredede, og at det fornødne yderligere Beløb til Dækning af Fattigvæsenets Udgifter derimod bør inddrages under Indkomstskatten«. Ved at forelægge Ministerens Forslag for Borgerrepræsentationen i Skrivelse af 20de August 1860, der er trykt i Borgerrepræsentanternes Forhandlinger XXI p. 138 og i Rigsdagstidenden 12te Session Anhang A. Spalte 749 ff., bemærkede Magistraten blandt Andet, at Fattigskatten har stedse været den betydeligste af de Skatter, der hvile paa de faste Eiendomme, og den har derhos været den Skat, hvis Beløb har været størst Forandring underkastet, navnlig naar der sees hen til de sidste Aar. Det siges derhos videre:

»Men det gjorte Forslag leder uvilkaarlig Tanken hen paa en Omordning af de øvrige Skatter, der hvile paa de faste Eiendomme paa samme Maade. Hvad saaledes Vandskatten angaaer, der nu lignes paa samme Basis som Fattigskatten, da maa de samme Grunde, som tale for Fattigskattens Convertering til en fast Afgift, ogsaa gjælde for den. Forsaavidt som der dernæst bliver Tale om en Forandring af Grundskatten til en fast Afgift, kunne Betæneligheder maaskee reises derfra, at de inden- og udenbyes Eiendommers Ansættelse beregnes paa en forskjellig Maade og navnlig fordi det endnu ikke staaer klart, hvorvidt den udenbyes Grundtaxt stiller Eiendommene udenfor Voldene i ligeligt Skatteforhold

med dem indenfor Voldene. Det maa imidlertid erindres, at Loven af 14de December 1857 om en udenbyes Grundtaxt foreskriver i § 11 en Revision af den udenbyes Grundtaxt hvert 5te Aar, og der vil altsaa, naar den nu bestaaende Basis for Beregningen af de forskjellige Skatter ikke opgives strax, hvorom man nedenfor skal yttre sig, derved gives Leilighed til at rette en stor Deel Uligheder i saa Henseende, ligesom der jo ogsaa, dersom Uligheden skulde vise sig gjennemgaaende og berørende samtlige udenbyes Eiendomme i Forhold til samtlige indenbyes, vilde kunne skee en Forandring ad Lovgivningens Vei, der kunde ophæve en saadan mulig Ulighed. Hvad endelig Bro-lægnings-skatten angaaer, da er det allerede længe erkjendt, at denne Skat i høieste Grad trænger til en Omregulering, idet den Norm, hvorefter den er beregnet, ingenlunde svarer til de forskjellige Eiendommers Værdi; dette gjælder navnlig de indenbyes Eiendomme, hvorfor ogsaa ikke faa Stemmer ved Forhandlingen om den udenbyes Grundtaxts Indførelse udtalte sig for at anvende dens Regler for Bro-lægningsafgiften paa de indenbyes Eiendomme. Da imidlertid denne Skat for hver Eiendom udgjør en meget lille Deel af samtlige Eiendommens Skatter, turde der ikke være stor Betænkelighed ved at stille den for de indenbyes Eiendommers Vedkommende i samme Forhold til Grundtaxtportionerne, som Tilfældet er med de udenbyes Eiendomme, saa meget mere som denne Skat derefter vilde faae en uforanderlig Størrelse.»

»Sluttelig skulde man ved Udtalelsen om den almindelige Deel af det foreliggende Forslag endnu yttre sig over den Norm, hvorefter de foreslaaede bestemte Beløb for de enkelte Skatter formeentlig burde beregnes. Det ligger nær at foreslaae en fælles Basis for Beregningen af alle de paa de faste Eiendomme hvilende Skatter, hvorved Beskatningen i en overordentlig Grad vilde simplificeres f. Ex. saaledes at samtlige Eiendommers Værdi,

bestemt ved deres Assurancesum med Tillæg for deres mere eller mindre fordeelagtige Beliggenhed, sammenholdes med det fastslaaede Skattebeløb, og den hele Skat, der skulde hvile paa en enkelt Eiendom, derved udrededes som Procenter af Eiendommens Værdi, eller at den Skat, der nu vilde blive at udrede, naar et vist Fixum fastsattes for hver af de enkelte Skatter, sloges fast for disse, og en vis Procent af Assurance- og Beliggenhedsværdi fastsattes for nye Eiendomme og væsentligt forandrede ældre. Men i det ene Tilfælde vilde dette medføre en i mange Tilfælde ikke lidet forandret Skattebyrde for de nuværende Eiere, ligesom den Fritagelse for enkelte Skatter, der af særegne Grunde maatte tilkomme enkelte Eiendomme paa Grund af deres Beskaffenhed eller deres Beliggenhed i de fjernere Dele af Stadens Territorium, hvor der ikke er Vandforsyning fra Vandværket, Vægtene eller Lygter, ikke vilde komme disse tilgode; i det andet Tilfælde vilde man udelukke enhver Udjævnelse af den muligen stedfindende Ulighed mellem de indenbyes og udenbyes Eiendommers Beskatning, og det turde derfor være rettest indtil videre, dog med Undtagelse af Brolægningsskatten for de indenbyes Eiendomme, at bibeholde de forskjellige Normer, hvorefter de nuværende Skatter beregnes saavel for de nuværende Eiendomme som for de nye, der maatte blive opførte, eller de ældre, der underkastes Forandringer; og det maa da forbeholdes en senere Afgjørelse, navnlig naar Ligeligheden i Skatteydelse imellem de indenbyes og de udenbyes Eiendomme kunde antages at være opnaaet, at slaae de daværende Skatter for hver Eiendom fast og udfinde en retfærdig, eensartet Norm for Beskatning af nye Eiendomme og for saadanne ældre Eiendomme, der enten udvidedes eller bleve ombyggede.

Magistratens Forslag, saaledes som det med Hensyn til de enkelte Skattesatser nærmere fremstilledes, blev i det Væsenlige tiltraadt af Borgerrepræsentationen, af

hvis afvigende Beslutninger her kun skal anføres dens Forslag til § 4 i Udkastet under f: »At ligesom det har sit Forblivende ved Bestemmelserne i Anordning 21de April 1812 om Kjøbenhevns Udgifters Ligning § 3 og Lov af 14de December 1857 om den udenbyes Grundtaxt § 11 med Hensyn til Forandringer i Grundtaxtportionerne og nye Grundtaxtportioners Ansættelse baade indenfor Voldene og udenfor Voldene, saaledes skal den ovenfor fastsatte Størrelse af Grundskatterne ikke være til Hinder for, at med Tiden Grundtaxten i det Hele omreguleres og at der bestemmes en forandret Ligningsmaade for alle eller nogle af de Skatter, der paahvile de faste Eiendomme«. Magistraten bemærkede hertil i Skrivelse til Indenrigsministeriet af 25de Septbr. 1860, at den ikke ansaae det nødvendigt at optage en saadan Bestemmelse, der ialtfald kun kunde faae Anvendelse ved en særskilt Lov.

Ministeriet tiltraadte i det Væsentlige de Forslag til denne Deel af Lovforslaget, hvorom der var Enighed i Communalbestyrelsen, alene med den Undtagelse, at Ministeriet, med Hensyn til at den indenbyes Grundtaxt ikke kunde ansees for at være ganske tidssvarende, ansaa det for rettest, at den nugældende Norm for Ligningen af Brolægningsskatten af de indenbyes Eiendomme ogsaa bibeholdtes for det Fixum, hvortil Skatten forandres.

Det af Folkethinget nedsatte Udvalg yttrede i sin Betænkning (Rigsdagstid., 12te Session 1860, Anhang B. Sp. 273 ff.) blandt andet: »Uagtet Udvalget billiger, at man søger at tilveiebringe Fasthed i Bidrag, som lignes paa Grund og Eiendom, kan det dog ikke oversees, at det nuværende Grundlag for Ligningen af disse Bidrag ikke er heldigt. Dette gjælder navnlig om den nu over 100 Aar gamle Matrikel for Grundtaxten indenfor Voldene sammenlignet med Grundtaxten udenfor Voldene, ligesom det ogsaa vilde være ønskeligt, at der kunde findes en

Maade at skyldsætte de faste Eiendomme paa, som kunde gjøre det unødvendigt at beholde 2 forskjellige Grundlag: Arealet og Grundtaxten, og hvis Brolægningskatten skal bevares, endnu en tredie. Heller ikke bør det lades upaaagtet, at Byrden for Eiendommene udenfor Voldene, hvis de nuværende Forhold vedvare, synes at være saa stor, at det er sandsynligt, at man ved den i Lov om den udenbyes Grundtaxt af 14de Decbr. 1857 § 6 fastsatte Overveielse, der skal være sluttet inden Udgangen af Aaret 1862, maa komme til en Nedsættelse af de udenbyes Grundtaxtportioner. Disse Betragtninger medføre, at man ikke bør betragte Lovforslaget Bestemmelser som endelige, men snarere ønske Beskatningsforholdene ved de kjøbenhavnske Eiendomme undergivne en nøie Prøvelse, som kunde lede til Udfindelse af et bedre Grundlag for Fordelingen. Vi tænke os imidlertid ikke, at dette skulde medføre en heel Omlægning af de enkeltes Eiendommers Afgifter; største Delen af de enhver Eiendom paahvilende Byrder burde vistnok blive uforandret paahvilende samme som en Art Gammelskat, og den nye Ligningsmaade kun anvendes paa en ringere Deel og paa senere Skatteforhøielser, hvis saadanne skulde blive nødvendige. Ved Siden heraf turde det fortjene Overveielse, om der ikke burde fastsættes et vist Forhold, hvori de Beløb, som ikke kunne tilveiebringes ved andre Indtægter end Paaligning, skulde fordeles mellem de faste Eiendomme og Indkomsten, og hvorved Muligheden af at forhøie eller nedsætte Eiendomsskatterne bevaredes, uden at disse vilde være undergivet saa megen Afvexling som nu«.

Disse Forhandlinger ledede til, at ved Lov af 19de Loven af 19de
 Februar 1861 om en Omordning af de communale Skat- Februar 1861.
 ter i Kjøbenhavn, bleve de communale Skatter af faste Eiendomme i Kjøbenhavn bestemte til faste Beløb aarlig, nemlig:

A. Grundskatten med dens Underafdelinger:		
Renovationsskatten pr. Grundtaxportion	2 Rd. 3 Mk.	» Sk.
Vægterskatten	1 — 4 — 12	—
Lygteskatten	1 — 3 — 8	—
Borgervæbningsskatten	» — 2 — 12	—
$\frac{2}{3}$ Ligningsskat	1 — 3 —	» —
<hr/>		
for alle fuldtskattepligtige Eiendomme indenfor Voldene	7 — 5 —	» —
hvortil endnu kommer som særskilt Byrde for Eiendommene udenfor Voldene udenbyes Brolægsningsskat pr. Grundtaxportion	1 — 3 —	» —
<hr/>		
for alle fuldt skattepligtige Eiendomme udenfor Voldene	9 Rd. 2 Mk.	» Sk.

B. Arealsskatten med dens Underafdelinger.

Fattigskatten beregnes til Bygningsafgiftens oprindelige Beløb (af Forhuus $1\frac{1}{2}$ Sk., af Side- og Baghuus 1 Sk.) pr. Qv.-Alen etageviis	3	Gange.
Vandskatten	$1\frac{1}{3}$	—
$\frac{1}{3}$ Ligningsskat	$\frac{1}{6}$	—
<hr/>		4 $\frac{1}{2}$ Gange.

C. Brolægsningsskatten (alene for Eiendomme indenfor Voldene) 36 Sk.
for hver Qv.-Alen af Gadens Fladeindhold beregnet efter Bygningsfacadens Længde og det Halve af Gadebredden.

løvrigt stadfæstedes de ovenfor fremstillede Regler for Beregningen af de enkelte Skatter og alle de Fritagelser og Lempelser paa Grund af særlige Forhold, som hidtil havde fundet Sted, ligesom den ovenfor omtalte Nedsættelse i Grundtaxportionerne udenfor Voldene blev paabuden. De senere enkeltstaaende Forandringer i den Deel af Loven af 19de Febr. 1861, som angaaer Areal-

skatten, nemlig Lov af 23de Decbr. 1861 og 16de Febr. 1866 ere allerede berørte ovenfor.

Den betydelige Udvidelse, som tiltænkedes Kjøbenhavns Voldterritainet til Bebyggelse bestemte Grunde ved Lov angaaende De- henregnes til markationsindskrænkningernes Afløsning m. m. af 6te Forstæderne. 1867 og som traadte i Kraft ved Contracten om Overdragelse til Kjøbenhavns Commune af Fæstningsterrainet imellem Kallebodstrand og Østerport af 29de Octbr. 1869, medførte ikke i og for sig nogen Forandring i de ovenfor fremstillede Regler om Beskatningen af de faste Eiendomme. Men den nævnte Lovs § 7 indeholder den vigtige Regel, at med Hensyn til Ansættelsen af Grundskat skulle de mellem Fæstningsværkerne og Demarcationslinien beliggende Grunde betragtes som henhørende til Forstæderne. Forsaavidt der ogsaa nævnes Sprøiteskat, er denne Forskjel imellem den indre og den ydre By bortfalden ved Lov om Brandvæsenets Omordning af 15de Mai 1868 § 9. At Bygningerne paa Fæstningsværkerne ligeledes med Hensyn til Brandassurance henregnes til Forstæderne, vedkommer os kun forsaavidt, som Tanken derved henledes paa, at saavel disse som andre Bygninger udenfor Voldene ere noget forskjelligt stillede fra Bygningerne indenfor Voldene med Hensyn til Brandforsikring. Denne Forskjel vil imidlertid vistnok efterhaanden tabe sin Betydning ved den større Frihed i disse Forhold, som nu er hjemlet. Den Forskiel, som Bygningsloven af 17de Marts 1856 vedligeholdt imellem større Dele af Forstæderne og den øvrige Deel af Staden, er nu størstedels bortfalden ved Bygningsloven af 21de Novbr. 1871.

II. Angaaende den personlige Beskatning.

I Overensstemmelse med den i Indledningen til De personlige nærværende Betænkning fremsatte Opfattelse af Commis- Skatter.

sionens Hverv, skal her blot fremhæves Hovedtrækkene af de herhen hørende Bestemmelser.

Nærings-
skatten.

Fra gammel Tid have de Personer, der dreve borgerlig Næringsvei i Kjøbenhavn, særskilt maattet bære visse af Stadens Udgifter ved Ligning paa deres Næringsvei, men ved Anordningen af 21de April 1812 om Kjøbenhavns Udgifters Ligning § 4 blev det bestemt, at Næringskatten herefter skulde være et fra Grundskatten aldeles afsondret Paalæg og ene anvendes til at supplere Stadens Kasses manglende Indtægter. Tillige gaves der nærmere Regler for dens Ansættelse m. v., hvilke senere undergik Forandringer, ligesom Skattepligten udvidedes (Kgl. Resolutioner af 26de April 1843, 28de October 1846, 24de November 1847). Nødvendigheden af at skaffe Stadens Kasse stigende Indtægter medførte imidlertid en endnu større Udvidelse af den personlige Skattepligt og ledede til Lov af 14de April 1855 om Nærings- og Hjælpeskat i Kjøbenhavn, hvorefter en Trediedeel og eventuelt Halvdelen af de af de Næringsdrivende hidtil særskilt baarne Udgifter skulde lignedes paa samtlige Stadens Indvaanere efter Formue og Leilighed, medens Resten fremdeles skulde lignedes paa de Næringsdrivende efter deres Næringsbrugs Beskaffenhed og Omfang. Denne Lov, der kun gjaldt til Udgangen af Aaret 1858, fik forlænget Gyldighed ved Love af 21de December 1858 og 17de Marts 1860, men afløstes derpaa ved Lov af 19de Februar 1861 om en Omordning af de communale Skatter i Staden Kjøbenhavn, hvorved Næringskatten ophævedes som særskilt Skat, og til Dækning af de Udgifter, som ikke kunde udredes af de i det Foregaaende omhandlede Skatter af faste Eiendomme eller andre Skatter eller Byens øvrige Indtægter, skulde det Fornødne tilveiebringes ved en Indkomstskat, der skulde opkræves fra 1ste Januar 1862 at regne. Den Revision af Loven af 19de

Indkomst-
skatten.

Februar 1861, som dens § 25 paabød, har vel været forsøgt, men endnu ikke ledet til noget Resultat.

Det er saaledes nu en Hovedgrundsætning i det københavnske kommunale Skattevæsen, at Skatterne af de faste Eiendomme vedvarende ere de samme for den enkelte Eiendom, saalænge denne ikke undergaaer nogen Forandring, der leder til ny Skatteansættelse, at Communens Indtægter ved Skatter af faste Eiendomme saaledes kun kunne voxe ved Opførelse af nye Bygninger og ved Ombygninger eller Omvurderinger af ældre Bygninger, der vinde i Værdi ved Forbedring af Bygningerne eller i disses Beliggenhed, og at Communen, hvis den iøvrigt trænger til forøgede Indtægter, maa søge disse ved den personlige Beskatning, nemlig ved Indkomstkatten, der saaledes ikke er fast, men bevægelig, ikke blot ved Forøgelse i eller Afgang i de Skattepligtiges Tal og Indtægter, men ogsaa ved Forhøielse eller Nedsættelse i den Procentandeel af den skattepligtige Indtægt, der opkræves. At Indkomstkattens Procent desuagtet kun med faa og ubetydelige Afvigelser har fjernet sig fra 2 pCt., og at den saaledes factisk har været saa godt som fast, turde være et stærkt Beviis for, at Skattebyrden i det Væsentlige har været uforandret i de sidste 10 Aar.

Foruden Indkomstkatten hæver Staden nogle andre i det Væsentlige personlige Afgifter. Hertil kunne henregnes som endnu i Communens Regnskab 1869 opførte

Andre personlige Afgifter.

Bilag 1.

Nr. 4. Skat af Vandforbrug i offentlige Bygninger, ved Extrahaner, til Næringsbrug, i Eiendomme udenfor Communen, til Fontainer og deslige.

- 5. Skat af Brændeviinshandel og Udskjænkning, Bil-lardhold og Keglebane.
- 6. Skat af Fribolig i offentlige Bygninger.
- 8. Accise.
- 9. Brændeafgift.
- 10. Hundeafgift.

- Nr. 11. Afgifter ved Bygningscommissionen.
 - 12. Do. ved Stadsconducteurembetet.
 - 13. Do. ved Magistratens 1ste Afdeling.
 - 14. Betaling for Borgerskab og Næringsbeviis.
 Bilag 7.

- Nr. 3. Theaterafgiften.
 - 4. Havne-, Accise- og Lastepenge.
 - 5. Kortstemplingsafgiften.
 - 6. $\frac{1}{4}$ pCt. af Kjøb og Salg underhaanden.
 - 7. $\frac{1}{4}$ pCt. af Auctionssummer.
 - 9. Afgift af Skuespil og Kunster.
 Bilag 9.

Nr. 4. Garveriafgift.
 De i Bilag 1 under Nr. 8 og Bilag 7 under Nr. 3, 4 og 5 nævnte Afgifter ere bortfaldne senere som Følge af Contracten om Kjøbet af Fætningsværkerne, Bilag 1 Nr. 9 er bortfalden fra 1ste Januar 1870, se Raadstuepl. af 22de Decbr. 1869, Bilag I, Nr. 5, er betydelig forhøiet i Henhold til Lov af 2den Juli 1870. Hertil hørende i tidligere Aar, men senere bortfaldne ere:

Afgiften af Skomagerlauget, Bompengene og Vielsespenge.

Skjøndt disse Afgifters samlede Beløb ikke er ganske ubetydeligt, maa Commissionen dog betragte deres Behandling som liggende udenfor dens Opgave.

Skatternes
Beløb.

Til Indblik i de communale Beskatningsforhold i Kjøbenhavn hører endnu en Oversigt over de Beløb, som indkomme ved de forskjellige Skatter og Afgifter og en saadan meddeles herved s. Bilag 1.

Kjøbstæ-
derne udenfortil Kjøbenhavn,
Kjøbenhavn.

Commissionens Opgave er selvfølgelig indskrænket henvise til den Stilling, som den samme Gjenstand har faaet i Rigets Kjøbstæder udenfor Kjøbenhavn. Denne var i en tidligere Tid med mange Forskjelligheder i En-

kelthederne dog i det Væsenlige den samme som i Kjøbenhavn, men ligesom Kjøbenhavn i materiel Henseende skred langt forbi de øvrige Kjøbstæder, saaledes kom man ogsaa der tidligere end i de øvrige Kjøbstæder ind paa den Vei, som senere er fulgt i de øvrige Kjøbstæder eller betegnet som den, disse ville komme til at følge. Den herom handlende Lov af 11te Februar 1863 er iøvrigt endnu ikke gennemført i flere af Rigets Kjøbstæder.

Ifølge samme skulle samtlige Indtægter, hvad enten de hidrøre fra Eiendomme og Rettigheder eller fra Beskatningen af de faste Eiendomme eller fra Ligning paa dens Indvaanere, indflyde i een Kasse, hvoraf igjen alle Udgifterne udredes, saa at særskilt Ligning af visse Udgifter efter visse Skattnormer bortfalder, ligesom den bortfaldt i Kjøbenhavn ved Lov af 19de Februar 1861. Skatterne paa de faste Eiendomme lignes dels paa Grunden (Grundskatten) dels paa Bygningernes Assuranceværdi (Huusskatten). Med hvilket Beløb dette skal skee og i hvilket Forhold, bestemmes ved en Vedtægt, som affattes af Communalbestyrelsen og forelægges Indenrigsministeriet til Stadfæstelse. Til Grund derved lægges en Sammentælling af alle de Beløb, som de faste Eiendomme have baaret i Gjennemsnit af Aarene 1853 til 1862 efter en hvilkenksomhelst hidtil hjemlet Maalestok. Dog skal der paa de faste Eiendomme idetmindste lignes $\frac{1}{6}$ af samtlige de Udgifter, der i bemeldte 10 Aar have været Gjenstand for Skatteligning, og forsaavidt Beløbet har været større end $\frac{1}{4}$, kan det nedsættes dertil. I Vedtægten bestemmes det derefter, i hvilket Forhold det saaledes fastsatte Beløb skal deles mellem Grund og Bygninger, hvorved der skal tages Hensyn til samtlige i Kjøbstaden bestaaende Forhold. Det er overladt til Bestemmelse i Vedtægten, om der ved Ligningen paa Grund og Bygninger skal tages Hensyn til Beliggenheden, hvilket Hensyn da kan gjøres gjældende enten for Grundene alene eller for Bygningerne alene. Derved

deles, hvis Classification skal finde Sted, Grundene eller Bygningerne strøgsviis efter deres mere eller mindre fordeeltagtige Beliggenhed, navnlig for borgerligt Erhverv, men Grundene uden Hensyn til om de for Tiden ere byggede eller ikke, i Classer indtil 10. Begge Classificationer kunne ikke anvendes samlede i samme Kjøbstad. Ligesom Kirker ere undtagne fra Deeltagelse i Grundskatten og i Huusskatten, saaledes skal samme Afgiftsfrihed med Indenrigsministeriets Samtykke kunne tilstaaes de Staten tilhørende Bygninger, som for Tiden derfor ere fritagne, saalænge de ere dens Eiendom, saavel som Skoler, milde Stiftelser og Fattighuse med deres Grunde, saalænge de beholde denne Anvendelse.

Anker over
og Udtalelser
om det nu-
værende
Skatte-
system.

De Anker over den nuværende Beskatning af de faste Eiendomme i Kjøbenhavn, som ere fremkomne, fremtræde navnlig i de forskjellige Andragender fra den udenbyes og den indenbyes Grundeierforening og fremsættes her, forsaavidt disse Andragender nu haves til Raadighed, hvilket formentlig er Tilfældet med dem alle. I Række hermed henledes tillige Opmærksomheden paa de efterhaanden fremkomne Udtalelser fra Magistraten om disse Forhold.

Et Andragende fra den udenbyes Grundeierforening til Rigsdagen af 19de October 1860 beskjæftigede sig væsenlig med Misforholdet imellem Beskatningen af Eiendommene indenfor Voldene og udenfor Voldene, under Paaberaabelse af den ved Indførelsen af den udenbyes Grundtaxt af Regjeringen i Motiverne erkjendte Hovedgrundsætning for en retfærdig Beskatning, nemlig »at Beskatningen bør rette sig efter den Fordeel, som Eiendommene indbringe eller ved sædvanlig Benyttelse kunne indbringe«. De da fremkomne Besværinger fandt i det Væsenlige deres Afgjørelse ved Loven af 19de Februar

1861. Det skal dog fremhæves, at det ved specificerede Exempler søgtes oplyst, at i Aaret 1860 havde en Eiendom i Korsgaden (Nr. 34), af Assuranceværdi 24,410 Rd. og Aaret i Forveien solgt for 16,400 Rd., svaret i Skatter 340 Rd. 52 Sk. (derunder ingen Vægterskat, som vilde have udgjort 15 Rd. 5 Sk.), medens en Eiendom paa Lille Kjøbmagergade, af Assurancesum 36,000 Rd., solgt Aaret i Forveien for 43,000 Rd., kun svarede 364 Rd. 70 Sk. Ligeledes er det opgivet, at naar en Bygning paa Nørrebroes Fælledvei har samme Assurance-sum som en i Vimmelskafte eller Østergade beliggende Eiendom, kan den paa Nørrebro beliggende Eiendom komme til at svare omtrent 8 Gange saa meget i Bro-lægningsskat, som Eiendommen paa Østergade eller Kjøbmagergade.

Under 10de November 1860 indgav »Kjøbenhavns Grundeierforening« et Andragende til Rigsdagen, i Anledning af det da samme forelagte Forslag til den senere Lov af 19de Februar 1861 om Omordningen af Kjøbenhavns Skatteforhold. Foreningen udtaler deri, at Lovudkastet efter dens Formening netop indeholder Midlet, hvormed Skattebyrden for Grundeierne paa den billigste og retfærdigste Maade kan nedsættes, nemlig ved Hjælp af den foreslaaede Indkomstskat. De slutte derfra, at de forskjellige Skattebrancher ifølge Stadens trykte Regnskaber som oftest afsluttedes med et Overskud, som kom det følgende Aars Regnskab tilgode, at disse Skatter ikke alene havde været tilstrækkelige til Udgifternes Dækning, men endog givet et betydeligt Overskud, og formene, at Billighed taler for, at Indkomstskatten fremtidig bør udrede endeel af de Skatter, som da udelukkende heftede paa Grundeiendommene. De erkjende, at Grundskattens Nedsættelte ikke er nogen Velfærdssag for Grundeierne, men rette derimod deres Besvælinger imod Areal-skatten. De erklære denne, der af dem betegnes som en indirecte Skat, for at være i Principet for-

ældet og ikke svarende til de Fordringer, der, saaledes som de communale Forhold have udviklet sig, kunne stilles til en retfærdig og for alle Grundeiere ligelig Basis. Arealskatten — sige de — er fornemmelig uretfærdig og ubillig deri, at den hviler paa Arealet i Stedet for, at den burde hvile paa Indkomsten af Arealet, saaledes at den lille Leieindtægt burde svare en lille Arealsskat og den større Indkomst en større Skat. De ansee det derfor for ønskeligt, at Arealsskatten ombyttes med en Indkomstskat af den Indtægt, som Grundeierdommene bringe deres Eiere, dog kun deelviis, saaledes at f. Ex. Halvdelen ophæves og fremtidig paalignes i og opkræves ved Indkomstsatten. Der fremhæves flere Ubilligheder ved Skattens Opkrævning, navnlig naar Leiligheder blive ledige eller Leien ikke betales. De formene, at navnlig til Vandskatten og til Ligningsskatten bør alle Stadens Borgere bidrage efter deres Indkomst. Ogsaa fremhæves det, at der var Udsigt til Nedgang i Fattigskatten, naar Fattigvæsenets Gjæld til Finantserne og Nationalbanken formindskedes [Disse Gjældsposter viste sig iøvrigt ved Opgjørelsen den 31te December 1860, naar dertil henregnes en Gjæld til Sparekassen af 55,000 Rd., at udgjøre ialt — 391,904 Rd., derunder dog Laanet til Ombygning af Vartou Hospital, dengang 98,000 Rd., til hvis Afbetaling Hospitalet selv yder Bidrag.] og at Grundeierne ved Indkomstsatten vilde erholde forøget Paalæg i deres Skatter. I Sammenligning med andre Indkomster vise sig Grundeierdommens Indkomster meget stærkere beskattede, medens de ere udsatte for megen Risiko. Idet de endvidere paaberaabe sig de daværende slette Coniuncturer for Eiendomspriser — slutte de med at foreslaae, at Fattigskatten bestemmes til Bygningsafgiftens oprindelige Beløb $1\frac{1}{3}$ Gang.

Vandskatten	1 —
$\frac{1}{3}$ Ligningsskatten	" $\frac{1}{6}$ —
	$2\frac{1}{2}$ Gang,

hvorved opgives at ville indkomme circa	240,000	Rd.
den samlede Grundskat circa	260,000	—
	500,000	—

efter Lovudkastet vilde der saaledes komme til at mangle i Stadens Indtægter og være at dække ved Indkomstskatten circa . 190,000 Rd.

Som foran fremstillet toges dette Andragende ikke til Følge ved Loven af 19de Febr. 1861, der sikrede Grundeierne imod Forøgelse af de deres Eiendomme da paahvilende Skatter, men derimod ikke nedsatte disse uden ganske lidet under, hvad de havde været i de senere Aar, men Andragerne havde heller ikke haft Øie for den forventede senere Stigning af Stadens Udgifter, og et Blik paa Tabellen Bilag 1 vil vise, at medens Skatterne af de faste Eiendomme kun ere stegne med det Beløb, som nye Eiendomme og Eiendomsudvidelser have overtaget, er Indkomstskatten senere stegen omtrent til det dobbelte af, hvad de i 1860 anslog den til.

Det Andragende fra Københavns udenbyes Grundeierforening, som berøres i Indenrigsministeriets Skrivelse til Københavns Magistrat af 22de November 1861, nemlig et Andragende af 25de October 1861 til Rigsdagen, udtaler, at Foreningens Forventninger om en passende Skattnedsættelse for de udenbyes Eiendomme kun i en ringe Grad vare gaaede i Opfyldelse ved Loven af 19de Februar 1861. Foreningen paaberaaber sig, at medens Skatterne før 1856 omtrent vare lige høie indenfor og udenfor Voldene, vare de nu stegne saaledes, at de indenfor Voldene udgjorde 12 à 13 og udenfor 25 pCt, af Leieindtægten, hvilket søgtes paavist ved forskjellige Exempler. De fremhæve som Grunde til denne Stigning og til de udenbyes Eiendommers mislige Stilling, ikke blot den tidligere Speculation og Loven om den udenbyes Grundtaxt, men ogsaa den foran berørte Anvendelse af Bygningsskatslovens Bestemmelser om Afgiften af Forhuse paa Bygninger, der tidligere vare betragtede som

Baghuse, og Forskrifterne i Loven af 14de December 1857 om Gader og Veie i Kjøbenhavn, der dels paaførte Grundeierne udenfor Voldene store Udgifter til deres Veies Forbedring, deels ved at erklære flere og flere af disse for offentlige, forøgede Nødvendigheden af at inddrage flere Bygninger under Bygningsafgiften for Forhuse. Endelig berøre de Concurrencen med det sig i Kjøbenhavns Grund indkilende Frederiksberg Terrain, hvor Beskatningen af de faste Eiendomme var lavere (opgives til omtrent 6 pCt. af Leieindtægten). De andrage derfor om, at Rigsdagen vil bevilge en passende Erstatning for den uforholdsmæssige Skattebyrde og foranledige, at en Undersøgelse af Beskatningsforholdene for Kjøbenhavns udenbyes Grunde uophødelig foretages. — Det bemærkes allerede her, at Kjøbenhavns Magistrat under 26de November 1861 afgav en Erklæring over dette Andragende, der er særskilt trykt og hvis Hovedindhold findes i Borgerrepræsentanternes Forhandlinger XXII. pag. 148—152, og hvori blandt mere ogsaa de factiske Opgivelsers Rigtighed bestrides. Den udenbyes Grundeierforening tog til Gjemme herimod i et Andragende til Borgerrepræsentanterne af 13de Decbr. 1861, der ligeledes er særskilt trykt og berøres i Borgerrepræsentantforhandlingerne XXII, p. 158.

Under 28de October 1861 indgav Kjøbenhavns Grundeierforening et Andragende til Rigsdagen. Det hedder deri: »Ved at gennemgaae Forholdet mellem Indtægt og Udgift af de paa Kjøbenhavns Grund beliggende Eiendomme vil man overtøye sig om, at de Eiendomme, som ere beliggende i Stadens bedste, af alle Handelsforhold mest begunstigede Dele, svare den mindste Afgift i Forhold til Indtægt, og at derimod dette Forhold imellem Afgift og Indtægt bliver ugunstigere i en stigende Proportion, eftersom man kommer bort fra Stadens Centrum og nærmer sig dens fjerneste Periferi. I Stadens Centrum udgjør Afgiften mellem 5 à 10 pCt., i den øvrige

Deel af Staden indenfor Voldene mellem 10 à 18 pCt., i det Hele med et Mellemtal henved 11 pCt. af Eiendomsindtægten, medens den udenfor Voldene i Forstæderne udgjør efter et Mellemtal c. 25 pCt., ikke faa Steder 39 pCt., ja nogle Steder endog 40 pCt. af Indtægten«. De formene, at efter Ret og Billighed og i Lighed med de Principer, hvorefter de andre Samfundsklasser beskattes, og efter hvad der finder Sted i andre Communer, navnlig Frederiksberg, burde Skattebyrden lignedes procentviis paa Indtægten af deres Eiendomme efter Eierens under Eds Tilbud afgivne Erklæring om Indtægtens Størrelse, som kunde opføres i en Rubrik paa Mandtalsschemaet, der halvaarligen omdeles til Grundeierne. De andrage derfor om, at Leieindtægten af Grundeiendommen maa væsenligen blive den Eenhed, hvorefter Skatteligningen ordnes. Den samlede Leieindtægt i Kjøbenhavn og dens Forstæder, hedder det i Andragendet, udgjør noget over 6 Millioner Rigsdaler. Omtrent 10 pCt. repræsenterer Mellemtallet for Skattebyrden i Kjøbenhavn, og ved en ligelig Fordeling af Byrden i et saadant Forhold udkommer af den angivne Leieindtægt noget mere end 600,000 Rd., hvilken Sum svarer omtrentlig til den Indtægt, som Communen opkræver af Eiendommene. — Noget bestemt formuleret Forslag knyttedes ikke hertil.

En Skrivelse fra Kjøbenhavns Magistrat til Indenrigsministeriet af 13de Septbr. 1862, nærmest foranlediget ved Indenrigsministeriets Forlangende om en Indberetning angaaende de indvundne Erfaringer om og eventualiter Forslag til Forandring i den ved Loven af 19de Februar 1861 truffne Ordning af de udenbyes Eiendommers Grundtaxtansættelse, giver saa væsentlige Oplysninger i denne Henseende, at Commissionen ikke troer at burde undlade at meddele disse, der alle støtte sig til Stadsconducteurs Erklæring. Af Fortegnelser, som dermed fulgte, men som kun omfattede de 2 Classer af

udenbyes Grunde, fordi Grunde af 3die Classe (til Handelsbrug, til Tommerpladse og til Forlystelsesstederne) forekomme undtagelsesviis (kun circa 30 Tdr. Land af circa 2000 Tdr. Land), sees

1) at der fra de bedst beliggende Eiendomme, som have alle communale Goder, og til de slettest beliggende, hvortil Adgangen kun skeer ad private Veie eller Markveie, var en Forskjel i Skatten af Grunden, fra 12, 8 Sk. til 2, 7 Sk. i 1ste Classe, og fra 25, 6 Sk. til 15, 4 Sk. i 2den Classe og af Bygningen 2, 5 Sk. til 3, 8 Sk.; der var altsaa et Forhold som 5 til 1;

2) at det, som betaltes af Grunden, var overmaade ringe. Den høieste Afgift var 25, 6 Sk. for 1000 Qv.-Al. Have eller 3 Rd. 70 Sk. for 1 Td. Land, hvorved det endvidere maa erindres, at store Havearealer i Forbindelse med betydeligere Bygninger vare sjeldne, og i ethvert Fald var det kun undtagelsesviis, at de laae ved de høiere beskattede Gader; i Reglen var 10 à 15 Sk. for hver 1000 Qv.-Alen eller 9 Mk. for hver Tønde Land den største Skat af Haver (f. Ex. ved Strandveien).

Den laveste Skat var 2, 7 Sk. for hver 1000 Qv.-Alen eller 38 Sk. for hver Tønde Land, hvilket var en for de store Grunde meget almindelig Afgift, da de sædvanligt ligge fjernt fra Byen ved Markveie og benyttes hovedsagelig kun til Dyrkning. Størsteparten af de udenbyes bebyggede Grunde, som i Reglen ere smaa, sædvanlig imellem 1000 og 3,000 Qv.-Alen, betalte overordentlig ubetydeligt af Grunden, for det meste aldeles intet, da det i § 7 i Loven af 14de Decbr. 1857 er bestemt, at Grundtaxportionerne ikke skulle opføres med mindre Brøker end $\frac{1}{10}$, hvilket medfører, at en Grund af 1ste Classe skal være over 3,500 Qv.-Al. og i 2den Classe over 1750 Qv.-Al. forat komme til at betale nogetsomhelst. Af den hele udenbyes Grundskat c. 22,600 Rd. hidrørte neppe 2,400 Rd. fra selve Grunden, og fra-

drages Skatten for de store Communen tilhørende Arealer, vilde de Privates Grunde neppe svare 1800 Rd.

Forat kunne foretage en Sammenligning med de indenbyes Eiendommers Grundskat, meddeltes ligeledes en Fortegnelse over hvad der betaltes af indenbyes Grunde for hver 1000 Rd. Assurancesum og for hver 1000 Qv.-Alen i forskellige Gader, der vare valgte saaledes, at derimellem forekom de forskellige Taxter, saavel de høieste og laveste som ogsaa Middeltaxterne. I saa Henseende bemærkedes det, at da de indenbyes Eiendommers Grundtaxt er væsentlig afhængig af Grundens Figur, eftersom denne har Indflydelse paa Forholdet mellem Gadejord og Indjord, kan man ikke ligefrem sige, hvad der betales af et vist Areal Grund, medmindre det tillige angives, inden hvilke Grændser det er indesluttet, men til nogenlunde Sammenligning var der udarbejdet en Tabel for en Grund med 20 Alens Facade og 50 Alens Dybde, der kan antages for omtrent at være en Middelfigur, og dernæst tillige anført Skatten for de 2 Extremer, nemlig en Grund, som aldeles ingen Indjord har, hvilket ikke forekommer saa sjældent, og en Grund, som aldeles ingen Gadejord har, hvilket er overmaade usædvanligt. I Magistratens Bemærkninger toges der kun Hensyn til førstnævnte Middelfigurs Resultater. Det sees da:

1) at de Beløb, som betaltes af Grunden indenfor Voldene, vare ganske anderledes betydelige end de for de udenbyes; det høieste var 61 Rd. 88 Sk. og det laveste 3 Rd. 84, hvorimod det høieste udenbyes var 25 Rd. 6 Sk.

2) at Afgiften af Assurancesummen er eens over hele Byen, fordi i de indenbyes Grundtaxtbestemmelser har Beliggenheden ingen Indflydelse paa Skatten af Bygningen, men kun af Grunden, hvorimod der for de udenbyes Eiendomme finder netop det omvendte Forhold Sted. Der meddeelttes derhos efterfølgende Tabel, som

viser, hvad der skulde udredes i egentlig Grundskat (Brolægningskat ikke medregnet) af en Eiendom eftersom den laae indenfor eller udenfor Voldene ved Gader eller Veie i høieste og laveste samt omtrentlig Middeltaxt.

Grundens Areal.	Assurance-sum.	Indenbyes			Udenbyes		
		høiest	middel	lavest	høiest	middel	lavest
1000 □ Al.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.
	10,000	77	46	19	17	10	4
	20,000	91	60	33	34	20	8
	30,000	106	75	48	52	30	12
	40,000	121	90	63	69	41	16
	50,000	135	104	77	86	51	20
2000 □ Al.	10,000	138	77	22	17	10	4
	20,000	153	91	37	34	20	8
	30,000	168	106	52	52	30	12
	40,000	182	121	66	69	41	16
	50,000	197	135	81	86	51	20
4000 □ Al.	10,000	262	138	30	17	10	4
	20,000	277	153	45	35	21	8
	30,000	291	168	60	52	31	12
	40,000	306	182	74	69	41	16
	50,000	321	197	89	86	51	20

Det viser sig da, at den høiestbeskattede udenbyes Eiendoms Grundskat er omtrent den samme som den lavest beskattede indenbyes, det vil altsaa sige: at Skatten er omtrent eens for Eiendomme, der ligge ved den forreste Deel af Vesterbrogade og ved Christianshavns Vold eller i Amagergade. Tages Brolægningskatten med i Beregningen, vilde Forholdet blive noget anderledes, navnlig for de Eiendomme, som have Bygninger med en høi

Assurancesum. Brolægningsskatten vilde nemlig for en udenbyes Eiendom ved en Vei af 1ste Classe, naar der ikke tages Hensyn til den Deel, som hidrører fra selve Grunden, hvilken sædvanlig er liig 0, men i ethvert Fald er overmaade ringe, for Eiendomme med en Assurancesum

af 10,000 Rd.	falde mellem	3 Rd. 29 Sk.	og	3 Rd.,
- 20,000 Rd.	—	6 Rd. 58 Sk.	og	6 Rd.,
- 30,000 Rd.	—	9 Rd. 84 Sk.	og	9 Rd.,
- 40,000 Rd.	—	13 Rd. 19 Sk.	og	12 Rd.,
- 50,000 Rd.	—	16 Rd. 48 Sk.	og	15 Rd..

medens en indenbyes Eiendom beliggende i en Gade af 20 Alens Brede vil svare med en

Facade af 20 Alen	8 Rd. 31 Sk.,
— - 25	- 10 — 40 -
— - 30	- 12 — 47 -

For de udenbyes Eiendomme ved Veie af 2den Classe bliver Brolægningsskatten det Halve af det ovenanførte Beløb, og Eiendomme ved Veie af 3die Classe betale, som bekjendt, aldeles ikke Brolægningsskat.

Magistraten troede, at det heraf fremgik, at Forholdet mellem de udenbyes og indenbyes Eiendommers Grundskat, hvad dennes Størrelse angaaer, er saadan, at der ikke af denne Aarsag er nogen Anledning til i Faveur for de førstnævnte at foretage Forandring i de for de udenbyes Eiendomme gjældende Grundtaxtbestemmelser. Derimod paapegede Magistraten de Mangler, der efter dens Formening findes ved samme.

For det Første ere Grundtaxtbestemmelserne langt mere complicerede end nødvendigt; man vilde kunne opnaae et lige saa godt Resultat ved et Maskineri, som var betydeligt simplere end det, som sattes i Bevægelse ved Lov af 14de Decbr. 1857, og der er ingen Tvivl om, at Skatteydernes Klager over Grundskatten vilde for en stor Deel forstumme, naar det var let for dem at fatte, hvorledes den beregnes. Det er saaledes fastsat,

at alle udenbyes Grunde skulle deles i 3 Classer, som ansættes til resp. 600, 1200 og 5000 Rd. pr. Tdr. Land. Som før sagt, er Antallet af de til 3die Classe hørende Grunde overordentlig ringe, saa at der formentlig ikke var nogen Anledning til at danne en særegen Classe for dem. Hvad 1ste og 2den Classe angaaer, er dels Forskjellen mellem deres Værdier og dels Skattebeløbet saa lille, at det næsten aldeles ingen Indflydelse har, om en Grund ansættes i den ene eller den anden Classe, og der er derfor heller ikke vundet noget ved denne Inddeling af Grundene; de kunde lige saa godt været ansatte i een Classe, hvorved Loven ikke alene vilde være bleven simplere, men der vilde tillige spares den ikke ubetydelige Udgift, som hvert 5te Aar er nødvendig forat undersøge, hvor stor en Part af hver Eiendom der hører til de 3 Classer, og hvad der maa ansees for overmaade vigtigt, det vilde ikke som nu paa Grund af de idelige Forandringer, der foretages ved Grundene, være umuligt at holde Protokollerne à jour med Hensyn til de factiske Forhold eller at undgaae, at en enkelt feil Anførsel finder Sted, skjøndt den har enten ingen eller en høist umærkelig Indflydelse paa Skatten. Større Betydning end Inddelingen af de ubebyggede Grunde i Classer § 3, har den i § 5 fastsatte Classification af bebyggede Grunde efter Eiendommenes Værdi i Handel og Vandel, skjøndt denne Indflydelse er meget ringe med Hensyn til Skattebyrden for de høist beskattede, men derfor desto større med Hensyn til Ligelighed i Beskatningen af samtlige Eiendomme. Tager man de høist beskattede Eiendomme, paa hvilke Classificationen har den største Virkning, vilde Skatten, hvis der ikke var tillagt 10 Procent, formindskes med følgende Beløb ved en

Assurancesum af 10,000 Rd. med 1 Rd. 83 Sk.,				
—	20,000	—	3	70
—	30,000	—	5	58
—	40,000	—	7	45
—	50,000	—	9	32

Naar det nu tages i Betragtning, at det hele Skattebeløb (alle Skatter tilsammen) i Reglen vil være ved en

Assurancesum af 10,000 Rd.	100	til	200 Rd.,
—	20,000	—	200 til 300 —
—	30,000	—	300 til 400 —
—	40,000	—	400 til 500 —
—	50,000	—	500 til 600 —

maa det erkjendes, at naar det ikke bevirker større Forskjel i Skatten, om en Eiendom ligger paa det gunstigste Strøg eller ved en afsides Vei, medens iøvrigt Forholdene ere lige, end den ovenanførte, kunde man lige saa godt have udeladt den hele Classification, hvorved man endvidere vilde have fritaget den efter § 11 nedsatte Commission for et ikke ubetydeligt Arbeide. Det maa dog bemærkes, at Beliggenheden havde en større Indflydelse før den ved Lov af 19de Febr. 1861 foretagne Forandring i Lov af 14de Decbr. 1857, idet de 10 pCt. efter førstnævnte Lov bevirkede en Skat af ved en

Assurancesum af 10,000 Rd.	3 Rd.	11 Sk.,
—	20,000	— 6 — 21 —
—	30,000	— 9 — 32 —
—	40,000	— 12 — 43 —
—	50,000	— 15 — 54 —

Medens den ommeldte Classification efter Beliggenheden kun bevirker en saare ringe Forskjel i Skatten og derfor kun tjener til at complicere denne, forekommer det Magistraten at være en Principfeil ved Loven af 14de Decbr. 1857, at man har ladet Beliggenheden virke igjennem Assurancesummen og ikke som ved den indenbys Grundtaxt gennem Grundens Værdi. Den seer ikke Andet, end at det er Grundens Værdi, som er afhængig af den meer eller mindre gunstige Beliggenhed, og ikke Bvgningens, og at dette Moment derfor burde have Indflydelse paa Skatten af selve Grunden. Man kan ikke herimod indvende, at der henligger mange ubebyggede Grunde, som aldeles ikke give nogen Indtægt, før de

blive bebyggede, thi det gjælder kun om de smaa Grunde, for hvilke Grundskatten dog altid maa blive en reen Ubetydelighed, hvorimod for de større Grunde, der benyttes til Havebrug og Dyrkning, Beliggenheden har en ganske overordentlig Betydning med Hensyn til den Indtægt, som drages af disse, og Skattens Størrelse burde derfor ogsaa have været rettet derefter. Hvis Beliggenhedshensynet udelukkende var blevet lagt over paa Grundens Værdi, i hvilket Tilfælde man formodentlig havde overført Principerne for den indenbyes Grundtaxt paa de udenbyes Grunde, vilde Beliggenheden have haft langt større Indflydelse paa Skattens Størrelse. Magistraten udtalte sig iøvrigt imod en Bestræbelse blot for at forandre Lovgivningen om den udenbyes Grundtaxt, da mange andre vigtige Puncter i den communale Skattelovgivning trængte til nærmere Overveielse.

Det Andragende til Rigsdagen, som er berørt i Begyndelsen af denne Betænkning og som af Bestyrelsen for Kjøbenhavns udenbyes Grundeierforening indgaves under 17de October 1862, henholder sig i alt Væsentligt til de tidligere lignende Andragender. Det foranledigede Indenrigsministeriet til i sin Skrivelse til Magistraten af 25de Februar 1863 at udtale, at det ikke med Føie kan paastaaes, at Grundskatten virkede uforholdsmæssigt trykkende i Forstæderne, og at der derfor ingen Anledning var til at underkaste Grundtaxtansættelsen Revision efter Lovens § 6, hvilket ogsaa maatte ansees bifaldet af Rigsdagen, der uden Bemærkning havde modtaget en Beretning om disse Forhold. Om Vandskatten yttrede Ministeriet, at der aldeles ikke burde være Tale om nogen Lempelse for dens Vedkommende, da hver udenbyes Eiendom faaer et bestemt Vederlag for Skatten og kan unddrage sig for denne ved at unnlade at benytte Communens Vand.

I en Skrivelse til Indenrigsministeriet af 15de September 1864 med Hensyn til den da forestaaende Revi-

sion af Loven af 19de Februar 1861 udtalte Magistraten blandt Andet s. Departementstidenden 1864 p. 834 ff. »at det Beløb, hvortil de enkelte Skatter ere fixerede, hverken kan siges at være trykkende for Eiendommene at udrede, saaat det burde nedsættes, eller utilstrækkeligt til at tilfredsstille Communens Behov og de Fordringer, Eierne af samme stille til Communen, saaat det burde forhøies, ligesaalidt som de enkelte Skattebestemmelser kunne siges at medføre en væsentlig Ulighed i Skattebyrden for Eiendomsbesidderne«. Der fremhæves den væsenlige Lettelse, som Grundeierne have faaet derved, at Skatterne fixeredes ved Loven af 19de Februar 1861 og oplyses ved Anførseler (af Budgetterne), at medens siden Aaret 1861, i hvilket Aar der for sidste Gang udskreves Skatter efter de ældre Skattelove, altsaa 1862, 1863 og 1864 (efter Budgetterne) Eiendomsskatterne alene som Følge af ældre Bygningers Udvidelse eller nye Bygningers Opførelse i 3 Aar ere stegne med 12,500 Rd. og for de uforandrede ældre Bygninger ere blevne de samme, er den personlige Skat, som tidligere opkrævedes igjennem Nærings- og Hjælpeskatten og nu udrededes igjennem Indkomstskatten, i samme 3 Aar stegen med c. 130,000 Rd., af hvilket Beløb efter de ældre Skattelove en væsenlig Deel vilde være faldet paa de faste Eiendomme, der nu ikke havde faaet en forøget Byrde. De faste Eiendomme kunde derfor efter Magistratens Formening ikke antages bebyrdede ved de af dem udredede Skatter. Magistraten havde derhos fremhævet, at der derved, at Eiendomsskatterne ere blevne fixerede, er dannet en saadan Overgangsperiode, som maa ansees absolut nødvendig, naar Talen er om at forandre System for Skattepaaligningen af faste Eiendomme og at forlade et gjennem et halvt Seculum fastholdt, i mangesaaavel Eiendoms- som Leieforhold indtrængt og i den almindelige Bevidsthed optaget Princip for Beskatningen. Der maa nemlig først hengaae et længere Tidsrum, hvori

den gamle Skat er slaaet fast, det gamle System ligesom hviler, for at der i dette Tidsrum kan samles al den Erfaring, som det er muligt at indhente og nødvendigt at erhverve forat kunne komme til en nogenlunde rigtig Erkjendelse af det Princip, der bør lægges til Grund for en ligeligere, Skatteyderne og Communen mere betryggende Beskatningsmaade. Men hertil er en Erfaring støttet til kun 2 à 3 Aars Resultater utilstrækkelig, ligesom endelig en saadan Systemforandring tillige maatte omfatte den personlige Beskatning, hvis Principer Magistraten ikke har kunnet ansee det for rigtigt allerede nu at forandre. Magistraten havde derfor (i Overensstemmelse med Borgerrepræsentationen) fraraadet, at der fortiden foretages Forandringer i de Forskrifter i Loven af 19de Februar 1861, som angaae de faste Eiendommens Beskatning (§§ 2 og 3).

Imod disse Udtalelser af Magistraten tog Bestyrelsen for Københavns Grundeierforening til Gjenmæle i et Andragende til Rigsdagen af 18de October 1864. Den gjentager deri sine tidligere Opgivelser om Uligheden i Skattebyrden mellem de københavnske Eiendomme indbyrdes. Det formenes urigtigt, at det tidligere System blev slaaet fast, saafremt det hvilede paa et uretfærdigt Princip, og Bestyrelsen betragter ikke denne Fixering i og for sig som et Gode. »Vi indsee ikke noget andet væsentligt Gavn herved end det, at det ved Kjøb og Salg af Eiendomme i saa Fald lettere kan staae i Kjøberens Magt for en længere Fremtid at beregne, hvormegget Skatterne hvert Aar ville komme til at udgjøre. Der kan imidlertid ikke vel tænkes nogen bedre Norm i denne Henseende til Efterretning for en Kjøber end den, som vil fremkomme ved at Skatterne ansættes i et bestemt Forhold til Eiendommens Indtægt. Et Fixum i den Retning vilde være mest tjenligt for alle de Vedkommende, ligesom det er mest overensstemmende med Billighed«. Imod den Paastand, at det nuværende Skattesystem har

vundet Hævd, sættes, hvad Kjøbenhavns Communalbestyrelse har gjort til Afskaffelse af den i en lang Aarrække bestaaende Næringsskat, og den nye Lovgivning angaaende Kjøbstadbeskatningen (Loven af 11te Februar 1863), hvis (ovenfor fremstillede) Bestemmelser fremhæves til Efterligning. Der klages ikke blot over, at Skatterne fra 1851 til 1861 stege i en forbausende høi Grad, for mange Eiendomme endog til henved det Dobbelte og Tredobbelte, men det bemærkes tillige, at denne store Skatteforringelse i de nævnte 10 Aar er paalagt Eiendommene i lige høi Grad, uden Hensyn til hvilken Beliggenhed de have, altsaa ogsaa uden at tage i Betragtning, hvilken Indtægt de give. »Vi komme, sige de, saaledes tilbage til den Sætning, at det ene er Eiendommens Indtægt, der burde afgive Basis for Beskatningen, saa sandt som det er Indtægten, der bedst sætter Eieren i Stand til at udrede denne«. Det formenes let at komme til Kundskab om Indtægterne af en Eiendom ved Hjælp af de forhen omtalte Schemaer, hvori det under Mulet kunde paalægges enhver Leier at opgive sin Leie og enhver Eier at ansætte en passende Leie for den Leilighed, som han selv benytter. »Skulde man mulig finde det betænkeligt pludseligt at lade det ældre System afløses af en reen og puur Indtægtsskat, mene vi, at Eiendommene i alt Fald burde inddeles i Classer efter deres meer eller mindre fordeelagtige Beliggenhed, saaledes som Tilfældet nu er med Landets Kjøbstæder«. Bestyrelsen androg derfor hos Rigsdagen om, at der ved Revision af Loven af 19de Februar 1861 maatte skee en Forandring i Beskatningen af de faste Eiendomme, saaledes at den Skatteevne eller den Indtægt, de afgive, kommer til at udgjøre et væsenligere Moment end hidtil og at den store Ulighed i Skattebyrden, der nu bestaaer, viger Pladsen for et mere billigt og ligeligt Skattesystem«. Andragendet blev imidlertid uden Ind-

fydelse paa Revisionen, der iøvrigt endnu ikke heller er foregaaet med Hensyn til Indkomstskatten.

Efterat nærværende Commission var sammentraadt, har den modtaget 3 lignende Andragender fra Bestyrelsen for Københavns Grundeierforening, ligesom et saadant er indkommet til Magistraten. Da de imidlertid alle fremstille de samme Anskuelser, som ere fremhævede i det Foregaaende, ansees det ufor nødvendent at anføre Andet af dem end saadanne enkelte Udtalelser, som kunne have nogen særegen Betydning. I et Andragende af 31te Mai 1865 erkjendes det, »at en for Grundeierne heldigere Conjunctur for Øieblikket er indtraadt — men uden at der tør tillægges denne fordeeltigere Tilstand en paa Sandsynlighed bygget Varighed«. . . . »Det vilde være mindre ønskeligt, saafremt det kunde undgaaes, at forøge Skattebyrden for Nogle for at kunne formindske den til Bedste for Andre. Men, da der for Øieblikket forestaaer Staden en betydelig Forøgelse i Skatteindtægt dels ved Ansættelse i Skat af de hidtil skattefri Leiligheder under 64 Qv.-Alen og dels ved Indtægten af de mange paabegyndte Byggeforetagender, saa antage vi, at denne betydelige Forøgelse i Skatteindtægt kan for en Deel anvendes til Bedste for de ugunstigt stillede Eendomme, paa en saadan Maade, at Afgiftsprocenten ansættes til en beregnet Middelstørrelse for alle og at Differenten, som vil opstaae derved, at en altfor høi Skatteprocent af Eiendommenes virkelige Indtægt i enkelte Kvarterer undergaaer en Nedbringelse til 10 pCt. af Bruttoleieindtægten, udjævnes, ikke ved at paalægge Andre høiere Skat, men ved Hjælp af den Meerindtægt, som vindes ved den forestaaende nye Skatteansættelse. Skulde ved en saadan Udjævning af det nuværende Ulighedsforhold den vedkommende Meerindtægt ikke ansees for tilstrækkelig, da vilde Fordeling af den manglende ubetydelige Different paa Indkomstskatten vistnok blive at

regne for en lidet følelig Ubetydelighed, som den bestandig stigende større Indtægt sandsynligviis om føie Tid vil aldeles ophæve. Med dette Andragende fulgte et Bilag indeholdende Eiendomsforhold meddeelte af Østifternes Creditforening og benyttede ved et til Rigsdagen tidligere indgivet Andragende, hvori anføres 7 Exempler paa Eiendomme indenfor Voldene og 9 Exempler paa Eiendomme udenfor Voldene, hvori Procentforholdet imellem Leien og Skatterne anføres som stigende; indenfor Voldene fra c. $4\frac{3}{4}$ pCt. til c. $16\frac{1}{2}$ pCt. og udenfor Voldene fra c. 22 pCt. til c. 32 pCt.

Et Andragende af 27de Januar 1866, der er tiltraadt af et stort Antal Grundeiere, fremhæver især det Urigtige i, at Fattigskatten lignedes paa de faste Eiendomme, og formener, at den bør overføres paa Indkomstskatten. Der turde her være Anledning til i Forbigaaende at gjøre den Bemærkning, at saa berettigede mulige i Andragendet fremførte Betragtninger vilde have været i Aaret 1814, da denne Afgift, iøvrigt i nogen Analogi med en endnu meget ældre Tilstand, lagdes paa de faste Eiendomme, saa tabe de deres hele Betydning efter den ved Loven af 19de Februar 1861 indførte Tilstand, hvorefter det kun er i Navnet, at de faste Eiendomme bære Fattigvæsenets Udgifter; i Virkeligheden yde de kun et fast Bidrag til samtlige Stadens Udgifter. Heller ikke er det factisk Tilfældet, at de faste Eiendomme bære Fattigvæsenets Udgifter; saaledes viser f. Ex. Stadens Regnskab for 1868, at Arealskatten da indkom med 493,023 Rd. 93 Sk., hvilket, naar bortsees fra de smaa Forskjelle som kunne hidrøre fra de forskjellige Fritagelser, vil sige, at efter det i Loven af 19de Februar 1861 bestemte Forhold imellem Areal-skattens Bestanddele, nemlig Fattigskat 3 Gange og de øvrige 2 Skatter $1\frac{1}{2}$ Gange Bygningsafgiftens oprindelige Beløb, $\frac{2}{3}$ ere traadte i Stedet for den tidligere

Fattigskat, eller at hvis denne var vedbleven, vilde den have udgjort c.	328,680 Rd.
samme Aar udgjorde Fattigvæsenets ikke ved dets egne Indtægter dækkede Udgifter	391,420 -

altsaa 62,740 Rd.

mere end det, der nu kaldes Fattigskat.

Det under 30te April 1867 til Magistraten rettede Andragende angaaer nærmest Vandskatten; det foreslaaes deri, at kun $\frac{1}{3}$ deraf skulde bæres af Eendommen og derimod Resten betales i Forhold til det virkelige Vandforbrug fastsat ved Vandmaalere.

Herom gjælder den ved det forrige Andragende anførte Bemærkning, medens det dog ved en lignende Beregning vil vise sig, at det Bidrag til Stadens Fornødenheder, som nu udredes i Stedet for den forrige Vandskat, overstiger hvad Vandvæsenets Udgifter beløbe sig til, men hvorved igjen maa bemærkes, at paa det herhenhørende Udgiftsbilag beregnes hverken Renter eller Afdrag paa Anlægssummen for det nye Vandværk, hvortil der af Laanet i 1854 anvendtes 1,714,371 Rd. 94 Sk. og hvoraf Renter og Afdrag aarlig andrage omtrent 87,000 Rd.

lægges hertil f. Ex. Udgiften, 1869

Bilag 18	63,193 -
--------------------	----------

150,193 Rd.

og sammenholdes dermed Vandskattens Beløb i 1861 . . .	137,026 Rd. 53 Sk.
--	--------------------

viser sig endnu for Grundeierne

en Fordeel af c.	13,000 Rd.
--------------------------	------------

I et Andragende til Comiteen af April 1870 gjentager Bestyrelsen sine ofte fremsatte Anskuelser om Leieindtægten som Grundlag for Skattefordelingen, men

tilføier: »Endelig skulle vi henstille, om det ikke turde være den simpleste og hensigtsmæssigste Fremgangsmaade, at lade samtlige Eiendomme vurdere af Magistratens Taxationsmænd og da ansætte Skatterne pro qvota for hver Eiendom efter den saaledes for samme udfundne Værdi. Denne Skatteansættelse kunde da blive uforandret i 5 eller 10 Aar, naar ikke ulykkelig Hændelse, saasom Ildsvaade o. s. v. i Løbet af Tiden beviislig skulde forringe en enkelt Eiendoms Værdi.»

Commissionen har nu fremstillet, hvad der forekom den at være det Væsenligste af de Forhandlinger, der ere gaaede forud for dens S sammensætning, og derved ikke blot forsøgt at give et Billede af den nærværende Tilstand, men ogsaa af dens Udviklings Gang, af de Tvivl, der reistes under denne, af de Forslag, der allerede tidligere ere fremkomne til en videregaaende Udvikling, af de Klager, som efterhaanden hævedes imod den, af de Midler, der foresloges anvendte derimod, og af den Indflydelse, som de nugældende Skattebestemmelser have øvet. Commissionen vil derfor, idet den gaaer over til at fremstille sine Anskuelser om den nærværende Tilstand, om Trangen til en Forandring deri og om, hvad der da kunde eller burde gjøres, i meget kunne henvise til Fortidens Arbejder og til sin Fremstilling af disse. Hvad angaaer de enkelte Skattegrundlag, da skal Commissionen derom udtale:

A. Grundtaxten. Dens Tanke, at benytte Grundens Areal i Forening med dens Værdi i Forhold til Beliggenheden til at bestemme Forholdet mellem de skattepligtige Grunde, maa aabenbart bifaldes og det maa vist anerkjendes, at hvad der for noget over 100 Aar siden skete i denne Retning, kan have været meget tilfredsstillende, naar hensees til de daværende Forhold,

Commissionens Dom om de nærværende Skatteforhold.

hvor Staden, indskrænket indenfor Voldene, ikke frembød saa store Forskjelligheder som nu, og hvor det kun gjaldte om at ligne forholdsviis mindre Beløb paa dette Grundlag. Det var heller ikke meget større Beløb, som i Løbet af forrige Aarhundrede lignedes derpaa. Ogsaa maa man finde det temmelig nærliggende, at man senere gik over til at lægge Bygningernes Værdi (Assuranceværdien) til Grundens Værdi som Ligningsgrundlag, men da alle Bygninger derved kom til at bære Grundtaxtens Byrder i et ligefrem Forhold til deres Kostbarhed uden Hensyn til deres Beliggenhed, blev det allerede tidligere temmeligt svage Beliggenhedshensyn (i Almindelighed kun 1: 8) derved betydeligt forringet og da det under Forholdene, som de vare i Aaret 1857, viste sig, at der omtrent var lige mange Grundportioner og Assuranceportioner, var Forholdet altsaa dengang saaledes, at Beliggenhedsclassificationen kun fik den halve Betydning imod hidtil, et Forhold der vistnok yderligere ved Assurancesummernes Forhøielse har forandret sig i den senere Tid i samme Retning til at formindske Beliggenhedens Betydning. Nødvendigheden af at paalægge Grundene udenfor Voldene en Skattepligt, der stod i et passende Forhold til Skattepligten indenfor Voldene, ledte til Overveielser af Grundtaxtforholdene og det maa vistnok beklages, at man dengang ikke med mere Resoluthed gik ind paa at anvende de samme Grundsætninger udenfor Voldene som indenfor disse og til derefter at faae Skattegrundlagene indbyrdes stillede i et rigtigere Forhold. At Beliggenhedshensynet udenfor Voldene har faaet en meget ringe Betydning, følger alene deraf, at det efter Loven i det Høieste kunde medføre, at den allerede i og for sig mindre betydelige Deel af Skatterne, som lignedes paa Assuranceværdien, i det Høieste kunde forøges med $\frac{1}{10}$ og det fremgaaer yderligere af det Udtog, der foran er givet af Magistratens Skrivelse af 13de September 1862. Det maa imidlertid indrømmes,

at saa vigtigt det var at inddrage Forstæderne under en eensartet Beskatning med den ældre By, saa vigtigt var det ogsaa, at de ikke i deres begyndende Udvikling skulde blive for stærkt besværede, og det viser sig ogsaa, at hvad der end kan have været grundet i de stærke Klager, som led fra Grundeierne i Forstæderne i de nærmeste Aar efter 1857, saa vare disse ikke berettigede, forsaavidt de angik Grundtaxten, hvis Beløb overhovedet var særdeles ringe, og selv den i 1861 skete Forandring af en Grundtaxtportionens Størrelse efter Assurance fra 3000 Rd. til 5000 Rd. kan neppe ansees for at have været aldeles fornøden til den rette Ligeligheds Tilveiebringelse, om end nyttig nok til at give en liden Lettelse i den hele Skattebyrde. Grundskatten udgjør nu kun c. $\frac{1}{6}$ af den hele de faste Eiendomme i Kjøbenhavn paahvilende Skatteudgift til Stat og Commune og kun lidt over $\frac{1}{3}$ af de Communen tilfaldende Skatter af de faste Eiendomme, en Brøk, der vil blive mindre, jo større Arealskatten bliver, da denne voxer i et større Forhold end Grundtaxtskatten, og da sidstnævnte er den eneste af disse Skatter, hvorved der er taget Hensyn til Beliggenhedsværdien, fremgaaer det deraf med Nødvendighed, at hvis der skal gjøres noget for at skaffe større Forholdsmæssighed i Skattebyrden, maa Hovedtanken i Grundtaxtskatten faae Anvendelse i et større Omfang end hidtil. Men det vil da ogsaa være nødvendigt at finde Regler, der baade i sig selv ere hensigtsmæssigere end de nu gjældende og tillige passe baade indenfor Voldene og udenfor disse. Trangen til en Udjævning af Forholdene imellem begge disse Dele af Staden er efterhaanden bleven større, eftersom Bebyggelsen i Forstæderne er stegen og Forbindelsen med den indre Stad lettet, og vil endnu blive større, naar det mellemliggende Fæstningsareals Bebyggelse og Voldenes Gjennemskjæring bringer Uligheden til endnu mere at fremtræde. Som oplyst svarede i 1864 den høist be-

skattede Eiendom udenfor Voldene omtrent samme Grundskat som den lavest beskattede indenfor Kjøbenhavns og Christianhavns Volde.

B. Arealsskatten. Som forklaret staaer denne i nøieste Forbindelse med Statsskatten Bygningsafgiften. At Staten i Begyndelsen af dette Aarhundrede under en stærk Trang til hurtigt at skaffe førøgede Indtægter benyttede en Skattebasis som denne, kan have været fuldkommen vel begrundet i Forholdene, og dens Ufuldkommenheder bør saa meget mindre bebreides Datiden, som det vistnok ikke var Tanken, at Skatten skulde være vedvarende. Som en Skat, der skulde omfatte hele Riget (ogsaa Norge og Hertugdømmerne), maatte den see til at træffe Bestemmelser, der kunde tilveiebringe en vis Lighed over hele Riget, men derved udelukkedes aldeles Muligheden af, at der kunde tages Hensyn til de enkeltes Eiendomes Beliggenhed indenfor den enkelte Kjøbstads Grændser, hvilket endnu mere blev umuligt, naar hensees til, at de samme Regler skulde anvendes paa visse Arter af Landbygninger, hvis spredte Beliggenhed omkring i alle Dele af Landet gjorde en Sammenligning aldeles uiværksættelig. At man fremdeles har beholdt denne Statsskat endogsaa med nogen Forhøielse, der nødvendigjordes ved Pengenes dalende Cours, men som dog tildeels igjen bortfaldt ved Møntfodens Forandring, finder kun sin Forklaring i den vedvarende Trang til denne Indtægt og Vanskeligheden ved at forandre Skattegrundlaget. Derimod var det en meget uheldig Tanke at anvende denne Skattebasis paa de communale Skatteforhold, og dette sees ogsaa kun at være motiveret ved Vanskelighederne ved at iværksætte en directe Ligning efter Formue og Leilighed, skjøndt disse Vanskeligheder dengang ikke vare større, end de senere ere blevne, men snarere mindre. At de dengang ikke bleve overvundne, maa vistnok væsenlig tilskrives Datidens mindre udviklede

communale Forhold. Det maa ogsaa erkjendes for en meget mislig Omstændighed, at denne Skattebasis ikke blev ombyttet med en anden, forinden den Byrde, den skulde bære, voxede saa stærkt, at selv de ivrigste Modstandere af den almindelige personlige Beskatning fandt det umuligt at gaae videre ad denne Vei, da der blev Spørgsmaal om at tilveiebringe forøgede Indtægter for at afholde Udgifterne ved de store nye communale Værker og Foranstaltninger. (Indenrigsministeriets Skrivelse til Magistraten af 7de Februar 1854, Departementstid. 1854, p. 271-272, Noten). Det var navnlig Fattigskatten, der tyngede saa stærkt paa denne Skattebasis og bragte dens Byrde til den Høide, den havde i 1861, hvortil medvirkede Aarsager, der tildeels vare af forbigaaende Natur, nemlig foruden Fattigvæsenets sædvanlige Udgifter, Dækningen af dets ældre Gjæld og Opsamlingen af dets forbrugte Legatcapitaler, samt Følgerne af enkelte Dyr-tidsaar. Det er imod denne Skat, at de stærkeste Klager have reist sig, baade fordi den aldeles ikke svarer til den Hovedfordring til en retfærdig og billig Skat, at Byrden skal svare til Evnen til at bære den, og fordi dens Størrelse, navnlig saa længe den var i Stigen og og under den med Stigningen samtidige uheldige Stilling for Grundeierne, faldt trykkende paa flere af disse. Skal der overhovedet skee nogen væsentlig Forandring i Beskatningsreglerne, da maa det blive paa denne Skats Omraade.

C. Brolægningsskatten.

Det er forklarligt, at man i en ældre Tid kunde komme til at lade hver Eier brolægge udfor sin Grund og at man afløste dette Forhold med at lade Eieren i samme Forhold, som han havde bekostet og vedligeholdt sin Brolægning, bære Deel i de Omkostninger, som Communen, efterat have overtaget Omsorgen derfor, anvendte derpaa. Men det maatte under mere udviklede Forhold

ligge nær at indsee, at i en stor Stad kan Brolægningen kun i en ringere Grad siges at være nærmest til før de enkelte tilstødende Eieres Skyld, hvis Krav ofte kunne tilfredstilles ved mindre kostbare Foranstaltninger end, de, der træffes. Fordeling efter Gadernes Brede bliver især uhensigtsmæssig, efterat der i saa Henseende er indtraadt saa store Forskjelligheder, som f. Ex. imellem Østergade og en bredere Gade i en af Stadens Udkanter, og efterat de sanitaire Hensyn have faaet saa stor Indflydelse. Det lod sig derfor ikke forsvare i 1857 at udvide Brolægningsskatten til Forstæderne, men Commissionen finder det beklageligt, at det da foreliggende Forslag om at lade denne Skat gaae over til at være personlig, imod at en tilsvarende Byrde overtoges af Grundtaxten, ikke kunde trænge igjennem i Communalbestyrelsen, og at endnu i 1861 den daværende iøvrigt med de communale Forhold saa nøie bekendte og for de kjøbenhavnske communale Forholds, navnlig Skattevæsenets bedre Ordning saa virksomme Indenrigsminister vedblivende modsatte sig denne Skats Overførelse paa Grundtaxten og den Udjævning imellem de to Dele af Stadens Grund, som derved vilde være indtraadt. En Omordning af Beskatningsforholdene maa efter Commissionens Formening nødvendigviis lede til at henlægge Brolægningsskattens Byrde til en anden Skattebasis, og det jo mere Brolægningen udstrækkes til alle Dele af Stadens Grund.

D. Bidrag til Brandudgifterne.

Der var vel, før Brandloven af 1868 vedtoges, mange som stemte for at dække Brandvæsenets Udgifter ved Ligning paa de forskjellige Forsikringsselskaber baade for faste Eiendomme og for Løsøre, men der synes, efterat Sagen er afgjort derhen, at Udgifterne skulle bæres alene af de faste Eiendomme, der ogsaa tidligere bare dem, ikke at være Anledning til paany at optage

dette Spørgsmaal. Dertil er der saa meget mindre Anledning, som Sagen i det Væsenlige factisk stiller sig saaledes, at det er de to Brandforsikkringselskaber for Kjøbenhavn indenfor Voldene og for Landbygningerne, som bære største Delen af disse Udgifter ved Hjælp af Brandpræmierne, saa at der kun (foruden Bidrag fra de faa uforsikrede især offentlige Bygninger) gjøres et mindre betydeligt Tilskud fra Indkomstkatten, hvilket muligt under Stigningen af Forsikkringssummerne vil kunne yderligere blive nedsat eller ganske bortfalde. Til denne Afgift vil Commissionen derfor ikke tage noget Hensyn i det Følgende, men foreslaaer, at det for denne Afgifts Vedkommende bliver ved de hidtil gjældende Betæmmelser.

Saa let det saaledes er at paavise, at der hæfter store Mangler ved de 3 bestaaende Skattegrundlag, saa vanskeligt er det at komme til en Beslutning, der kan vente almindeligt Bifald, naar der spørges 1) om der overhovedet bør gjøres nogen Forandring i det Bestaaende, 2) om hvad der da i alt Fald bør gjøres.

ad 1. Om der overhovedet bør gjøres nogen Forandring i det Bestaaende.

Det turde være rigtigt her at forudskikke nogle Om Skatter-Bemærkninger om de omhandlede Beløbs Størrelse og nes Størrelse og indbyrdes Forhold. Forhold indbyrdes samt til den personlige Skat. Dette fremgaaer af Tabellen Bilag 1 og her skal blot fremdrages de 5 sidste Aar (1864-1869), der alle synes at høre til almindelige, hvor særegne Omstændigheder ikke have haft nogen væsenlig Indflydelse.

Det vil da sees, at de faste Eiendomme have udredet fra 714,000 Rd. til 774,000 Rd. aarlig til Communen alene, medens Indkomstkatten i samme Tid har udredet til Communen fra 358,300 Rd. til 367,200 Rd. aarlig, og at de faste Eiendomme i samme Tid have til Staten i Bygningafgift udredet fra 285,400 Rd. til 310,200 Rd., altsaa ialt

Beløb fra 999,800 til 1,084,200 Rd. eller efter Gjennemsnit af over 1 Million, og at naar de øvrige mange forskellige personlige Afgifter, der have udgjort c. 140,000 à 150,000 Rd. aarligt, lægges til, ville de samlede personlige Afgifter til Communen sees at have udgjort circa 500,000 Rd. aarlig, eller Halvdelen af Eiendomsskatternes Beløb. Imidlertid er det neppe rigtigt her at regne Bygningsafgiften til Staten med, da denne dels ikke nærmest vedkommer Opgaven her, dels vilde kræve en Modberegning af Indkomstskat til Staten (Krigsskat, extraordinair Skat), af Told, Retsgebyrer og andre Sportler, Arveafgift, Procenter ved Salg o. s. v., som vilde føre til vanskelige Beregninger og kun kunne constatere, hvad et Blik paa ethvert Statsregnskab viser, at de directe Afgifter af faste Eiendomme til Staten kun udgjøre c. $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af samtlige Statens Indtægter af directe og indirecte Skatter. Holde vi os altsaa alene til de communale Skatter og Afgifter, hvis samlede Beløb i de nævnte Aar har været fra 1,211,800 til 1,278,600 Rd., da har Procentforholdet imellem Skatterne af de faste Eiendomme og Personerne været paa hines Side 59, 59, 60, 60, 61 Hundredele af det samlede Beløb, og paa disses Side, 41, 41, 40, 40, 39 Hundredele af det samlede Beløb. Fremdeles vil det sees, at Eiendomsskatterne til Communen (selvfølgelig ogsaa til Staten) have været i jævn og forholdsviis stærk Stigen, saaat Forskjellen imellem det første og det sidste af disse 5 Aar har været c. 60,000 Rd., eller i Gjennemsnit aarlig c. 15,000 Rd., hvilket, finder sin naturlige Forklaring i den stigende Opførelse af nye Bygninger og Udvidelse af ældre Bygninger, men tillige, hvad den indenbys Grundskat angaaer, staaer i nogen Forbindelse med den procentvise Forhøielse af Brandforsikkringssummerne, som Kjøbenhavns Brandforsikkring har tilstedet. Det samme viser sig, hvis man vil gaae tilbage til det første Aar, da Loven 19de Februar 1861, der fastslog Eiendomsskatternes Beløb i Forhold til den enkelte Eiendom,

begyndte at vise sin Indflydelse, nemlig 1862, da Eiendomsskatterne indbragte 644,600, eller næsten 130,000 Rd. mindre end i 1869, saaat Gjennemsnitsforøgelsen i de følgende 7 Aar har været endogsaa noget større end 15,000 Rd. eller c. 17,000 aarlig. I de sidste 5 Aar (1865 til 1869) har derhos Forholdet imellem Eiendomsskatterne og Personskatterne forandret sig, idet der stadigt er falden en større Procentandeel af det hele Skattebeløb paa Eiendomsskatterne og et mindre paa Personskatterne; dette samme viser sig dog ikke ganske ved at gaae tilbage i Aarene indtil 1862, thi i disse Aar viser der sig den modsatte Tendents, saaat Aaret 1869 i den Henseende viser sig endogsaa til Gunst for Eiendomsskatterne, der i 1862 bare 62 Hundredele af det samlede Skattebeløb. Forskjellen er imidlertid saa ringe (høieste Forskjel imellem de 2 Skatters Parter 24 og laveste Forskjel 18 Hundrededele), at den ikke kan ansees for væsenlig, og navnlig er Forskjellen imellem Aarene 1862 og 1869 kun 1 Hundrededeel. Forholdet tør vel nok antages at ville blive omtrent uforandret, idet Eiendomsskatternes Totalsum ikke let kan tænkes at ville synke, men efter al Rimelighed vil stige, medens Stigningen i forskellige Aar kan blive større eller mindre, eftersom Folkemængden og Velstanden vil stige eller standse eller mulig endog aftage. Hvad Indkomstskatten og de øvrige personlige Skatter angaaer, da ville de efter al Sandsynlighed blive i jævn Stigning, idet den større Folkemængde og den større Udvikling af de communale Forhold paa den ene Side vil bringe Totalsummen af Communens Udgifter til at stige, hvortil da vil svare en Stigen af Indkomstskattens Totalsum, forsaavidt ikke en Falden eller Stigen af andre Indtægter skulde frembringe Forandring i Forholdet. Som bemærket have de faste Eiendommens Skatter været i jævn Stigen og maa antages at ville vedblive dermed; en væsenlig Factor ved Communens aarlige Afregning imellem Indtægt og Ud-

gift har Gasværket i flere Aar været, men under de nedsatte Priser paa solgt Gas og Udsigterne til betydelige Udvidelser og Fornyelser, vil denne Kilde neppe flyde saa rigeligt som hidtil i de følgende Aar; forøget Indtægt vil derimod i Fremtiden tilflyde Communen af den forhøiede Brændeviinsskat, der maa ventes rigelig at erstatte den i 1870 bortfaldne Brændeafgift; Jordebogsintraderne fra Bistrupgods maae efter Naturens Orden (ved de, da Overdragelsen til Eiendom skete, levende tidligere Fæsteres Bortdøen) Aar for Aar stige i den nærmeste Menneskealder; Forbedringerne i Stadens Skove love et noget bedre Udbytte m. v. Til dette skal endnu føies, at efter de for Behandlingen af Fæstningsterrainet i finansiell Henseende tagne Beslutninger vil dette nye Activ endnu i flere Aar blive uden nogen væsenlig Indflydelse paa Balancen. Det turde maaskee her til Bedømmelse af Indkomstkattens Betydning ved Siden af Eiendomsbeskatningen være til Oplysning at meddele en Oversigt for alle de Aar, hvori den har bestaaet i sin nuværende Skikkelse.

Aarstal.	Hele Indtægten.		Procenten.	Det i Regnskabsaaaret indkomne Beløb.		Skatteydernes Antal.	Gjennemsnits-skatteindtægten.
	Rd.	Rd.		Rd.	Sk.		
1862..	20,500,100	17,030,000	2	244,683.	94 ¹⁾	16,234	1,049
1863..	22,255,300	18,402,550	2 $\frac{1}{2}$	283,412.	77	17,844	1,031
1864..	21,743,300	18,124,250	2 $\frac{1}{8}$	338,680.	88 $\frac{1}{2}$	17,146 ²⁾	1,057
1865..	22,376,700	18,712,200	2	358,261.	12	17,465	1,071
1866..	23,257,100	19,365,400	2	367,239.	83	17,925	1,080
1867..	23,611,500	19,515,175	1 $\frac{3}{4}$	349,940.	87	18,724	1,042
1868..	23,527,600	19,286,550	2	363,566.	41	18,553	1,039
1869..	23,657,600	19,575,950	2	357,214.	77	18,665	1,049

¹⁾ For 3 Kvartaler.

²⁾ Krigsaar.

Hvad angaaer det indbyrdes Forhold imellem de 3 forskjellige Grundlag for Ejendomsbeskatningen, da følger det af Sagens Natur, at Brolægningskatten, som oprindeligt alene angaaende en enkelt Udgiftspost indenfor Voldene, baade er den mindste og tillige kun kan stige lidet, nemlig væsenlig kun ved Anlæg af nye Gader, naar disse erklæres offentlige, at Grundskatten stadig maa stige ved ny Bebyggelse eller Bygningsudvidelse (Assuranceforøgelse) og at dette ligeledes maa finde Sted ved Arealskatten. Procentantallet, hvori de i de fra 1862 til 1869 forløbne 8 Aar have staaet til det samlede Beløb af Eiendomsskatter, stiller sig saaledes:

Aarstal.	Grundskat.	Brolægnings- skat.	Arealskat.
	pCt.	pCt.	pCt.
1862.....	29	7	64
1863.....	29	7	64
1864.....	29	7	64
1865.....	29	6	65
1866.....	29	6	65
1867.....	29	6	65
1868.....	29	6	65
1869.....	29	6	65

Forholdet har altsaa med en høist ubetydelig Synken af Brolægningskattens Andeel været uforandret i alle disse Aar. — I Communens Budget for 1871, Forklaringen p. 4, er de kjøbenhavnske Eiendommers Brandforsikkringssummer, som de i Slutningen af Aaret 1870 vare bekendte, angivne til Kjøbenhavns Brandforsikkring c. 84 Mill.
Landbygningernes Brandforsikkring c. 21 -
og efter den Beregning, at hvert 100 Rd. svarer 4 Sk., maae de ikke forsikkrede Bygninger, der svare 1000 Rd. Afgift, have en Værdi af c. 2,4 -
107,4 Mill.

Efter den Vurdering af Grundeiendommene, som Comiteen har foranstaltet og hvorom mere nedenfor, stille Værdierne af de kjøbenhavnske Eiendomme sig saaledes:

	Assurance.	Værdi.
	Rd.	Rd.
Øster-Quarteer	5,116,900.	7,962,670.
Strand-do.	1,748,900.	2,651,410.
Snarens-do.	3,129,400.	4,299,450.
Vester-do.	4,652,700.	6,068,570.
Nørre-do.	4,830,900.	6,122,010.
Klædebo-do.	3,929,300.	5,107,730.
Frimands-do.	3,073,600.	4,574,120.
Kjøbmager-do.	5,992,100.	8,783,220.
Rosenborg-do.	3,565,800.	4,517,250.
St. Annæ-Øster-do.	8,166,900.	11,518,060.
Do. Vester-do.	9,052,050.	11,484,300.
Christianshavn	5,853,400.	7,142,100.
Amagerbro	0,096,912.	0,144,250.
Udenbyes Vester-Quarteer	5,499,926.	8,703,270.
Udenbyes Klædebo-do.	9,150,305.	14,040,650.

73,860,093. 103,119,060.

Forskjellen i Assurancesummerne hidrører naturligvis fra den længere tilbageliggende Angivelse, som er benyttet, men derhos er af Vurderingen udeladt et betydeligt Antal offentlige Bygninger, der ikke ere brandforsikrede, saaat her ogsaa maa kunne tillægges mindst 2 1/2 Million.

Da Vurderingen 103,119,060.

overstiger Assurancen 73,860,093.

med 29,258,957.

eller henimod 40 pCt.,
skulde dette altsaa være den Værdi for Grundene, der bør tillægges Assurancesummerne. Da Protocollen er

afleveret i November 1866, slutter den sig formeentlig til Forholdene i Aaret 1865, og efter disse vilde der altsaa til en Vurderingssum af c. 103 Mill. komme en Eiendomsskattebyrde af 714,400. men hvortil efter den brugte Beregning maa føies Bygningsafgiften 285,400.

999,800.

eller c. 1 Million,

hvilket ogsaa omtrent stemmer med den udfundne Mellemstørrelse af Skatterne, nemlig 10 pro Mille eller 1 pCt. og herved bemærkes, at de af Vurderingen udeladte Bygninger forholdsviis kun svare en ringe Andeel af Skatterne og navnlig i Almindelighed ere fritagne for Bygnings- og Arealsskat. Hvis man til den i Budgettet for 1871 angivne Eiendomsværdi efter Assurancesummer vilde føie et Tillæg for Grundenes Værdi af 40 pCt., vilde man til 107,400,000. have at lægge 42,960,000.

150,360,000.

c. 150 Millioner;

naar derpaa lignes de for 1871

budgetterede Eiendoms-

skatter c. 1 Mill. 120,000.

faaer man ud et pro mille Bidrag af c. 7,5, altsaa vistnok mindre end 10 pr. m., men dog ikke saa forskjelligt derfra, at Beregningerne jo nogenlunde kunne bestyrke hinanden. Hvis man turde gaae ud fra, at de kjøbenhavnske skattepligtige Eiendomme have en Værdi af 150 Millioner, og vilde spørge, hvor stor en Deel deraf der bør fradrages for Pantebehæftelser, saa mangle Data til Besvarelsen endnu, men efter almindelige Erfaringer tør det antages, at $\frac{2}{3}$ af Eiendommenes Værdi ere behæftede til Creditorer og at tilbage til Eiendom bliver 50 Millioner.

Men naar man saaledes fradrager Pantegjælden, tør man ligeledes efter almindelige Erfaringer antage, at en driftig Huuseier vil af sin egen Andeel af Eiendommens Værdi som Renter, for Uleilighed og Risico kunne have 10 pCt., hvorved da vilde fremkomme en Nettoindtægt eller tilsvarende Nytteindtægt af 5 Millioner aarlig og Eiendomsskatterne saaledes falde paa Nettoindtægten med noget over 20 pCt.

Hvis man, som man formeentlig bør, udsondrer Bygningsafgiften fra de communale Skatter, stiller Forholdet sig noget anderledes. Denne er nemlig Bygningsafgiftens oprindelige Beløb 2,75.
 Arealskatten 4,50.
 Grundskatten og Brolægningsskatten forholde sig til Areal skatten som 35 til 65 og vilde saaledes repræsentere c. 2,42.

9,67.

kvoraf 2,75 er en 2,84 Deel. Ansættes Skattepromillen til 10 pr. m., bliver følgelig tilbage 7,16 pr. m., og ansættes Procenten af Nettoafgiften til 20 pCt., bliver tilbage c. 13 pCt.

Om dette Skatteforhold er rigtigt og om Eierne kunne eller bør vedblivende bære det, leder ind paa flere Spørgsmaal angaaende Beskatningsgrundsætningerne i Almindelighed. Saameget lader sig imidlertid sige, at Erfaringen har bekræftet, at det er muligt at bære en saadan Byrde, uden at Eiendommene ophøre at være eftertragtede og uden at der viser sig Ulyst til at købe Eiendomme eller til at frembringe flere, naar der haves Behov for dem. Eiendomme kunne, naar ikke særegne Omstændigheder ved den enkelte Eiendom ere til Hinder derfor eller til en enkelt Tid meget kritiske Forhold ere tilstede paa Pengemarkedet, i Almindelighed omsættes

uden Tab; tvungne Salg ere — hvor ikke andre Forhold, som Skiftehold eller deslige, gjøre dem nødvendige, — ikke hyppige, og Byggelysten synes snarere at overgaae Efterspørgselen. Hvad der gjør, at en saadan Tilstand kan vedblive, er naturligviis, deels at det under almindelige Omstændigheder bliver muligt for Eieren at fastsætte Leien saaledes, at den forholdsviis dækker Skattebyrden, Renter af Eiendommenes Capitalværdi. Vedligeholdelses- og Bestyrelsesomkostninger og endda giver et tilstrækkeligt tilfredsstillende Overskud eller sikkrer Eieren andre Fordele eller Behageligheder, som ere ham af Vigtighed, deels at der ved Kjøbet af Eiendomme tages et væsenligt Hensyn til Skattebyrden, saaat der efterhaanden maa indtræde en Tilstand, hvori de fleste Eiendomme have undergaaet saadanne Overgange fra Eier til Eier, at der ved Beregningen af Kjøbesummen er taget Hensyn til Skattebyrden. Saa længe derfor ikke nye Skatter paalægges eller de ældre ikke stige, antage Skatterne Charakteren af en Jordskyld eller anden saadan uforanderlig og beregnelig Byrde.

Denne Egenskab ved Skatterne paa de faste Eiendomme er det ogsaa, som i høi Grad taler imod at nedsætte deres Beløb, naar dette ikke kan skee uden at den Byrde, som fratages dem, lægges over paa andre Ydere. Thi i de allerfleste Tilfælde vil en saadan Skattnedsættelse virke nærmest, som om man skjænkede Eieren en Capital liig Sætteeftergivelsens capitaliserede Beløb eller som om man formindskede hans Pantegjæld med en saadan Capitalgjælds Eftergivelse; hans aarlige Udgifter til Beskatning formindskes, og naar han vil sælge, kan han vente en til Udgiftsformindskelsen svarende Forhøielse af Kjøbesummen. Paa en saadan Forbedring af Kaar kunne Eiendomsbesidderne ikke have Krav, naar som her er Tilfældet Byrden i en Række af Aar har været uforandret og endogsaa uforanderlig. Dette har i 10 Aar været Tilfældet med de kjøben-

havnske Eiendomme og i de 5 nærmest forud for Loven af 1861 gaaede Aar var Skattebyrden omtrent af samme Størrelse, snarere endogsaa større end mindre sammenlignet med den Byrde, som blev fastsat for hver enkelt Skattesats. Det samme gjælder ogsaa for en Række af Aar forud. For saaledes at tage et Exempel fra Fattigskatten, der baade var en af de betydeligste og tillige den lettest overskuelige, viste de aarlige Raadstueplacater om Kjøbenhavns kommunale Afgifter følgende Udskrivninger:

1840	Arealskattens oprindelige Beløb	2 1/4	Gange.
1841	—	—	2 1/4
1842	—	—	2 1/4
1843	—	—	2 3/8
1844	—	—	2 3/8
1845	—	—	2 1/4
1846	—	—	2 3/8
1847	—	—	2 3/4
1848	—	—	2 7/8
1849	—	—	2 3/4
1850	—	—	2 1/2
1851	—	—	2
1852	—	—	2 1/4
1853	—	—	2 3/8
1854	—	—	3 1/4
1855	—	—	3
1856	—	—	3 1/2
1857	—	—	4
1858	—	—	3 1/2
1859	—	—	3 3/8
1860	—	—	3 1/8
1861	—	—	3 1/8

Gjennemsnittet af disse 22 Aars Opkrævning viser sig saaledes at have været paa det nærmeste $2\frac{5}{8}$ Gange Arealskattens oprindelige Beløb eller kun $\frac{3}{8}$ Gange mindre end ved Loven af 19de Februar 1861 fastsat,

medens Afgiften i enkelte af de nærmeste Aar forud for Loven endogsaa var 1 Gang høiere end fastsat senere ved denne Lov. Hvad de andre Skatter angaaer, da vise de i de tidligere Aar ikke nogen stærk Stigen, idet nogen Stigen af Skatterne under Folkemængdens Tiltagten og Stadens Udvidelse dog altid maatte finde Sted. I Grundskatten sees saaledes kun ringe Stigen, forinden Forstæderne inddroges derunder, og Stigningen maa antages ligefrem at være begrundet i en Forøgelse af de communale Goder, hvorfor den ogsaa sees at begynde strax, efterat Communalloven af 1ste Januar 1840 havde omordnet Borgerrepræsentationen. Det samme gjælder om Brolægningsskatten, der vistnok har varieret noget, men f. Ex. i 1840 allerede var lige saa høj som i 1858, og som i 1862 efterat være fastslaaet kun var 7000 Rd. større end i 1840, hvilket tyder hen paa, at Byrden ikke er forhøiet for den enkelte Eiendom, men at flere Eiendomme ere komne ind under Ligningen.

I det Hele maa Skattetabellen Bilag 1 benyttes med Forsigtighed, da den kun viser Stigningen af Communens Indtægter fra de givne Skattegrundlag, men derfor ingenlunde nødvendigviis en Stigning af den enkelte Eiendoms Skatter. Saaledes vil det sees, at Fattigskatten i 1841 og i 1852 udskreves med samme Antal Gange af Arealskattens oprindelige Beløb ($2\frac{1}{4}$), men at hele Grundskatten i 1841 kun indbragte . . . 191,800 Rd. og derimod i 1852 228,300 - eller mere 36,500 Rd. det er over 20 pCt. mere.

Vil man forat gjøre Sammenligningen i dette Tilfælde sikkrere eftersee det enkelte Aars Regnskab, da finder man for Fattigskatten alene i 1841 til Indtægt 153,953 Rd. 46 Sk. i 1852 til Indtægt 169,012 - 53 - altsaa 15,059 Rd. 7 Sk.

og dog omtrent 10 pCt. mere ved samme Multiplicator, hvilket viser, at et Antal Bygninger er kommet til. Vil man forat fortsætte denne Sammenligning stille den samme Forudsætning op for Aaret 1841 og det sidste Aar, før Loven af 1861 traadte i Kraft, nemlig 1861 (for de senere Aar give de trykte Budgetter og Regnskaber ikke Detailoplysning om, hvad der særskilt er beregnet som Fattigskat o. s. v.), saa vil man faae følgende Resultat.

1841 $2\frac{1}{4}$ Gange 153,953 Rd. 46 Sk.

altsaa $3\frac{1}{8}$ 213,826 Rd. " Sk.

1861 indbragte $3\frac{1}{8}$ 305,915 — " —

eller mere 92,090 Rd. " Sk.

Udviklingen i saa Henseende kan fremtilles i korte Træk. Efter Bombardementet i 1807 laae en stor Deel af Kjøbenhavns Bygninger øde; de nærmeste Aar derefter vare saa slette i økonomisk Henseende, at Fremskridtene ikke vare store, først i Slutningen af det andet Aarti havde Landets og dermed Hovedstadens Formuestilstand forbedret sig saaledes, at der vare Midler til at gjenopføre Alt, hvad der endnu laae hen i Ruiner eller kun som en tarvelig Istandsættelse, de tilbageværende Tomter bleve efterhaanden bebyggede, og da der var Trang til flere Leiligheder, begyndte man at udvide de ældre Bygninger, at forøge Etagerne's Tal m. v., idet Fæstningsværkerne forhindrede Bygningsarbejder af nogen Betydenhed. Trangen til større Byggeplads blev efterhaanden saa stærk, at Frigivelsen af Bygningsretten udenfor den nye Demarcationslinie, som indrømmedes ved Lov af 6te Januar 1852, var bleven til en paatrængende Nødvendighed. Derefter indtraadte den Udvidelse af det bebyggede Terrains Omfang, som den nuværende Slægt har været Vidne til og som Nedlæggelsen af Fæstningsværkerne imellem Østerport og Kallebostrand vil

kunne skaffe Tilfredsstillelse i en lang Aarrække. En saadan Udvidelse har naturligviis ikke kunnet finde Sted, uden at det har været forbundet med Fordeel at bygge, og en Mængde nye Bygninger og Udvidelse af ældre have derfor fundet Sted under de bestaaende Skatteloves Indflydelse og uagtet de Byrder, som de paalagde. Det er ogsaa velbekjendt, at ved Siden af denne Forøgelse og Udvidelserne af Beboelsesleiligheder er gaaet en ikke ringe Stigning af Huusleien. Denne kan omtrent regnes fra Aaret 1844; idet den uden at være foranlediget ved den Ordning af Hærvæsenet, som da skete og ledede til en større Reduction af Officerer, dog samtidigt dermed viste sig. Den er derefter vedbleven og ikke standset uagtet det store Omfang, som de senere Aars Byggeri har taget og uagtet den store Concurrence med Byggeriet paa en Deel af Frederiksberg Byes Grund, som trænger sig ind i Kjøbenhavns Grund. Heller ikke bør det lades ude af Betragtning, at i den samme Aarrække, hvori Trangen til flere Boliger viste sig og Leien steg, viser det sig, at Pengenes Værdi er sunken i Forhold til Landets Naturalproducter, og Skattebyrden er derved, om end nominelt den samme eller endog lidt høiere, dog i Virkeligheden snarere aftagen i Værdi.

Alt hvad man vilde gjøre til Formindskelse af den samlede Skattebyrde, som paahviler de faste Eiendomme, maatte overføres paa Indkomstskatten. Dette følger ligefrem af den bestaaende Lovgivning og det vilde vistnok falde vanskeligt at udfinde andre Midler til Dækning af en saadan Indtægtsafgang, navnlig ved indirecte Afgifter, der enten kun vilde indbringe forholdviis lidet, eller maatte lede til store Besværinger for den frie Omsætning og til Fordyrelse af de første Fornødenheder for Menigmand. At være fri for saadanne Afgifter som de forskjellige Acciser o. desl. maa henregnes til en af de store Fordele, som Kjøbenhavns Commune er i Besiddelse af (selv den Optrævning af en saadan Afgift som nu fin-

der Sted til Havnevæsenet, turde ventes forandret om ikke ret mange Aar). Men uden at ville paastaae, at Indkomstskatten ikke kan taale en høiere Procent, maa det erkjendes, at en Forhøielse er meget lidet ønskelig og kun bør finde Sted under overordentlige og forbigaaende Omstændigheder. Indkomstskatten er hos os endnu en ny Skat, der i flere Henseender kan trænge til Forbedringer, som den endnu ikke har faaet. Men hvor meget man end kan forbedre Bestemmelserne, saa vil det dog aldrig blive muligt med fuldkommen Sikkerhed at udfinde enhver Indvaaners rette Skatteevne, og Feiltagelser ville altid finde Sted i ikke ringe Omfang. Disse kunne og bør taales, fordi Nødvendigheden medfører dem, men deres Virkninger bør holdes indenfor snevre Grændser. Saalænge Procenten er lav, vil Byrden for den enkelte blive taalelig, selv om den ikke er afpasset nøiagtigt efter hans Evne, men jo høiere Procenten stiger, desto føleligere bliver enhver Uforholdsmæssighed i Skattebyrden; Bestræbelserne for at unddrage sig Skatten ved Bortreise, urigtige Angivelser m. m. ville tiltage, og Restancerne ville voxe. Disse Ulemper ville endnu forøges, naar Staten, som den har begyndt og som den neppe vil kunne fremtidigt undlade, samtidig paalægger Statsindkomstskat. Der er desuden for Staten som for Communen visse Fordele ved Eiendomsbeskatningen, som ikke maa oversees eller opgives. Det er den større Mulighed for en rettelig Fordeling af Beløbene imellem de enkelte skattepligtige Eiendomme og en større Sikkerhed for at kunne faae ind i rette Tid, hvad der skal indgaae, selv under vanskelige Forhold. Forholdenes Magt vil dog, naar Omstændighederne ikke ere ganske usædvanlige, lede til, at Beskatningen af de faste Eiendomme ikke falder paa Eieren alene, men fordeles imellem Brugerne i Forhold til den større eller mindre Brug, de gjøre af Eiendommene. Overhovedet viser det sig i Statens som i Communens Økonomi, at det er nyttigt at have flere Grund-

lag for Beskatningen og ikke at være nødt til enten udelukkende eller i en overdreven høj Grad at benytte et enkelt Skattegrundlag.

Som foran viist er Forholdet imellem Eiendomsskatterne og de personlige Skatter i Gjennemsnit som 60:40 eller 3:2, og igjen Indkomstskatten noget over dobbelt saa stor som samtlige de øvrige personlige Afgifter, og det kan derfor ingenlunde siges, at den personlige Beskatning, der hvad Nærings- og Hjælpekatten og senere Indkomstskatten angaaer, oprindelig var tænkt som en Suppleringskat af mindre Omfang, staaer i et meget lavt Forhold til Eiendomsbeskatningen. Indkomstskatten har i de senere Aar stærkt nærmet sig til eller endogsaa naaet Halvdelen af samtlige communale Eiendomsskatters Beløb (i 1865 og 1866 var det sidste Tilfældet). Noget ganske ubetydelig Nedsættelse af Eiendomsskatterne vilde aabenbart være et unyttigt Skridt, skulde der gøres noget, maatte det være til virkelig følelig Nytte for Eiendomsbesidderne. Vilde man f. Ex. endogsaa blot forandre Forholdet 60:40 til 50:50 eller nedsætte Eiendomsskatterne med en Sjattedeel, der vilde f. Ex. i 1869 give en Afgang af c. 130,000 Rd., da vilde dette dog altid, naar det tænkes fordeelt paa Eiere og Leiere, lidet betydelige Beløb, næsten bringe Indkomstskatten til at stige 1 Procent ($\frac{2}{3}$ pCt.) og det vilde fremtræde som en Foræring til Grundeierne af 3,250,000 Rd.

Commissionen kan derfor ikke paa nogen Maade tilraade at gaae ind paa den i forskjellige Andragender fra Grundeierne fremtrædende Tanke, at forandre alle Eiendomsskatterne eller nogen virkelig betydelig Deel af dem til personlige Skatter, men formener, at ligesom Grundeierne ere blevne sikrede imod den betænkelige Stigen af de ældre Skatter, som viste sig i Aarene før 1861, og ligesom man vistnok ikke let vil nogensinde bestemme sig til at foreslaae nye Eiendomsskatter paa noget af de ældre Grundlag, — saaledes taler Ret og

De faste
Skatters
Totalbeløb
bør ikke
nedsættes.

Billighed og Communens velforstaede Interesse for, at den samlede Skattebyrde paa Eiendommene vedbliver at hvile paa disse.

Deres Total-
sum bør
ikke gjøres
uforanderlig.

Ikke engang en saadan Foranstaltning som den, at lade et af de senere Aars factiske Beløb af Eiendoms- skatter blive gjort til et fast Bidrag til Fornødenheder fra de faste Eiendomme, vilde Commissionen kunne tilraade. Dette vilde være det samme som en Nedsættelse for samt- lige nuværende Eiere af deres Skattebyrde ligeoverfor Per- sonskatsyderne, idet Byrden for den enkelte Eiendom vilde synke efterhaanden, som den fastsatte Totalsum for- deles paa flere og flere nye eller forbedrede Eiendomme. Det er af Vigtighed for Communen at kunne have jævnt stigende Indtægter til at imødegaae de jævntstigende Ud- gifter og den bør ikke gjøre Afkald paa den Indtægt, som kan ventes af Nybygninger og Udvidelser, og som svarer til den forøgede Indtægt, der kan ventes af Ind- komstskatten uden Skatteprocentens Forhøielse ved For- øgelse af Skatteydernes Tal og Velstand. Tilstanden har nu siden 1861 været den, at Communen uden at forlange høiere Skat af nogen Eiendom, der ikke ved Udvidelse og For- bedring har faaet en høiere Skatteværdi, og uden at forlange en høiere Procent af Indkomstskatten end 2 pCt. (kun 1 Gang $2\frac{1}{8}$ pCt. og 3 Gange kun $1\frac{3}{4}$ pCt.), har bestridt samtlige sine Udgifter derunder ikke blot Forrentning af men og- saa Afbetalinger paa de til de store communale Fore- tagender gjorte Laan og, som det tør siges, holdt Com- munens Eiendomme og Anlæg i god Stand, arbeidet for Forbedringer, der ville komme de senere Slægter tilgode, og erhvervet det maaskee ikke just i pecuniair Henseende, men ganske vist i mange andre vigtige Henseender værdi- fulde Fæstningsterrain. At bevare en saadan Fasthed i det communale Indtægtsvæsen forekommer Commissionen at burde være et ivrigt Ønske for Communens Beboere, selv for Grundeierne, og et Ønske, som ikke bør opgives uden

overordentlig væsenlige Grunde, der ikke sees at være tilstede.

De samme Grunde, som tale imod at borttage nogen Deel af den Byrde, som nu hviler paa de faste Eiendomme, tale iøvrigt ogsaa imod at forandre Grundlagene for Ligningen af denne Byrde imellem de enkelte Eiendomme. Dette kan ikke skee uden at den ene faaer en større og den anden en mindre Byrde at bære end hidtil. Men Betænelighederne blive dog mindre, naar der kun er Tale om det indbyrdes Forhold imellem Eierne og om mindre indgribende Forandringer og lempelige Overgange. Det kan ikke nægtes, at den ogsaa i det Foregaaende fremhævede Hovedgrundsætning for Skattebyrdens Fordeling, »at Beskatningen bør rette sig efter den Fordeel, som Eiendommene indbringe eller ved sædvanlig Benyttelse kunne indbringe«, kun i en høist ufuldkommen Grad er kommen til sin Ret under de hidtil bestaaende Forhold. Ved Grundtaxten skete der længere tilbage i Tiden et forstandigt Skridt til at indbringe Forholdsmæssighed i Beskatningen, men dets Virkninger tabtes ved, at Ansættelserne bleve staaende uforandrede i lange Tidsrum og endnu, efterat store Forandringer vare indtraadte i de Forhold, som de angik, og endelig skabtes der en uforuden Ulighed mellem Forholdene indenfor og udenfor Voldene. Den i et andet Øiemed indførte Beskatning efter Arealindhold udvidedes af Mangel paa forhaandenværende andre Udveie til flere og flere Ligninger, og endelig beholdtes den forældede Ligning efter Brolægningens Areal og det, uagtet den var uanvendelig i Forstæderne. Retfærdighed og Billighed taler for, at man engang søger at afhjælpe de store Uligheder, som ere fremkomne i Tidernes Løb, og for at man gjør det lettere at bære den stærkt stegne Byrde ved at fordele den bedre.

Hertil kommer endnu, at det langt lettere i de kommunale Forhold end med Hensyn til Statsbeskatning

Skatterne paa de faste Eiendomme bør forholdsmæssigere fordeles.

gen lader sig paavise, at enkelte Eiendomme have høstet overordentlige Fordele af kommunale Foranstaltninger, til hvilke de ikke have bidraget mere end forholdsvis enhver anden Skatteyder. Saaledes kunne Kloakanlæg og den derved muliggjorte Udvidelse og Forbedring af Kjerebanen og Fortogene virke til stort Gavn for de nærmest tilstødende Eiendomme; Nedbrydningen af Banken og Opfyldningen af Børsgraven, Knippelsbroes Forlæggelse, Nedbrydningen af Vesterport og Anlægget af Vestergab ere flere Exempler paa det Samme; det paatænkte Anlæg af Boulevarden m. m. vil have samme Virkning, og i nogle af disse Tilfælde, som f. Ex. Knippelsbroes Forlæggelse, vil det tillige vise sig, at Eiendomme, der før havde en fordelagtig Beliggenhed, uden Eiernes Skyld tabe denne Fordel og forringes i Skatteevne, og det maa nødvendigvis vise sig, at Anlæg af nye fordelagtige Bygningsomraader, f. Ex. Gammelholms Bebyggelse m. m., ville udøve en med Tilbagegang forbunden Virkning paa andre nærliggende Dele af Staden. Saadanne Forbedringer burde, hvis de, som nyde den største Fordel deraf, ikke kunne rammes ved Skatteansættelse, lede til, at der paalagdes disse et særskilt Bidrag dertil, og man maatte i det Hele være meget varsom med at foretage saadanne Forbedringer, som især komme Enkelte til Gode, men hvortil selv de fjernest liggende Eiendomme bidrage forholdsvis lige meget, da det vilde være en Forurettelse imod disse sidste. At der allerede er hengaaet nogen Tid, siden saadanne Forbedringer foretoges, bør ikke vedvarende fritage de Eiendomme, som have nydt Godt af dem, for et forøget Skattebidrag.

Ubetinget Uforanderlighed i saadanne Forhold kan ligesaalidt som i andre menneskelige Forhold være en Retsfordring, og der er heller ikke i den bestaaende Lovgivning Hjemmel til en saadan Fordring. Den endnu benyttede Grundtaxtmatrikel af 1756 afløste en ældre Matrikel af 1689 (Reskr. 8de Juni 1689), idet Kong

Christian den 6te eragtede det tjenligt »Indquarterings-taxten udi Kjøbenhavn nu formedelst Tidernes Forandring paa en bedre Maade efter den gamle Omordning, men derhos dog paa samme Fundament at indrette. (Re-skript af 19de Februar 1742)«. I Aaret 1812 undergik, som tidligere forklaret, denne Matrikul igjen Forandring, »da det var fundet nødvendigt at forandre de Regler, hvorefter Byskatterne i Kjøbenhavn lignedes paa Grund og Næring, hvorfor Kongen havde henvendt sin Opmærksomhed paa, hvorledes de Afgifter, som Stadens Tarv udkræver, kunne blive fordelt paa en simplere og mere ligelig Maalestok«. Grundtaxtloven af 14de Decbr. 1857 holdt Spørgsmaalet om en Omordning af Grundtaxten indenfor Voldene aabent, og det samme skete ved Loven af 19de Febr. 1861. Ogsaa Loven om Kjøbstadbeskatningen udenfor Kjøbenhavn af 11te Februar 1863 anerkjender, at Grundlagene for Communeskatterne kunne omordnes forat tilveiebringe ligeligere Fordeling af Byrderne. — Løvrigt er der ikke blot Rets- og Billighedsgrunde for Omlægningen af Skatterne paa de faste Eiendomme, men ogsaa Klogskabsgrunde fra Communens Standpunkt tilraade en saadan. Det er saaledes ikke uvigtigt, at nye Bygninger ikke bebyrdes med høiere Skatter end fornødent, forat de ikke skulle træde i en uheldig Concurrence med de ældre Bygninger. Store Afgifter paa nye Bygninger, der i Almindelighed ville blive opførte i de fjernere Dele af Stadens Grund, virke hæmmende paa Byggelysten, og navnlig trykkende paa de industrielle Anlæg, der kræve Huusrum; derved henvises let nye Bygninger og nye industrielle Anlæg til at søge Plads i Nabocommunen. De ville ligeledes modarbeide en Forening med denne Nabocommune eller Dele af den. Pengenes Værdi vil endelig synke, medens Bebyggelsen paa Communens Grund tiltager og dens Udgifter ligeledes tiltage. Ved den udvidede Bebyggelse ville Eiendommene i de betydeligste Gader stige i Priis, og andre

Eiendomme vinde i Værdi ved Forbindelsesmidlernes Forbedring men deres Skatter samtidig blive af ringere reel Betydenhed. Ligesom Skatterne som Følge deraf komme til at staae i et ringere Procentforhold til Eiendommenes større Værdi, eller Skattebyrden formindskes for Eierne, saa vil derved Uligheden i de faste Eiendommens Beskatning voxe endnu mere, og stadigt flere og flere Eiendomme komme til at betale en i Forhold til deres Værdi lille Skattebyrde. Og paa den anden Side ville de indgaaende Skatteløb ikke kunne dække Communens nominelt stegne Udgifter. Det, som vistnok ikke i den nærmeste Tid vil være tilraadeligt, kan da blive nødvendigt, nemlig at ty til Forhøielse af Skatterne paa de faste Eiendomme, men dertil vil da behøves et rigtigere Skattegrundlag end de, der nu haves.

Commissionen maa derfor tilraade, at man forsøger at imødekomme Grundeierforeningernes Andragender, forsaavidt disse gaae ud paa en Omordning af Grundlagene for de faste Skatter her i Staden. Et enkelt Medlem har dog en i saa Henseende væsenlig afvigende Mening.

Leieafgiften
bør ikke
ene lægges
til Grund.

ad 2. Hvad der da ialt Fald bør gjøres. Derimod kan Commissionen ikke tiltræde det Forslag, som flere Gange fremtræder i disse Andragender, nemlig at ligne de nuværende Eiendomsskatter paa Leieindtægternes Beløb for hver Eiendom. For det første er det ikke saa let at komme til Kundskab om Leiesummernes Størrelse. Der henvises vel til, at saadanne Oplysninger i Frederiksberg Sogn fremskaffes ved de for at komme til Kundskab om de enkelte Familier eller Personer, der boe i Communen, omsendte Schemaer. Men det sees af disse Schemaer, at de ikkun angaae Leierner og at Opgivelserne saaledes kun agtes benyttede som et Bidrag til at bedømme Leiernes personlige Skatteevne. Om Eiernes Indtægter af Eiendommene indeholde disse Schemaer intet, og det er det vanskeligste Punkt, baade fordi Eierne kunne have ondt nok ved, selv med den bedste Villie, at

opgive hvad de Lokaler, som de selv benytte, kunde ansættes til, hvis de skulde udleies, og fordi Controllen med disse Angivelsers Rigtighed vil blive særdeles vanskelig. Dernæst vilde der for at benytte disse Oplysninger behøves et meget stort aarligt tilbagevendende Arbeide, og endelig vilde man derved savne den Fasthed i Skatteberegningen, som er en vigtig Fordeel for den, der skal have Indtægterne af Skatterne og for den, der skal betale Skatterne. Det er blevet gjort stærkt gjældende, at det var en overordentlig stor Fordeel for Eiendomsbesidderne, at de kunde nøiagtigt beregne deres Skatter, og det er med Foie blevet bemærket herved, at saa nyttigt det end er, at Skattnes Beløb er uforandret, saa er det endnu vigtigere for Eierne at vide, at hans Skatter ville komme til staae i det rette Forhold til hans Indtægter af Eiendommen. Denne Betragtning kan unægtelig noget tjene til at imødegaae Betænelighederne ved at forlade det ved Loven af 19de Febr. 1861 indførte Fasthedssystem, men det kan ikke fyldestgjøre Communen, hvis Indtægter i høi Grad vilde komme til at afhænge af, om en Eier ved Driftighed og Omhu bevarede eller forøgede sine Leieindtægter eller ved Ligegyldighed og Vanrøgt formindskede disse, eller om uheldige Conjunctioner bragte en stærkere Nedgang i Leiesummerne. Og selv om man forudsætter, at Communen under alle Omstændigheder skulde have den fulde Totalsum ind, saa vilde Eierne komme til at lide under Følgerne af andre Eieres Forhold, hvis det ledte til Afgang i Skattebeløbet, og have en uforanlediget Indtægt, hvis dette ledte til Leieforhøielse, og i det Hele savne den Adgang, de nu have, til forud at vide, hvad der vil blive beregnet dem i Skat i den nærmeste Tid. Et saadant System lader sig heller ikke godt forene med den Fordeel, som Communen nu har af, at dens Indtægter forøges ved nye Bygningers Opførelse, uden at Eierne af de ældre Bygninger derved trykkes, da der vilde mangle en fast Maalestok baade for

Størrelsen af de ældre Skatter og for Størrelsen af, hvad de nye Eiendomme skulde betale. At noget lignende Lovbestemmelser findes i Hamborg, forholder sig rigtigt, men foruden at ikke alt, hvad der findes der, er anbefaleligt under vore Forhold, saa maa det bemærkes, at det dog ikke forholder sig eller vides nogensinde at have forholdt sig saaledes, at Grundskatter i Hamborg ere blevne lignede directe i Forhold til Leieindtægterne. Den herom handlende Lov af 16de Novbr. 1864, der i sit Grundlag ikke meget afviger fra de ældre Love om denne Gjenstand, kræver nemlig en aarlig Taxation af alle Grundeiendomme, hvormod det vistnok hedder i § 5 »Grundstykkernes Capitalværdi udfindes og taxeres ved en Beregning efter det virkelige eller formodede Leiebeløb«; der indrømmes visse Afdrag i dette for rimelige Tab i Leie, Ledighed, Vedligeholdelse osv.; der affordres Eiere og Leiere visse skematiske Oplysninger; Leiecontracter og Qvitteringer kunne forlanges fremlagte under Straf for urigtige Opgivelser, men hvis der er Formodning om, at en Leie er for lavt ansat, finder en formelig Taxationsforretning Sted. Herefter capitaliseres Indtægten og deraf svares $\frac{5}{8}$ pCt. Hamborger Courant af hvert 100 Rd. Speciesbanco Skat for det løbende Aar. Det sees, at det ikke er noget meget stort Beløb, der kræves aarligt (ovenfor er det antaget, at Eiendomsskatterne i Kjøbenhavn andrage omtrent 1 pCt. aarlig af Capitalværdien), og at denne Opkrævning er forbunden med mange Omstændigheder. Commissionen har heller ikke forøvrigt i andre udenlandske Bestemmelser om lignende Forhold fundet noget Forbillede, som kunde bedre svare til vore Forhold, end det Forslag, som efter tidligere at være fremsat af Stadsconducteuren, nærmere findes udviklet i dennes Skrivelse til Magistraten af 25de Juli 1864, af hvilken her anføres den herhenhørende Deel.

Det til-
raades at
vurdere

»Eiendommenes Taxation bør formentlig udføres paa den Maade, at nogle Mænd, som have Kundskab til de

Priser, der gives for Grundene i Kjøbenhavn, for hver Gade ansætte en Priis pr. Qv.-Alen af de tilstødende Grunde. Denne Angivelse i Forbindelse med en Bestemmelse om, i hvilket Forhold Prisen skal synke efter Grundenes Dybde, giver Værdien for hver Grund, hvortil lægges Assurancesummen af Bygningerne. Det er saaledes en Fremgangsmaade, som meget ligner den, der er foreskrevet for den indenbyes Grundtaxt, men med den Forskjel, at der gives andre Bestemmelser for det Forhold, hvori Værdien skal synke i Forhold til Grundens Dybde, og at Taxationen pr. Qv.-Alen altid skal svare til de til enhver Tid gjældende Priser, hvorfor den ogsaa skulde gjentages med visse Aars Melleumrum. Foruden denne Maade er der formentlig kun den at taxere hver enkelt Eiendom selvstændig, men dertil vilde fordres et meget besværligt Apparat, og derved vilde tillige det personlige Element komme til at spille en Rolle, hvilket maa undgaaes, medens den foreslaede Taxationsmaade ikke gjør Krav paa meget Arbeide og formentlig giver et lige saa godt Resultat. At der ved Grundenes Taxation ikke opnaaes et fuldkomment rigtigt Resultat, er en Selvfølge, og der vil derved bevirkes Uligheder i Beskatningen, men disse ville for det første være overordentlig ringe i Sammenligning med de nuværende, og for det andet maa det erindres, at de kunne rettes, samt at hvert enkelt Eiendomssalg giver et nyt Bidrag til en rigtigere Taxation ikke alene af den specielle Eiendom, men ogsaa for flere andre; der tilveiebringes saaledes for hvert Aar et bedre Materiale og en ligeligere Fordeling. Bestemmelsen af det Forhold, hvori Eiendomsskatterne skulle staae til Værdien, eller af den Procent af Værdien, de skulle udgjøre, lader sig ikke udføre, førend samtlige Eiendomme engang ere taxerede. Der kan formeentlig vel fastsættes et Maximum og et Minimum for samme, men at bestemme, hvor meget en Eiendom passende bør udrede, er en fuldkommen Skjønssag; den bør derfor naturligt

Grundene gruppevis og at tillægge Bygningernes Assurance-sum.

bestemmes saaledes, at det nuværende Forhold imellem Eiendomsskatterne og de personlige Skatter bevares.

Stadsconducteuren udtaler sig dernæst ogsaa om Overgangen fra den nuværende til den nye Tilstand, men derom skal senere blive anført det Fornødne.

Efterat Commissionen var sammentraadt og havde forhandlet Sagen i dens Almindelighed, gik den over til i Henhold til Stadsconducteurens Forslag at fastsætte Reglerne for Grundenes Ansættelse til Værdi i Henseende til deres Dybde. I saa Henseende vedtoges, at ansætte de første 25 Alen til fuld Værdi og Resten til en fjerde Deel af Værdien. Endelig gik Commissionen over til at sætte Taxt paa samtlige Dele af Stadens Grund.

I Henhold til disse Beslutninger er der under Stadsconducteurens Tilsyn udarbejdet den hermed følgende Protokol, der i særskilte Rubrikker viser Grundenes virkelige Areal, det reducerede Areal, Taxten, Grundens derved udfundne Værdi, Bygningernes Assurancesum og den ved Sammenlægning af disse 2 Værdier fremkommende Eiendommens Værdi, de kongelige Skatter, de communale Skatter, samtlige Skatter, og endelig Skatternes pro mille Beløb, de kongelige for sig, de communale for sig og begge tilsammen. Assurancesummerne, Eiendomsværdierne, Skattebeløbene og pro mille Beløbene ere sammentællede kvarteerviis. Værdiansættelserne ere allerede ovenfor meddelte. Denne Protokol fremsendtes med en Skrivelse fra Stadsconducteuren af 19de November 1866, og det ansees rettest til Sageus Forklaring her at lade denne Skrivelse helt indføre ligesom at lade de medfulgte Bilag ABC, aftrykke som Bilag til denne Betænkning (Bil. 2, 3, 4). Hovedindholdet af den paaberaabte tidligere Erklæring er meddeelt ovenfor som optaget i Magistratens Skrivelse til Indenrigsministeriet af 13de September 1862.

Fra Stadsconducteuren.

Kjøbenhavn den 19de November 1866.

I medfølgende Protocol med tilhørende Tabeller er Stadsconducteurens For-
nødlagt Resultatet af den af Commissionen foretagne Vur-
dering af Kjøbenhavns Eiendomme.

I Protocolen er for hver Eiendom anført:

- 1) Grundens Areal;
- 2) Det reducerede Areal, nemlig det fulde Fladeindhold i de første 25 Alens Dybde, Halvdelen i de næste 25 Alen, og en Fjerdedeel i hele Resten;
- 3) Den af Commissionen fastsatte Taxt for Gaden;
- 4) Grundens Værdi, som er fremkommen ved at multiplicere Taxten med det reducerede Areal;
- 5) Assurancesummen;
- 6) Eiendommens Værdi, nemlig Summen af Grundens Værdi og Assurancesummen;
- 7) Skatterne, de kongelige og communale, hver for sig og begge tilsammen;
- 8) Den pro Mille, som hvert af de 3 Skattebeløb udgjør af Eiendomsværdien.

Der er medtaget alle Eiendomme, med Undtagelse af de, der vilde forrykke det endelige Resultat, saasom kongelige og offentlige Bygninger, der enten slet ikke eller kun tildeels ere beskattede, milde Stiftelser, der paa Grund af særegne Resolutioner ere fritagne for en Deel af Skatten, og endelig nogle enkelte private Eiendomme, ved hvilke der fandtes saa særegne Forhold, at de ikke kunde bringes under de almindelige for Taxationen givne Regler uden at give et urigtigt Resultat, saaledes de store Handelspladse. Der er i det Hele behandlet 4,346 Eiendomme, medens det hele Antal ikke naaer 5000.

Paa medfølgende Tabel A. er angivet Antallet af Eiendomme, som falde paa hver enkelt pro Mille, og paa Tabel B. Resultatet, som fremkommer ved de enkelte Eiendommers Opsummering, saavel kvarteerviis, som for

alle indenbyes og alle udenbyes, som og for hele Byen. Foruden Eiendommenes Antal, samlede Værdi og samlede Skattebeløb er der beregnet den pro Mille, som paa-
 hviler en Mitteleiendom, og Middeltallet af alle pro
 Miller. Jeg skal blot nævne, at en Mitteleiendom be-
 taler 9 pro mille, en Mitteleiendom i de indenbyes
 Qvarterer betaler 9,5 pro Mille, i de udenbyes 7,3 pro
 Mille. Disse betale saaledes betydeligt mindre end de
 indenbyes. Men denne Tabel giver ikke noget rigtigt
 Billede af Skattens Forhold til Værdien for de bebyggede
 Eiendomme, navnlig i de udenbyes Qvarterer, hvilket jeg
 skal søge nærmere at paavise.

Som det sees af Tabel A., er der et meget betyde-
 ligt Antal Eiendomme i de udenbyes Qvarterer, som
 svare under 1 pro Mille. Dette hidrører fra, at den
 udenbyes Grundtaxt giver en overordentlig lille Skat,
 naar der ingen Bygninger findes; det skal eksempelvis
 anføres, at der af en Tønde Land Have ved Strandveien
 betales omtrent 1 Rd. 48 Sk. aarlig. Dette Forhold,
 som bedst oplyses af det vedlagte Udtog af en Erklæring,
 jeg i sin Tid har afgivet, bevirker, at alle udenbyes
 Grunde, der enten ere ubebyggede eller kun lidet bebyg-
 gede, betale en i Forhold til deres Værdi overmaade lille
 Skat, sandsynligviis meget mindre, end hvis de laae
 udenfor Kjøbenhavns Jurisdiction. Denne Omstændighed
 bevirker selvfølgelig ogsaa, at der bringes mange Eien-
 domme ned paa de følgende lave pro Miller, hvilke med
 et mindre Areal vilde være komne høiere op. Ved at
 tage de omhandlede Eiendomme med faaer man derfor
 ikke noget rigtigt Resultat for de bebyggede Eiendomme,
 og man maa derfor udskille nogle af de laveste pro
 Miller. Ved Valget af Grændsen har jeg ladet mig lede
 af den Betragtning, at Eiendommene paa Østergade ere
 de, som ere forholdsviis lavest beskattede, og da de i
 Gjennemsnit betale 5,4 pro Mille, har jeg udelukket
 alle, der svare 5 pro Mille og derunder. Paa den an-

den Side er der kun faa Eiendomme, som betale over 15 pro Mille, og man vil ved at undersøge Protocollen finde, at disse ikke ligge samlede paa enkelte Steder, de ere spredte over hele Byen, og for flere kan man paa- vise de Grunde, der bevirke denne høie pro Mille. Der er saaledes indkommet nogle Eiendomme, som enten aldeles ikke ere assurerede eller kun ufuldstændigt, medens der er beregnet Skat af Bygningen. Der er ogsaa saavel her som blandt dem under 5 pro Mille nogle, ved hvilke Resultatet er fremkommet ved Feil i Beregningen, hvilke selvfølgelig ikke have været til at undgaae, naar ikke det hele Arbeide skulde trække endnu længere ud. Det vil tillige sees, at der for de indenbyes Qvarterer er omtrent ligemange Eiendomme med 5 og med 15 pro Mille. Af disse Grunde har jeg gjort det sidste Tal til den høieste Grændse og har udelukket 15 pro Mille og der- over.

Paa Tabel C. er fremstillet Resultatet, naar man kun tager de Eiendomme, som svare over 5 pro Mille og under 15 pro Mille. Det hele Antal Eiendomme, som falder mellem disse 2 Grændser, er 3,645. Udelukkede ere omtrent 400 udenbyes Grunde, som enten ere fuld- stændigt ubebyggede eller kun lidt bebyggede, lidt over 20 Eiendomme paa Østergade, og omtrent 20 indenbyes Grunde, der svare under 5 pro Mille, og endelig lidt over 100 Eiendomme, der svare over 15 pro Mille, og som ikkun have naaet denne høie Skat, fordi der er noget Abnormt ved dem, eller paa Grund af nogen Feil. Denne Tabel viser altsaa, at en Middeleiendom svarer 9,5 pro Mille af dens Værdi. Dette Tal ligger saa nær ved 10 pro Mille, som desuden er Middeltallet af samtlige pro Miller, at man formeentlig kan benytte det sidste Tal, og kan sige, at Skatten af bebyggede Eiendomme udgjør i Gjennemsnit 10 pro Mille eller 1 p Ct. af deres Værdi.

I Henseende til Skatternes Fordeling, skal jeg tillade mig at gjøre følgende Bemærkninger:

Sammenholdes de udenbyes Eiendommers Skat med de indenbyes, viser det sig, at de første ingenlunde betale mere end de sidste, de ere tvertimod noget mindre beskattede. Det kunde nu antages, at dette kun var tilsyneladende, idet man paa Grund af den Kjendsgjerning, at de indenbyes Grunde ere langt stærkere bebyggede end de udenbyes, kunde fristes til at slutte, at Grundens Værdi i de sidste udgjør en forholdsviis større Deel af Eiendomsværdien end i de første, men der finder netop det Omvendte Sted. Af de indenbyes Eiendommers samlede Værdi hidrører nemlig 25,5 pCt. fra Grunden og 74,5 fra Bygningerne, af de udenbyes respective 20,2 pCt. og 79,8 pCt. Forholdet er saaledes endog gunstigere for de udenbyes end Tabel C. viser.

Det uheldigst stillede Kvarteer er Christianshavns, som betaler 10,9 pro Mille, det lavest beskattede er Frimands med 8,5 pro Mille. Der betales saaledes 100 Rd. aarlig mere i det første end i det sidste for hver 50,000 Rd.s Værdi. Det er ganske vist en Forskjel, som nødig burde existere, men den er formeentlig dog ikke større, end at man tør udtale, at der ikke er noget Kvarteer, som er særlig begunstiget eller særlig bebyrdet.

Langt større Betydning har derimod Skatternes Fordeling paa de enkelte Eiendomme. Af Tabel A. fremgaaer, at der paa Middelpromillen, 10, falder flere Eiendomme end paa nogen af de andre, men at det ikke er nogen ringe Deel af samtlige Eiendomme, som svare enten mere eller mindre, sees bedst af følgende Oversigt, der af samtlige Eiendomme mellem 5 og 15 pro Mille angiver, hvormange Procent der findes i hver pro Mille.

pro Mille.	Indenbyes Eiendomme.	Udenbyes Eiendomme.	Hele Byen.
5 til 5,9.....	2,6	9,8	4,1
6 - 6,9.....	3,2	11,2	4,9
7 - 7,9.....	7,2	12,6	8,4
8 - 8,9.....	12,8	12,4	12,7
9 - 9,9.....	19,2	12,0	17,7
10 - 10,9.....	20,4	14,9	19,2
11 - 11,9.....	16,3	12,8	15,5
12 - 12,9.....	9,8	8,5	9,5
13 - 13,9.....	5,7	3,7	5,3
14 - 14,9.....	2,8	2,2	2,7
I Alt....	100	100	100

I de indenbyes Quarterer er der altsaa for hver 100 Eiendomme henimod 3, der betale den høieste, og ligesaa mange, der betale den laveste; mellem 5 og 6,9 pro Mille er omtrent 6 af 100, mellem 13 og 14,9 pro Mille omtrent 9. I de udenbyes Quarterer er Forholdet noget gunstigere, men alligevel kan derved dog ikke Resultatet for hele Byen forandres mere, end at for hver 4 i den laveste Classe er der henimod 3 i den høieste, der altsaa betale 3 Gange saameget som de første.

Der betales omtrent:

paa Østergade. 5 pro. Mille.
i Gothersgade, høiest Taxt, 8 à 9 —
i Gothersgade, lavest Taxt, 11 —
i Dronningensgade 11 —
i Pilestræde, høiest Taxt, 9 à 10—
i Pilestræde, lavest Taxt, 10 à 11—
i Lille Kongensgade 11 à 12—
i Store Kongensgade, høiest Taxt. 9 —
i Store Kongensgade, lavest Taxt 10 —

At Skatten er ulige fordeelt i Forhold til Værdien, er en ligefrem Følge af Maaden, hvorpaa den beregnes, idet, som bekendt, alene Grundskat og Brolægningskat, der ikkun ere ubetydelige i Forhold til de øvrige Skatter,

forandres efter Stedet, og kun i Grundskatten indtræder Beliggenheden, som, hvorvel de i denne Henseende givne Bestemmelser ikke svare til de nuværende Forhold, dog endnu udover nogen Indflydelse; man sammenligne saaledes Dronningensgade med Lille Kongensgade. Derimod ere de store Skatter, Bygningsafgift og Arealsskat, eens, hvorsomhelst en Bygning ligger, forsaavidt den er forsynet med Vand, og da disse Skatter ere knyttede til Bygningernes Areal samt deres Fordeling mellem Forhuus og Sidehuus, ville 2 Eiendomme af samme Værdi men med forskjellig Omordning af Bygningerne svare forskjellig Skat. Deraf følger, at endog i samme Gade, hvor Grundene ere ansatte til samme Taxt, og hvor der er samme Grundsskat og Brolægningskat, faae Eiendommene ikke samme pro Mille. Imidlertid viser Protocollen, at Variationerne i de enkelte Gader ikke ere store; der er i Reglen en Forskjel af 1 à 2 pro Mille, og er der en enkelt høiere iblandt dem, kan Grunden hyppig paavises. Denne Eensartethed findes imidlertid kun for de indenbyes Eiendomme, thi i de udenbyes Qvarterer er der stor Forskjel, hvilket hidrører fra den før omtalte uforholdsmæssig lille Skat af Grundene, hvorved bevirkes, at en lille og en stor Grund, der have ligestore Bygninger, betale paa det Nærmeste lige meget i Skat, medens deres Værdi er høist forskjellig.

Beskatningens Forhold til Værdien paa de forskjellige Steder kan formeentlig bedst anskueliggjøres ved at tænke sig den samme Eiendom henflyttet til forskjellige Gader og paa hvert Sted beregne dens Skat, dens Værdi og Skattens pro Mille af Værdien. Til Exempel har jeg valgt en eksisterende Eiendom med 25 Alens Facade, 100 Alens Dybde, og med Bygninger, der ere assurerede for 46,100 Rd. Forholdet for denne Eiendom vil stille sig saaledes:

G a d e.	Værdi.	Samtlige Skatter.		pro Mille.
		Rd.	Rd. Sk.	
Østergade	127,350	668.	60	5,3
Boldhuusgade	56,100	684.		12,2
Rigensgade	52,350	609.	56	11,6
Gothersgade	71,100	629.	62	8,9
Pilestræde	58,600	641.	6	10,9
Lille Kongensgade . . .	56,100	635.	18	11,3
Store Kongensgade . .	64,850	634.	54	9,8
Dronningensgade	49,230	604.	50	12,3
Vesterbrogade	53,600	598.	74	11,2
Dannebrogsgade	49,850	547.	38	11,0
Frederik den 7des Gade	47,350	547.	38	11,6
Strandvei	46,725	471.	45	10,1

Et andet Exempel er følgende: En Eiendom med 25 Alens Facade, 25 Alens Dybde, og en Assurance-sum af 19,000 Rd., vil paa de samme Steder fremtræde paa følgende Maade:

G a d e.	Værdi.	Samtlige Skatter.		pro Mille.
		Rd.	Rd. Sk.	
Østergade	59,630	349.	68	5,9
Boldhuusgade	24,000	361.	16	15,0
Rigensgade	22,130	310.	24	14,0
Gothersgade	31,500	325.	42	10,3
Pilestræde	25,250	329.	94	13,1
Lille Kongensgade . . .	24,000	326.	6	13,6
Store Kongensgade . .	28,380	327.	38	11,5
Dronningensgade	20,560	307.	14	14,9
Vesterbrogade	22,750	296.	2	13,0
Dannebrogsgade	20,880	274.	78	13,2
Frederik den 7des Gade	19,630	274.	78	14,0
Strandvei	19,310	234.	45	12,1

Disse Uligheder i Beskatningen ville ganske vist voxe i Tidens Løb. Der er formeentlig en stærkere Stigen af Værdien i de fordeeltigt beliggende Gader

end i de andre; i hvert Fald dannes der bestandigt nye Gader, som i længere Tid beholde en lav Taxt, medens de befærdede Gader voxe i Værdi. Uligheden vil især blive stor, naar Grunde, som ere beskattede efter Reglerne for de udenbyes Eiendomme, stige til en meget høi Værdi, hvilket upaatvivlelig vil fremkomme, navnlig naar Voldene sløifes, og Terrainet indenfor Søerne bebygges. Naar f. Ex. Vesterbrogades Taxt steg til 20₁₀ eller 65 Rd., vilde den første af de ovennævnte Eiendomme komme til at betale respective 8₄, 6₂ og 4₇ pro Mille, den anden 9₄, 6₇ og 4₉ pro Mille.

I min Skrivelse af 25de Juli 1864, som gav Anledning til den Undersøgelse af Beskatningsforholdene, som nu foretages, har jeg udtalt, at Ulemperne ved de givne Regler for Skattnes Beregning i Tidens Løb ikke ville komme til at tyngge paa Grundeierne, idet de forsvinde ved Eiendommenes Kjøb og Salg. Imidlertid troer jeg dog, at det maa erkjendes, at de bestaaende Uligheder ere saa store, at de Klager over Skatterne, der ere fremkomne, for en Deel have været berettigede. Det er dog især for Communen, at de nuværende Skatteregler ville medføre Ulemper, og jeg skal tillade mig at gjentage, hvad jeg i den Henseende har udtalt i den nævnte Skrivelse, dog med nogle Tilføiinger, som ere fremkomne ved det foreliggende Materiale.

Det kan ikke være Communen ligegyldigt, hvilket Beløb de nye Bygninger skulle svare. Overstiger det en vis Heide, vil det virke hemmende paa Bebyggelsen, idet navnlig industrielle Anlæg, som fordre stort Huusrum og som vel kunne trives fjernt fra Byen, ville undgaae Københavns Territorium. Som det fremgaaer af det Foregaaende vil en Eiendom let komme til at svare 15 pro Mille, eller under uheldige Omstændigheder endog mere, medens den aldrig burde betale mere end 10 pro Mille, og i Frederiksbergs Commune naae Skatterne, saavidt jeg efter nogle Exempler maa antage, ikke til 5 pro Mille,

dog maa jeg strax bemærke, at jeg ikke kjender saameget til Frederiksbergs Beskatning, at jeg kan udtale noget Bestemt i denne Henseende. Men der kan dog neppe være nogen Tvivl om, at denne Communes stærke Tilvæxt, der fra 1855—60 udgjorde 88 pCt., medens Kjøbenhavns i samme Tid kun var 8 pCt., for en væsentlig Deel skyldes Skatteforholdet, og denne Concurrence vil med Communicationsmidlernes Udvikling blive større, og det bliver maaskee ogsaa muligt for andre Communer at tage Deel i den.

Det bestaaende Skattesystem medfører dernæst en anden langt større Ulempe for Communen. For alle nu eksisterende Bygninger ere Skatterne saaledes fixerede, at Skattebeløbet kun vil forøges derved, at Assurancesummerne blive høiere, efterhaanden som Pengenes Værdi synker, men da Skatten af Assurancesummen kun udgjør omtr. $\frac{1}{9}$ af det hele Skattebeløb, kan denne Forøgelse aldeles lades ude af Betragtning, og følgelig vil Communen ikke faae nogen forøget Indtægt, hvormeget deres Værdi end stiger, hvad enten dette nu er en Følge af, at Pengenes Værdi synker, eller fordi de blive mere indbringende paa Grund af Byens Udvidelse, eller fordi der skeer Anlæg og Indretninger, paa hvilke Grundeierne i Reglen aldeles ingen Indflydelse have, saasom Anlæg af Sporveie og Jernbaner, Gaders Udvidelse m. m. Disse Factorer ere bestandig virksomme, der vil med de bestaaende Skatteregler skee en stadig Dalen af Skattens Forhold til Værdien, der vil med hvert Aar fremkomme flere og flere Eiendomme, som betale en uforholdsmæssig lille Skat. Samtidigt dermed vil med Pengenes Synken Communens Udgifter til Gadernes Vedligeholdelse blive forøgede, og netop de Gader, der stige stærkest i Værdi, i hvilke derfor ogsaa Eiendommenes Skatter blive mindst, ville gjøre større Fordringer til Communen, de ville fordrø stærkere Polititilsyn, større Udgifter til Dagrenovationen, bedre Brolægning, hyppigere Reparation af den

m. m. — For disse forøgede Udgifter faaer Communen ingen Erstatning af de Eiendomsbesiddere, som alene høste Fordelen af de forandrede Forhold, og idet man ikke kan vente, at Bebyggelsen i Byens ydre Deel skal ved den derved bevirkede Skatteforhøielse kunne give Erstatning for mere end de derved foraarsagede Udgifter, maa der nødvendig skee en Forøgelse af de personlige Skatter. Disse ville i ethvert Fald blive bebyrdede med et Beløb, der med stor Lethed kunde indkomme og ganske vist burde indkomme paa anden Maade.

Jeg er i det Hele fuldkommen overbevist om, at man engang vil føle Nødvendigheden af at forandre de nuværende Regler for Beskatningen, men dette vil, naar der forløber en længere Aarrække, ikke kunne udføres uden, at der enten begaaes store Uretfærdigheder mod Eiendomsbesidderne, eller at Eiendomsskatterne komme til at dække en mindre Deel af Kommunens Fornødenheder end nu. Der er efter min Mening efter det Udviklede al mulig Opfordring til at søge Forandringen tilveiebragt i de nærmeste Aar, hvorhos jeg endnu skal bemærke, at den nuværende store Forskjel i de indenbyes og udenbyes Eiendomme vil medføre store Besynderligheder, naar Voldene blive sløifede, hvorom et Lovforslag efter Forlydende skal forelægges den nu samlede Rigsdag. Man vil da kunne faa det Særsyn, at Eiendomme i samme Gade ere beskattede efter meget forskellige Regler og derfor paa en høist ulige Maade.

Et Beskatningssystem, der giver den størst mulige Lighed i Fordelingen, og tillige altid bevarer det engang givne Forhold mellem de personlige Skatter og Eiendomsskatten, kan kun faaes, ved at sætte denne i Forhold til Værdien. Kan Overgangen til et saadant System skee paa en tilbørlig lempelig Maade, bør det absolut vælges.

Idet man ved Antagelsen af et saadant System skal bestemme Eiendommens Værdi, maa det ikke være Maalet

at finde hver Eiendoms absolute Værdi. Man skal ikke ramme den Eier, som ved en fornuftig og dygtig Bestyrelse af sin Eiendom bringer mere ud af den, end der vilde fremkomme under sædvanlige Omstændigheder. Ligesaa lidt skal den Eier begunstiges, som ved den modsatte Fremgangsmaade, ved at lade Eiendommen forfalde og ved at holde daarlig Orden i den, faaer et mindre Udbytte. Man skal finde den Værdi, som en Eiendom har under almindelige Forhold, ved Middeldygtighed og Middelcapital. Dette troer jeg vil naaes, naar de taxeres paa den Maade, som allerede er skeet af Commissionen. Skulde man end herved ikke strax finde det Rette, kan Forandringer i Reglerne derfor aldrig faae nogen meget indgribende Virkning og de vilde derfor ikke være vanskelige at foretage. Det er rimeligt, at man bliver nødsaget til at behandle ubebyggede eller kun lidet bebyggede Grunde paa en, fra de øvrige noget forskjellig Maade, og jeg er ogsaa tilbøielig til at troe, at Reductionen af dybe Grunde burde skee efter noget andre Regler end de af Commissionen vedtagne. Jeg skal imidlertid ikke udvikle dette nærmere, da jeg troer, at Commissionen først maa komme til et Resultat om, hvorvidt et Beskatningssystem som det foreslaaede overhovedet bør søges tilveiebragt, førend der tages Bestemmelse om Detailspørgsmaal, af hvilke der selvfølgelig vil blive mange.

Det Forhold, hvori Eiendomsskatterne skulle staae til Værdien, kan nu bestemmes efter det foreliggende Materiale. Naar Skatterne ansættes til 10 pro Mille, faaer man det samme Beløb som hidtil, det ligger derfor nærmest at vælge dette Forhold, men der kan dog være adskilligt, som taler for at tage en lavere pro Mille. Af samme Grund, som ovenfor skal jeg ikke berøre dette nærmere, men skal med Benyttelsen af Talstørrelser af det foreliggende Materiale søge at forklare, hvorledes jeg havde tænkt mig Overgangen fra det nuværende System.

Jeg antager, at Eiendomsskatterne ansættes til 10 pro Mille af Værdien.

For alle Eiendomme, som svare under 10 pro Mille, opgjøres Forskjellen mellem det, de betale og det de skulde betale. Det saaledes fremkomne Beløb kan enten gives disse Eiendomme som en permanent Fritagelse, saa at disse Eiendomme blive underkastede den almindelige Forhøielse, som er en Følge af Værdiforhøielsen, men at der fra deres Skat altid drages det nævnte, eengang for alle fastslaaede Beløb, eller bemeldte Fritagelse gjøres ikke permanent, men aftager gradeviis i en meget lang Aarrække, 25 eller 50 Aar, medens der iøvrigt forholdes som ovenfor.

For de Eiendomme, som betale over 10 pr. Mille, fastsættes en Maximumspromille, som Skatten ikke maa overstige, jeg vil antage 15 pro Mille, og for alle Eiendomme, som svare over 15 pro Mille, fradrages saameget, at deres Skat synker til 15 pro Mille. Denne Maximumspromille nedsættes hvert Aar, idet man anvender en Deel af den aarlige Forøgelse af Skatterne, maaskee kun den, som hidrører fra Forhøielsen af de Eiendomme, som betale under 10 pro Mille, til at nedsætte Skatten for alle Eiendomme, som svare over 15 pro Mille. Den bliver da næste Aar maaskee $14\frac{3}{4}$, det følgende Aar maaskee $14\frac{1}{2}$, og saaledes fortsættes, indtil alle de omhandlede Eiendommers Skatter ere sunkne til 10 pro Mille.

Ved alle nye Bygningers Opførelse eller Tilbygninger til eller Forandringer i gamle Bygninger, beregnes Skatterne efter de gamle Regler, og hvis Skatten da falder mellem 10 pro Mille og Maximumspromillen, ansættes den foreløbig til denne Skat, men naar dens pro Mille engang bliver Maximumspromille, bliver den nedsat paa samme Maade, som for de øvrige Eiendomme. Hvis Skatten bliver under 10 pro Mille, ansættes Eiendommen

til 10 pro Mille, bliver den over Maximumspromillen, ansættes den til denne,

Idet jeg foreslog Overgangen ordnet paa den ovenfor anførte Maade, navnlig troede det nødvendigt ved alle Bygningsforandringer ikke strax at beregne Skatten til 10 pro Mille af Værdien, hvilket formeentlig er det Naturligste, var Grunden den, at jeg antog, at man i de udenbyes Quarterer vilde finde mange Eiendomme, der svarede en meget høi pro Mille, saa at der hyppig vilde indtræde det Tilfælde, at en nyopført Bygning, hvis Skat var beregnet efter Værdien, vilde i en Aarrække komme til at betale langt mindre end en ældre Naboeiendom, Det viser sig imidlertid efter Protocollen, at hvis den nye Skat bestemmes til 10 pro Mille, vil dette Tilfælde kun meget sjældent indtræde. Man kan derfor danne Overgangen paa følgende Maade: Fra en bestemt Tid ansættes alle Eiendomme til 10 pro Mille af Værdien, og Forskjellen mellem det, de hidtil betale, og det, de nu skulle betale, hvad enten den er positiv eller negativ, amortiseres med en vis Deel, f. Ex. $\frac{1}{10}$ pro Mille af Værdien. Ved alle nye Ansættelser beregnes Skatten til 10 pro Mille af Værdien. Have vi f. Ex. en Eiendom, hvis Værdi er 50,000 Rd. Den skal altsaa betale 500 Rd. aarlig, men den betaler maaskee kun 450 Rd. Fra denne Eiendoms aarlige Skat (500 Rd.) fradrages i det første Aar 50 Rd., det næste Aar 45 Rd., det følgende Aar 40 Rd. o. s. v. Er der en Eiendom, hvis Værdi er 10,000 Rd., skal den svare 100 Rd., men den betaler maaskee 150 Rd. Denne Eiendoms aarlige Skat (100 Rd.) bliver i det første Aar forøget med 50 Rd., i det næste Aar med 45 Rd., i det tredie Aar med 48 Rd. o. s. v. Hvis der paa denne Eiendom udføres en Bygningsforandring, hvorved dens Værdi i det tredie Aar bliver 20,000 Rd., dens Skat altsaa 200 Rd., saa lægges dertil 48 Rd., i det fjerde Aar 47 Rd. o. s. v.

Denne Fremgangsmaade har den Fordeel, at Systemet

met træder strax i Kraft, hvorfor det hurtigere vil vise sin gavnlige Indflydelse. Det er tillige en simplere og lettere forstaaelig Maade.

Det foreslaaede System bør omfatte baade kongelige og kommunale Skatter, der bør dannes een Eiendoms-skat, som deles af Staten og Communen i det nu bestaaende Forhold, nemlig omtrent som 3 til 7. Hvis Systemet kun anvendtes paa de kommunale Skatter, vilde derved vel være skeet et Fremskridt, men den fulde Nytte vilde ikke naaes, og jeg kan ikke see, at der fra Statens Side kan være Noget at indvende derimod.

K r a c k.

Til denne Forklaring kan Commissionen henvise og i meget kan den slutte sig dens Indhold.

Bygnings-
afgiften bør
holdes uden-
for Forsla-
get eller be-
handles sær-
skilt.

Dog er der et Hovedpunct, hvori Commissionen ikke kan tiltræde Stadsconducteurens Mening. Dette angaaer Behandlingen af Statsskatten, Bygningsafgiften. Denne er som foran oplyst en Skat, der rammer hele Riget, om end med nogle Afbigelse for Kjøbenhavns Vedkommende. Dens Hovedtanke er at ramme alle lige, og derfor betaler den langt ude paa Jyllands Hede liggende bygningsskatpligtige Bygning ligesaa stor Skat som den midt i den nærsomste Kjøbstad beliggende Bygning af samme Assuranceværdi. Allerede i flere Aar har der paa Rigsdagen været Tale om forandrede Lovbestemmelser angaaende Bygningsskatten, og Forslag derom ere endogsaa fremkomne fra Regjeringen, dog nærmest i Retningen af at udvide Forpligtelsen til alle Landbygninger. Yderligere Forslag herom ere bebudede, deres Retning er det vanskeligt at angive. Den radicaleste Ordning af Sagen vilde være, om Finantsernes Tilstand tillod ganske at lade denne i mange Henseender uhen-sigtsmæssige og besværlige Skat bortfalde (den indbragte

efter sidste Statsregnskab, ¹⁸⁷¹/₁₈₇₂ for hele Riget 851,973 Rd. 61 Sk.); der kan ogsaa mulig blive Tale om at fastslaae dens Størrelse som Statsafgift til et vist Beløb og at paalægge hver Commune som en vedvarende fast Afgift at indbetale dens Andeel af Beløbet til Statskassen imod igjen at fordele dette Beløb efter nærmere bestemte Regler og saaledes navnlig, at nye Bygningers Opførelse medførte en større Skatteindtægt for Communen eller en Nedsættelse i de ældre Skatter af de faste Eiendomme; — mulig at tage noget mere Hensyn til Bygningernes Beskaffenhed, Etageres Høide osv. Det ligger ganske udenfor nærværende Commissions Op-gave at behandle en saadan hele Riget omfattende Lov, og hvad den i saa Henseende kunde foreslaae, vilde ud-sætte alle dens øvrige Forslag for en Standsning og Modstræben, som vilde forspilde, hvad der maatte ønskes opnaaet særskilt for Kjøbenhavn som Commune. Der foreligger ogsaa Commissionen en Skrivelse fra Indenrigs-ministeriet til Magistraten af 25de Februar 1864, hvori det blandt Andet udtales: »Man maatte da enten komme ind paa en Classification af saavel de indenbyes som de udenbyes Eiendomme efter deres Beliggenhed og Leieværdi — herpaa vil imidlertid Statskassen for Byg-ningsafgiftens Vedkommende neppe nogensinde kunne ind-lade sig — eller ogsaa maatte man nedsætte Forholds-tallene for alle kjøbenhavnske Eiendomme. For Byg-ningsafgiftens Vedkommende skal Ministeriet indskrænke sig til den Bemærkning, at Udgangspunctet for en Reform af denne Skat i alt Fald ikke bør søges i nærværende Sag». Det forholder sig jo vistnok fuldkommen rigtigt, som af Stadsconducteuren bemærket, at naar den dob-belte Beregning af Skatten vedbliver, saaat det altid kan vides, hvor meget der efter den nu gjældende Be-regning tilkommer Statskassen som Bygningsafgift, saa kunde det være Statskassen ligegyldigt, om dette Beløb tilveiebragtes ved en Ligning efter andre Regler. Men,

selv seet fra denne Side, kan det være tvivlsomt, om man i alt Fald ikke for Tiden bør gribe ind i Stats-skatterne; Bygningsafgiften er nu engang en Statsskat og maa helst vedblive at falde der, hvor Staten har lagt den; er der Ulemper ved den, er det Statsstyrelsen, som maa afhjælpe dem, og de blive snarere afhjulpne, naar de blive staaende, som de ere, end naar Communen indlader sig paa at udjævne dem. Udjævningen kan iøvrigt ikke skee, uden at den ene Grundeier kommer til at betale mere til Staten, end den nuværende Lovgivning paalægger ham, og derimod synes han at kunne gjøre en berettiget Indsigelse saameget mere, som denne Skat, langt mere end de efter deres Natur bevægelige Communeskatter i den Række af næsten 70 Aar, der ere hengaaede, siden denne Skat i sit Hovedbeløb, og de næsten 60 Aar, der ere hengaaede, siden dens endelige Beløb fastsattes, har antaget Charakteren af en Grundskat. Skulde de Overveielser, som den nærmeste Tid vistnok vil fremkalde, lede til en Omordning af Bygningsafgiften, ved hvilken der altid maa blive fremtrædende et Moment, som er de communale Skatter uvedkommende, nemlig Forholdsmæssighed ikke blot inden Communens Grændser, men ogsaa inden Statens Grændser, saa vilde man dog rimeligviis komme til at lade saadanne nye Regler træde i Kraft ogsaa i Kjøbenhavn og derved blive nødt til at forlade de Grundlag, som mulig ellers vil blive vedtaget for Communens Skatter af faste Eiendomme. Det er desuden efter den foran udviklede Betragtning af Eiendomsskatterne ikke i sig selv noget, som fortjener at modarbeides, at man ved de foranferte Hensyn kommer til det Resultat, at der i alt Fald indtil videre bliver liggende paa alle kjøbenhavnske Grundeierdomme en gammel fastslaaet Afgift, omtrent saa stor som 3,5 af alle nuværende kongelige og communale Eiendomsskatter. De foreslaaede Forandringer i de communale Skatteforhold ville da blive mindre følelige, vække

mindre Misfornøielse, og Forslagene blive lettere gennemførlige. Det sees ogsaa let, at skulde man senere ville beslutte sig til at behandle Bygningsafgiften ligesom de kommunale Skatter, saa vil dette uden Vanskelighed kunne gennemføres. Ved Sagens fortsatte Overveielse i Commissionen har der imidlertid vist sig en overveiende Stemning for ogsaa at bringe Statsafgiften ind under de foreslaaede nye Regler, og der er derfor stillet et Forslag om at anvende disse særskilt paa Bygningsafgiften, hvilket Forslag er stillet saaledes, at hvis det ikke vinder Bifald enten hos Communalbestyrelsen eller Lovgivningsmagten, vil det kunne falde bort uden at gjøre nogen væsenlig Forandring fornøden i de øvrige Lovforslag.

Naar man saaledes vil skille Bygningsafgiften ud fra de øvrige Skatter, men iøvrigt som Commissionen i det Væsentlige følge Stadsconducteurens Forslag, vilde den kommunale Mellemskatsprocent, hvis denne nu strax skulde fastslaaes, hvilket ikke behøves, blive c. 6,45 p. M. eller vel hellere 6,50 p. M.

Hvad angaaer Forholdene i Overgangstiden har der i Commissionen været deelte Meninger, hvorom det Fornødne skal blive anført nedenfor.

De af Stadsconducteuren opkastede Tvivl om Rigtigheden af de ved den foreløbige Udregning af Grundenes Værdie benyttede Forhold imellem Udjord og Indjord, have foranlediget Commissionen til noget at modificere Stadsconducteurens Forslag i dette Punct.

Commissionen kan tiltræde den Bemærkning af Stadsconducteuren, at der er Anledning til at give særegne Regler for visse ubebyggede Grundes Vurdering. Den mener da, at der bør tages særskilt Hensyn til større Skibsværftspladser og større ubebyggede Arealer udenfor Voldene; hvad derimod angaaer mindre ubebyggede Pladse inde imellem ellers bebyggede Grunde, da synes der ikke at være Anledning til at antage andet end, at de have samme Værdier som de nærliggende bebyggede Grunde.

Overgangen
til det nye
System.

Forhold
mellem
Gadejord og
Indjord.

Større
Grundes
Vurdering.

Da imidlertid Beliggenheden har saa stor Indflydelse paa Grundenes Værdi, vil Hensyn til denne ikke kunne udelades og ligesaa lidt Hensyn til den Benyttelse, der gjøres af Grundene.

Eiendomme
undtagne
fra den al-
mindelige
Beskatning.

Ved Anvendelsen af de nye Regler møder der nogen Vanskelighed overfor de Eiendomme, som nu allerede stillede under særegne Regler. Commissionen har søgt at gjøre Reglerne derom saa simple som muligt.

De flere Enkeltheder, som der kunde være Anledning til at fremhæve, skal Commissionen meddele som Bemærkninger til de enkelte Paragrafer i sit Forslag.

Översigt över de till Kjöphagens kommun i Årsk

Skattor till de Årskommuner

År	Person- skatt	Fast- skatt	Andra skattor	Person- skatt	Fast- skatt	Andra skattor
----	------------------	----------------	------------------	------------------	----------------	------------------

1846	107,000	13,400	107,000	107,000	13,400	107,000
1847	105,000	11,000	105,000	105,000	11,000	105,000
1848	118,400	21,200	118,400	118,400	21,200	118,400
1849	113,200	21,200	113,200	113,200	21,200	113,200
1850	115,400	24,400	115,400	115,400	24,400	115,400
1851	108,100	21,400	108,100	108,100	21,400	108,100
1852	108,200	22,200	108,200	108,200	22,200	108,200
1853	118,000	22,200	118,000	118,000	22,200	118,000
1854	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1855	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1856	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1857	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1858	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1859	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1860	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1861	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1862	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1863	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1864	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200
1865	130,200	22,200	130,200	130,200	22,200	130,200

Bilag

Oversigt over de til Staden Kjøbenhavns kommunale
i Aarene

Aars- tal.	Folke- mængde.	Skatter af faste Eiendomme.				Skatter af Personer.		
		Grund- skat.	Bro- læg- nings- skat.	Areal- skat.	Samlet Beløb.	Directe Person- skat.	Andre person- lige Af- gifter.	Samlet Beløb.
		Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.
1840	120,819	107,100	43,400	191,100	341,600	50,000	64,600	114,600
1841	107,900	43,100	191,800	333,800	51,000	69,300	120,000
1842	113,400	34,200	199,800	347,400	51,100	68,800	119,900
1843	115,800	34,200	209,900	359,900	51,900	76,200	128,100
1844	113,400	34,400	210,400	358,200	54,000	83,600	137,600
1845	126,787	109,100	34,400	213,300	356,800	59,300	86,600	145,900
1846	109,200	34,400	225,400	369,000	61,000	88,200	149,200
1847	116,600	43,200	250,800	410,600	62,300	93,600	155,900
1848	130,200	45,000	263,400	438,600	62,700	81,300	144,000
1849	118,300	45,000	247,400	410,700	72,400	90,400	162,800
1850	133,600	120,000	45,400	239,000	404,400	72,600	91,500	164,100
1851	130,300	45,900	206,600	382,800	72,500	98,300	170,800
1852	120,400	56,500	228,300	405,200	81,700	106,400	188,100
1853	133,900	56,700	242,300	432,900	91,500	101,400	192,900
1854	146,100	44,000	311,500	501,600	90,900	109,700	200,600
1855	143,591	147,600	43,500	299,500	490,600	112,100	111,700	223,800

Udgifter paalignede og ellers opkrævede Skatter og Afgifter,
1840 til 1870.

Eien- doms- og Person- skatter- nes samlede Beløb.	Procentforhold					Stats- byg- nings- afgiften.	Anmærkninger.
	Eien- doms- skat- ternes af hele Skatte- beløbet.	Per- son- skat- ternes	Eien- doms- skat- ternes af Folkemængden.	Per- son- skat- ternes	Samlet		
Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.		
456,200	75	25	2,83	0,95	3,78		
453,800	74	26	Andeel i Brændeafgiften begynder at indflyde.	
467,300	74	26	Fattigvæsenets Indtægter af $\frac{1}{2}$ pCt. og af Forestillinger er i betydelig Stigen. Anordning af 20de Marts 1844 om Skolevæsenet.	
488,000	74	26	Tugthuusaafgiften forhøiedes extraordinært med c. 11,000 Rd. (Placat 7 Febr. 1845) og for 2 Aar senere med c. 8,000 Rd.	
495,800	72	28	Fattigskatten steeg.	
502,700	71	29	2,81	1,15	3,95	Dyrtdisaar.	
518,200	71	29	Krigsaar.	
566,500	72	28	Ligningsskat træder i Stedet for Indkvarteringsskat, Tugthuusaafgift og Bidrag til Læger, men uden praktisk Indflydelse.	
582,600	75	25		
573,500	72	28		
568,500	71	29	3,03 Sk.	1,23	4,26		
553,600	69	31	Hjølpekatten begynder for et halvt Aar.	
593,300	68	32		
625,800	69	31		
702,200	71	29		
714,400	69	31	3,41 Rd.	1,56	4,97		

Aars- tal.	Folke- mængde.	Skatter af faste Eiendomme.				Skatter af Personer.		
		Grund- skat.	Bro- læg- nings- skat.	Areal- skat.	Samlet Beløb.	Directe Person- skat.	Andre person- lige Af- gifter.	Samlet Beløb.
		Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.
1856	176,200	43,300	343,500	563,000	136,900	137,100	274,000
1857	174,000	43,200	452,500	569,700	166,100	151,100	317,200
1858	198,300	43,200	379,300	620,800	206,100	144,100	350,200
1859	198,400	57,700	443,500	699,600	205,000	126,200	331,200
1860	155,143	195,600	58,100	434,300	688,000	208,200	130,300	338,500
1861	186,900	56,600	458,100	701,600	205,400	124,900	330,300
1862	201,400	45,000	438,200	684,600	244,700	150,200	394,900
1863	204,300	45,900	445,000	695,200	283,400	139,700	423,100
1864	207,300	45,900	454,200	707,400	338,700	131,300	470,400
1865	208,700	46,000	459,700	714,400	358,300	139,100	497,600
1866	210,500	46,100	470,300	726,900	367,200	143,400	510,000
1867	217,500	46,200	482,000	745,700	349,900	154,700	504,600
1868	219,800	46,600	493,000	759,400	363,600	151,300	514,900
1869	223,300	46,800	503,900	774,000	357,200	147,400	504,600
1870	181,291	225,100	46,000	516,900	788,000	415,200	139,900	555,100
1871	229,300	45,000	532,300	806,600	338,000	163,600	501,600

Eien- doms- og Person- skatter- nes samlede Beløb.	Procentforhold					Stats- byg- nings- afgiften.	Anmærkninger.
	Eien- doms- skat- ternes af hele Skatte- beløbet.	Per- son- skat- ternes	Eien- doms- skat- ternes	Per- son- skat- ternes	ialt		
Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	Rd.	
837,000	67	33	Tilskuddet af Brændeafgiften stiger. Fattigvæsenets Indtægt af Salg stegen. Hundeafgiften forhøiet. Dyrtid i 1855 og Dyrtidstillæg.
886,900	64	36	Gebyrer efter Byggeloven begynde. Fattigskatten stegen med c. 105,000 Rd.
971,000	64	36	Gebyrer fra Stadsconducteurs Contoir begynde. Loven af 30te Novbr. 1857 om Vandvæsenet begynder at træde i Kraft. Næringsloven begynder at medføre større Borgerskabsgebyrer.
1,030,800	68	32	Lov om indenbyes Grundtaxt begynder at virke. Bomafgifterne (i 1858: 33,621 Rd. 1 Sk.) bortfalde. Brændeviinsskat m. m. begynder.
1,026,500	67	33	4,44	2,18	6,62	261,700	
1,031,900	68	32	271,000	
1,079,500	63	37	272,600	Eiendomskatterne fastslaaede og Indkomstskat udskreven ifølge Lov 19de Febr. 1861.
1,118,300	62	38	277,300	Lov 1 Febr. 1863 om Politiet. Pasgebyrer og hele Hundeafgiften indflyde, sidstnævnte ere dog hidtil medregnede calculatorisk.
1,177,400	60	40	282,300	
1,211,800	59	41	285,400	
1,237,500	59	41	290,300	
1,250,300	60	40	299,300	
1,274,300	60	40	305,100	Vielsepenge bortfalde.
1,278,600	61	39	310,200	
1,343,100	59	41	4,35	3,06	7,41	317,600	Brændeafgiften bortfaldt. Voldterritoriet kjøbtes og derved bortfaldt forskellige Indtægter, af hvilke her har været medregnet 9,652 Rd. aarlig.
1,308,200	62	38	

Almindelige Bemærkninger.

Ved Udarbejdelsen af denne Tabel er benyttet de trykte aarlige Beretninger, for Aaret 1840 Budgettet, for de følgende Aar Regnskabsoversigterne.

Som Skattebeløb ere opførte for 1841—1858 de virkelig paalignede Beløb uden Hensyn til Skatterestancer, fra 1859 og de følgende Aar de virkelig indkomne Beløb (det paalignede Beløb efter Afdrag af, hvad der er ført til Afgang og refunderet, hvilket i Almindelighed kun udgjør et forholdsviis mindre Beløb, derimod ere i disse Aar heller ikke fradragne Restancer eller Opkrævningsomkostninger). Som communal Paaligning er betragtet Afgiften til Tugt-, Rasp- og Forbedringshuset, uagtet den ikke er nogen egentlig communal Afgift, fordi den vanskelig kunde udskilles og navnlig i de senere Aar (efter 1861) opkræves, uden Hensyn til at der derved indkommer et større Beløb, end der igjen gives ud; i de tidligere Aar udgjorde den omtrent 15,000 Rd. aarlig. Til Arealskatten er ikke medregnet 2 pCt. Afgiften til Fattigvæsenet. Til personlige Afgifter er henregnet de Pag. 62—64 opregnede Poster. — Statsbygningsskatten er tilføiet blot for Oversigtens Skyld og paa Grund af dens Vigtighed med Hensyn til sin Størrelse og Commissionens Opgave. Udenfor Tabellen har man holdt Hesteskatten, som en særlig Byrde for Kjøbenhavn til Statsanstalten Fødselsstiftelsen, dens Størrelse var i 1841 3,514 Rd. og 1870 3,516 Rd. og saaledes omtrent uforandret i Aarenes Løb, og Præste-, Degne-

og Klokkerpengene, der kun passere Communens Kasse forat udbetales de kjøbenhavnske Præster og Kirkebetjente, den paalignedes 1841 med 13,548 Rd. 40 Sk. og i 1871 med 15,688 Rd. 48 Sk. og har kun lidet oversteget dette Beløb. Forbigaaede ere endvidere Brandcontingent af udenbyes Bygninger, den dem særligt paalagte Sprøiteskat, Ligning paa de enkelte Sognes Menigheder til deres Sognekirker m. v., Bidrag fra de separatistiske Menigheder til Fattigvæsenet, Stænderskat og Statsindkomstskat.

Beløbene ere for Oversigtens og Beregningens Skyld kun anførte med fulde Hundreder, idet Overskud under 50 Rd. ere bortkastede og Overskud over 50 Rd. afrundede til 100 Rd.

Antallet af Eiendomme

Qvarteer.	0-0,9.	1-1,9.	2-2,9.	3-3,9.	4-4,9.	5-5,9.	6-6,9.	7-7,9.
Øster	"	9	7	"	6	23	5	16
Strand	"	"	"	"	"	"	3	14
Snarens	"	"	"	"	"	1	8	9
Vester	"	"	"	"	"	2	4	10
Nørre	"	"	"	2	1	4	2	18
Klædebo	"	"	"	1	"	1	3	4
Frimands	"	"	"	"	1	9	16	11
Kjøbmager	"	"	"	3	12	18	11	24
Rosenborg	"	"	"	1	"	"	3	8
St. Annæ Øster	"	"	"	1	3	4	13	35
St. Annæ Vester	"	"	"	"	2	9	19	44
Christianshavns	"	"	"	"	3	4	6	16
Amagerbro	4	2	"	"	"	"	2	1
Udenbyes Vester	92	8	6	5	12	13	12	25
Udenbyes Klædebo	229	43	21	34	43	62	72	71
Indenbyes Eiendomme	"	9	7	8	28	75	93	209
Udenbyes Eiendomme	325	53	27	39	55	75	86	97
Hele Byen	325	62	34	47	83	150	179	306

i hver pro Mille.

8-8,9.	9-9,9.	10-10,9.	11-11,9.	12-12,9.	13-13,9.	14-14,9.	15-15,9.	16-16,9. og derover.
22	42	44	48	35	23	11	5	"
11	11	7	11	3	5	"	1	1
12	15	33	31	19	10	4	2	1
28	52	53	45	18	14	6	4	1
34	55	41	25	8	3	2	1	1
17	46	48	36	14	6	1	"	2
26	22	22	21	11	4	4	2	1
38	55	77	45	32	12	6	5	7
20	39	54	60	29	23	10	7	3
58	73	63	25	11	5	5	1	"
85	110	90	75	43	22	5	5	10
18	35	56	48	59	38	27	16	36
2	2	"	2	"	1	"	"	"
22	35	51	29	26	9	"	2	9
71	55	63	67	39	18	17	7	11
369	555	588	470	282	165	81	49	63
95	92	114	98	65	28	17	9	20
464	647	702	568	347	193	98	58	83

Samtlige

Eiendomme.

Kvarteer.	Antal af Eiendomme.	Assurance-sum.	Eiendommenes Værdi.	Kongelige Skatter.		Communale Skatter.		Samtlige Skatter.		p. M. af en Middeliendom.			Middeltal af alle p. M.	
				Rd.	Sk.	Rd.	Sk.	Rd.	Sk.					
Øster.....	296	5,116,900	7,962,670	19,325. 88	48,925. 16	68,251. 8	2,4	6,1	8,6	2,8	7,1	9,8		
Strand.....	67	1,748,900	2,651,410	6,526. 26	17,791. 48	24,317. 74	2,5	6,7	9,2	2,7	7,1	9,8		
Snarens.....	145	3,129,400	4,299,450	11,709. 44	29,850. 20	41,559. 64	2,7	6,9	9,7	3,0	7,6	10,7		
Vester.....	237	4,652,700	6,068,570	17,429. 52	43,509. 66	60,939. 22	2,9	7,2	10,0	3,0	7,5	10,5		
Nørre.....	197	4,830,900	6,122,010	17,021. 87	40,295. 36	57,317. 27	2,8	6,6	9,4	2,9	6,8	9,7		
Klædebo.....	179	3,929,300	5,107,730	15,014. 92	36,905. 68	51,920. 64	2,9	7,2	10,2	3,0	7,4	10,5		
Frimands.....	150	3,073,600	4,574,120	10,815. 62	27,894. 8	38,709. 70	2,4	6,1	8,5	2,7	6,9	9,6		
Kjøbmager.....	345	5,592,100	8,783,220	20,771. 14	51,358. 32	72,129. 46	2,4	5,9	8,2	2,9	7,9	9,9		
Rosenborg.....	257	3,565,800	4,517,250	13,851. 86	33,059. 18	46,911. 8	3,1	7,3	10,4	3,3	7,8	11,1		
St. Annæ Øster.....	297	8,166,900	11,518,060	30,705. 71	73,806. 80	104,512. 55	2,7	6,4	9,1	2,7	6,7	9,4		
St. Annæ Vester.....	519	9,052,050	11,484,300	33,306. 87	78,958. 74	112,265. 65	2,9	6,9	9,8	3,0	7,3	10,2		
Christianshavns.....	362	5,853,400	7,142,100	23,875. 89	58,152. 68	82,028. 61	3,3	8,1	11,5	3,5	8,6	12,1		
Amagerbro.....	16	96,912	144,250	337. 58	761. 40	1,099. 2	2,3	5,3	7,6	1,9	4,3	6,2		
Udenbyes Vester.....	356	5,499,926	8,703,270	21,856. 37	44,708. 35	66,564. 72	2,5	5,1	7,7	2,4	4,8	7,2		
Udenbyes Klædebo....	923	9,150,305	14,040,650	34,400. 87	65,557. 2	99,957. 89	2,5	4,7	7,1	2,2	4,1	6,3		
Udenbyes Eiendomme..	3,051	58,711,950	80,230,890	220,355. 30	540,507. 54	760,862. 84	2,9	6,7	9,5	3,0	7,4	10,3		
Udenbyes Eiendomme..	1,295	14,747,143	22,888,170	56,594. 86	111,026. 77	167,621. 67	2,5	4,9	7,3	2,3	4,2	6,5		
Hele Byen...	4,346	73,459,093	103,119,060	276,950. 20	651,534. 35	928,484. 55	2,7	6,3	9,0	2,8	6,4	9,2		

Bilag 4.

Eiendomme imellem

Kvarteer.	Antal af Eiendomme.	Assurance-	Eiendommens
		sum.	Værdi.
		Rd.	Rd.
Øster.....	267	4,786,000	6,790,230
Strand.....	65	1,720,700	2,611,230
Snarens.....	142	3,110,100	4,274,650
Vester.....	232	4,622,900	6,029,310
Nørre.....	193	4,787,600	6,066,560
Klædebo.....	176	3,921,500	5,095,860
Frimands.....	146	3,035,300	4,504,690
Kjøbmager.....	317	5,026,000	7,396,030
Rosenborg.....	246	3,465,300	4,384,840
St. Annæ Øster.....	292	8,107,400	11,346,320
St. Annæ Vester.....	501	8,905,200	11,267,710
Christianshavns.....	307	5,320,500	6,444,900
Amagerbro.....	10	96,912	117,080
Udenbyes Vester.....	222	4,919,646	6,244,730
Udenbyes Klædebo....	529	7,546,505	9,389,030
Indenbyes Eiendomme..	2,884	56,808,500	76,212,330
Udenbyes Eiendomme..	761	12,563,063	15,750,840
Hele Byen...	3,645	69,371,563	91,963,170

pro Mille 5 og 15.

Kongelige Skatter.	Communale Skatter.	Samtlige Skatter.		p. M. af en Middel- eiendom.			Middeltal af alle p. M.		
		Rd.	Sk.	Rd.	Sk.				
18,240. 94	45,616. 32	63,857. 30		2,7	6,7	9,5	3,0	7,4	10,4
6,407. 78	17,176. 36	23,584. 18		2,5	6,6	9,0	2,7	6,9	9,6
11,594. 78	29,564. 68	41,159. 50		2,7	7,0	9,6	3,0	7,6	10,6
17,251. 20	43,080. 70	60,331. 90		2,8	7,1	10,0	3,0	7,4	10,4
16,897. 33	39,963. 48	56,860. 81		2,8	6,6	9,4	2,9	6,8	9,7
14,923. 66	36,687. 8	51,610. 74		2,9	7,2	10,1	3,0	7,3	10,3
10,667. 48	27,506. 12	38,173. 60		2,4	6,1	8,5	2,7	6,8	9,5
18,821. 18	46,416. 36	65,237. 54		2,6	6,3	8,9	2,9	7,1	10,0
13,370.	32,035. 6	45,405. 6		3,1	7,3	10,4	3,2	7,7	10,9
30,519. 33	73,013. 52	103,532. 85		2,7	6,4	9,1	2,8	6,7	9,5
32,275. 18	76,391. 54	108,666. 72		2,9	6,8	9,6	2,9	7,0	9,9
20,459. 21	51,047. 44	70,506. 65		3,2	7,8	10,9	3,2	8,0	11,2
337. 58	734. 56	1,072. 18		2,9	6,3	9,2	3,0	6,2	9,2
19,883. 59	40,354. 32	60,237. 91		3,2	6,5	9,6	3,3	6,4	9,8
30,575. 69	56,626. 94	87,202. 67		3,3	6,0	9,3	3,3	5,8	9,1
211,428. 27	517,498. 82	728,927. 13		2,8	6,8	9,6	2,9	7,2	10,2
50,796. 90	97,715. 86	148,512. 80		3,2	6,2	9,4	3,3	6,0	9,3
262,225. 21	615,214. 72	877,439. 93		2,9	6,7	9,5	3,0	7,0	10,0